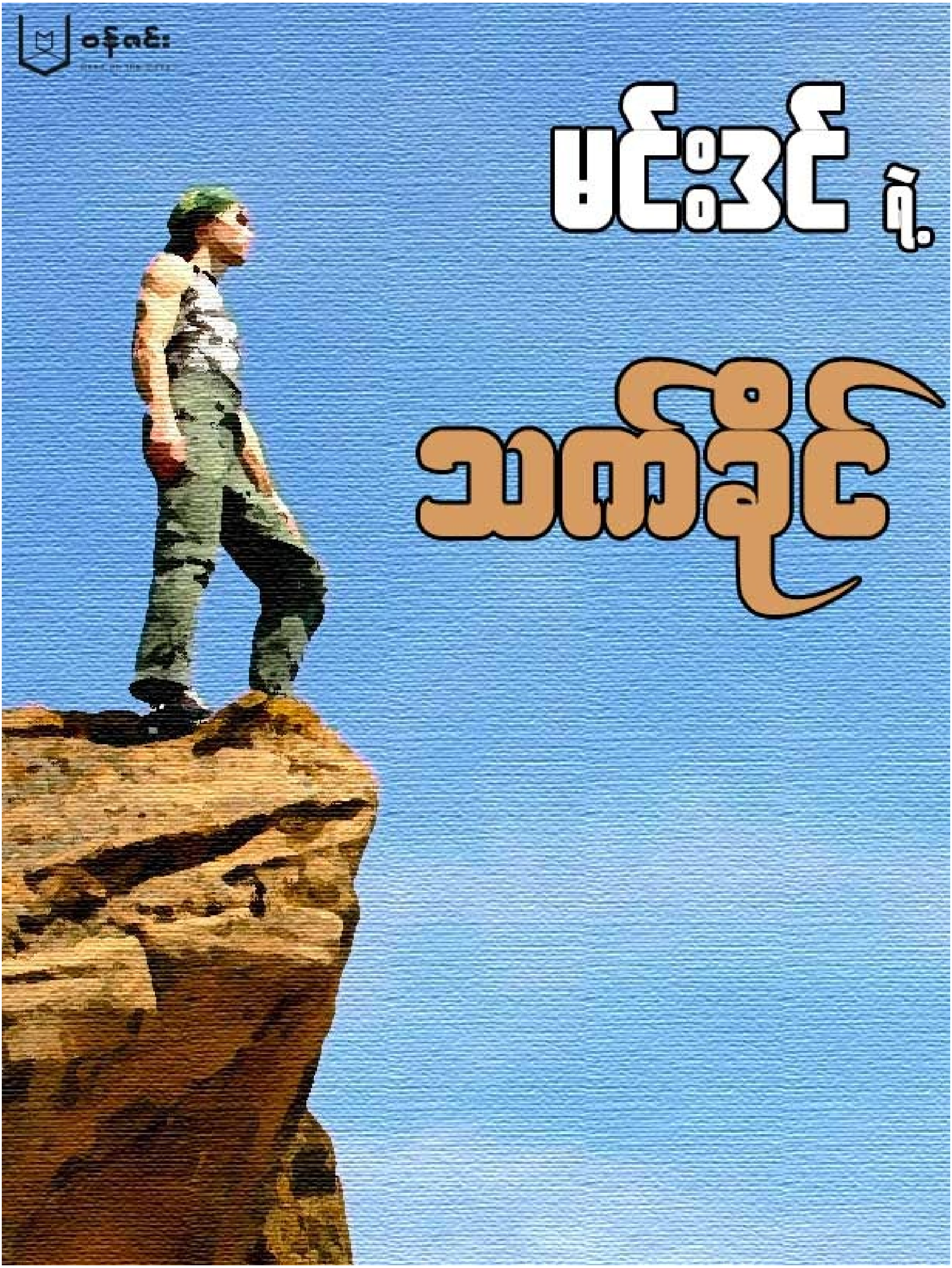
မင်းဒင် ရဲ့
သတ်ဒိုင်

အမှာစာ

ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် စာရေးသူ့အမှာ

'မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်' သည် စာရေးသူ၏ ရင်တွင်း၌ နှစ် ကာလအားဖြင့် ကြာရှည်လေး မြင့်စွာ ကပင် ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိခဲ့သော ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ အခွင့်သာသည့် ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဝန်းကျင်၌ www.mindin.info တွင် စတင်လူးလွန့်နိုးကြားလာခဲ့ပြီး ၂၀၁၀ ခုနှစ် တွင် ပထမအကြိမ်အ ဖြစ် အလားမြောက်ခဲ့ပါသည်။ မျှော်လင့်မထားသည့် အခြေအနေ တစ်ရပ်အထိ စာဖတ်သူတို့၏ အားပေးမှု များ ရရှိခဲ့သော ကြောင့် သက်ခိုင်ကို ထုတ်ဆစ်ဖန်တီး ရကျိုးနပ်သည်ဟူသော ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြင့် စာဖတ်သူများ အား ကျေးဇူးစကား လေးနက် စွာ ဆိုပါ၏ ။ စင်စင် ထိုကျေးဇူးတရား၏ နောက်ဆက်တွဲ သည်ပင် 'မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်' ကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းတရား ဖြစ်ချေသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဇာတ်ကောင်အမည် အများ စုမှာ သက်ရှိထင်ရှားရှိခဲ့သူများ ၊ ရှိနေသူများ ၏ အမည် နာမများ ပါဝင်နေလေရာ ကာယကံရှင်ပုဂ္ဂိုလ်အချို့အနေဖြင့် မနှစ် မြို့စရာ ဖြစ်ကြ မည် မှာ သေချာလှသော အချက် ဖြစ်၏ ။ စင်စစ် သက်ခိုင်သည် အမှန်တကယ် သက်ရှိထင်ရှား ရှိသည့် ဇာတ်ကောင် ဖြစ်ရုံသာမက သူကျင်လည်ခဲ့သည့် ခေတ်ကာလအပိုင်းအခြားမှာ လည်း လက်ရှိကာလနှင့် မနီးမဝေးသည့် ကာလပင် ဖြစ်၍ ဤဇာတ်အိမ်သည် သက်ရှိထင်ရှားဇာတ် ကောင်များ နှင့် ဆပ်စပ်နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စာရေး သူအနေဖြင့် မျက်မှော က်ခေတ်လူငယ်များ အား ဘဝသင်ခန်းစာ၊ သမိုင်းသင် ခန်းစာ ဖြစ်လို ဖြစ်ငြားသာ ရည်ရွယ်ခဲ့ပြီး တစ်စုံ တစ်ယောက် သို့ ထိခိုက်နစ်နာစေရန် ရည်သန် ခဲ့သည်မဟုတ်ချေ။ စာရေး သူအနေဖြင့် သက်ခိုင်ကို ဖန်တီးရာ၌ အာဃာတရားကို အတတ် နိုင်ဆုံး မေ့ပျောက်ဖယ်ရှားလျက် သံဝေဂတရားဖက်သို့ ဖောင်းပေးရေးသားခဲ့ရိုးအမှန် ဖြစ်ပါသည်။ ရေး သာနေစဉ်ကာလတွင် လည်း စာရေး သူ၏

စိတ်အစဉ်ကို ကြိမ်ဖန်များ စွာ ဆုံးမခဲ့သည်မှာ လည်း မှန်သော သစ္စာစကားဟု လိပ်ပြာသန့်စွာ ဆိုဝံ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်လမ်းပါ အကြောင်းအရာအားလုံးမှာ စာရေး သူ တတ်စွမ်းသမျှ ချယ်မှုန်း ပုံဖော်ထားသည့် သက်ခိုင်၏ ခံစားချက်အတွေ းအမြင်မျှသာ ဖြစ်လေရာ စာဖတ်သူတို့အနေဖြင့် ဖော်ပြထားသမျှသော အချက်အလက်၊ ဖြစ်ရပ်အားလုံးသည် ပရမတ်ဆတ်ဆတ် မှချအမှန်ချည်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြရန် မဟုတ်မူဘဲ မိမိတို့ကိုယ်ပိုင် ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် အကြောင်း ယုတ္တိ တန်သည် မတန်သည်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ်ရိုက်နှိပ်ခြင်းတွင် ပထမအကြိမ်ရိုက်နှိပ်စဉ်က လွဲမှား ဖော်ပြမိခဲ့သော အကြောင်းအချက်အမည် နာမအချို့ကို ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ဖော်ပြထားပါသည်။ ထိုသို့ဖော်ပြနိုင်ရန် အတွက် မေတ္တာစေတနာဖြင့် ထောက်ပြပြင်ဆင်ပေးခဲ့သူများ အား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ရသစာအုပ်တစ်အုပ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ခြင်းမှာ အခိုက်အတန့် အားဖြင့် စာရေး သူတွင် ပူးကပ်လာသော ဈာန်သဘောနှင့် အခြေအနေပေးမှု ပေါ်တွင် သာ မူတည်လေရာ ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရခြင်းအတွက် စာရေး သူအနေဖြင့် ဂုဏ်ယူပလွှားစရာ အကြောင်းမမြင်ဘဲ၊ ဤစာ အုပ် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ရေး အတွက် ဝိုင်းဝန်းအားထုတ်ပေးခဲ့ကြသည့် ပန်းချီမျိုးမြင့်၊ ရခိုင်သတင်းစာ အယ်ဒီတာ ဦးငွေဝင်း၊ ဓာတ်ပုံဂျစ်တူး (မုံရွာ)၊ ကိုသီဟမောင်မောင်၊ ကဗျာဆရာနှင်းခါးမိုး၊ ကိုစျာန်၊ ကိုဝင်းဟိန်း၊ ကိုဝင်းမြင့် (စက်ဂ္ဂပူ)၊ ကိုရဲ (စက်ဂ္ဂပူ)၊ ရွှေပြည်စိုး (စက်ဂ္ဂပူ) နှင့် တကွ စာဖတ် ပရိသတ်အားလုံး၏ ကျေးဇူးတရားသို့သာ ဦးညွှန်လိုပါသည်။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ

လေးစားမှု များ ဖြင့်

မင်းဒင်

mindin3000@gmail.com

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၃၁) ရက်

ထိုင်းနိုင်ငံ ဖူးခက်ကမ်းခြေ

*

'မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်' ကို ဤသို့ ရှုမြင်ကြသည်

ကိုသက်ခိုင် အကြောင်းဖတ်ရတာ ခေတ်ကြီးကို ဒေါင်လိုင်ရော အလျားလိုက်ပါ မြင်နေ ရသလို ပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော် တို့ တစ်ယောက် စကား တစ်ယောက် နားနဲ့ပဲ ပြီးခဲ့ရတဲ့ အချိန် တွေ နည်းမှ မနည်းတော့တာ။ အခုလို ဖော်ထုတ်ရေး သားမှပဲ အများ သိခွင့်ရတော့တာပဲဗျာ။ ဒီဇာတ်လမ်းက လူ တစ်ယောက် အကြောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ တပြို င်နက်တည်း ခေတ်အကြောင်းလည်း ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ သစ်တစ်ပင်တော့ သစ်တစ်တပင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ တောအုပ်ကြီး ကိုလည်း မြင်နေရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ စာပေမှာ ကွက်လပ် ဖြစ်နေတဲ့နေရာတွေ လိုက်ဖြည့်ပေး တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ။

ညို့ထက်ညို

ssy.mmwordpress.com

*

အမြဲ စောင့်ဖတ်နေမိတယ်။ အကြောင်းအရာရော၊ အရေး အသား တင်ပြပုံပါ

ကောင်းလွန်း လို့ တစ်ပိုင်းဖတ်ပြီးတိုင်း နောက်တစ်ပိုင်း မျှော်မိတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားရေး အကြီးအကျယ် လုပ်ကြတာတွေ ၊ မထူးဆန်းစွာ ပျက်စီးခြင်းငါးပါးဆိုက်သွားတာတွေ ဖတ်ရပြီး ကျနော်တော့ Powerful Actor တွေ နဲ့ Power Play နေကြတာလို့ပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်မြင်မိတယ်။

Mg September

*

ဘလော်ဂါ အများ စုသည် လူငယ်များ ဖြစ်သည်။ ရှုပ်ထွေးလှသော မြန်မာ့နိုင်ငံရေး ၊ လူမှု ရေး ၊ စီးပွားရေး အခြေအနေများ ကို သိသလိုလို မသိသလိုလို ဖြတ်သန်းလာရသော လူငယ်များ အဖို့ မြန်မာပြည်၏ ခေတ်၊ စနစ်သည် အထူးအားထုတ်လေ့လာမှု မရှိလျှင် လုံးစေပပတ်စေ့ နား လည်ရန် ခက်နိုင်မည် ။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ၊ ပြောကြဆိုကြသည်မှာ ကလည်း ပြန့်ကျဲ၍ နေသည်။ ထိုထို ပြန့်ကျဲပြီးနားလည်ရခက်နေသည့် သော့ ချက်ကို မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်က ဖွင့်ပေးလိုက်သလို ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် 'လှုပ်' သည်ဟု ကျန်နော်အကဲခတ်သည်။

မင်းဒင်နှင့် သက်ခိုင်သည် တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်စေ၊ နှစ် ယောက် ဖြစ်စေ ဤအချက်သည် အဓိကမကျလှ။ ဝါးတားတားစာမျက်နှာ ဖြစ်နေသည့် အနီးကပ်သမိုင်း (ခေတ်ပြိုင်သမိုင်း) ကို သိ ချင်သည်က ကျနော်၏ အာသာ။ အပျက်အြပျက်ခေတ်ကြီး၊ အလွဲလွဲစနစ်ကြီး၏ အမြစ်ကို တူးဆွ ကြည့်ချင်သော ဆန္ဒကို မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်က ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ သေချာသည်က မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်သည် အသက်ရှူနေသော ဝတ္ထု၊ သို့မဟုတ် အတွင်း းသားကို လှစ်ပြသည့် ခေတ်ပြိုင် သမိုင်းပျို ဖြစ်သည်။ ဒါကိုပဲ ကျေနပ်လှပြီ။

သင်ကာ

www.mmfreethinker.wordpress.com

*

Hi U Min Din,

Your writing style is so nice and creative. Don't stop it. Really I told you that your are Burmese George Owel. Keep in mind U Min Din, DON'T STOP YOUR WRITING. Your are SO CREATIVE. I'll spread your blog whom are interested in.

Stay Away

*

Hi My respected writer Ko Min Din,

In the recent days, I happened to find out your blog 'www.mindin.info' and I tasted 'Thet Khine (87),. . . Mg Wait' and then, I was extremely excited to read your writing. And I downloaded all 'Thet Khine Of Min Din' 1,2,3 and I read them all Within the two consecutive days withour doing nothing about my job. I like it, I love it, I enjoy it, I feel it, so so much.

Honor to you, Ko Min Din, Let me say something about my reading status, I'm no longer a fan of Min Then Kha. I was it when I was only at the ages of teen.

Now, I'm 40. I've read from 'Gone With The Wind' , 'War and Peace' , 'City of Joy' , 'Beyond Love' , 'Catcher in the Rye', 'Stranger/Outsider', 'Paw Thut', 'A Yine', 'Toot-Pe' to 'Digital Fortress'.

So, please kindly let me say about your writing. 'Thet Khine Of Min Din' would be one of the greatest writing ever in modern Burmese literature history.

I see the Economy, Ecology, Politics, Religion, Social Relations, Philosophy, History, Drama, Action, Romance, Love, Justice, Injustice, Coward, Bravery, etc, etc, etc and all the different levels of various kinds of people of our great golden land, Burma. I was shocked, amazed, crashed, pleased, happy, sorry, frightened, active, hopeless, optimistic, pessimistic, etc, etc, etc. Please, please carry on, please be confident, let us continue to read Thet Khine.

Anonymous

*

Hello Ko Min Din,

Your novel is very, very intresting and very good one. Please more quickly. When you finish this please made all pdf file.

Go on Ko Min Din,

hta2

*

ကျနော်မထင်မှတ်ဘဲ ကိုမင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်ဇာတ်လမ်းကို အွန်လိုင်းမြန်မာ့ဖော်ရမ်တစ်ခုက ညွှန်းလို့ အမှု မဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖတ်လိုက်မိပါတယ်။ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင် နေရာ ဒေသတွင် ကွာခဲ့လို့ မြန်မာ့ရသစာပေတွေ ကို မခံစားနိုင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ကျနော် ၈၈၈၈ အရေး တော် ပုံမှာ ပါဝင်ခဲ့ပြီး ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်မှာ ရှစ်နှစ် ကြာနေခဲ့ပြီး ပြည်ပကို ပညာသင်ချင်လို့ ထွက် လာခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးသက်ခိုင် ဇာတ်လမ်းကို စဖတ်စက အမှု မဲ့ အမှတ်မဲ့ သာမန်ကာလျှံကာပါပဲ။ နောက် သိလာရတာ ဇာတ်လမ်းအရ ဇာတ်ကောင်တစ်ခုကို အခြေခံထားပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ သိခွင့် မရတဲ့ လက်ရှိ ပြည်တွင်း ႏမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ်။ လောဘသားကောင်တွေ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လိုခုတ်ထစ်လှီးကြ၊ ခွင်တွေ ဘယ်လိုဖန်တီးကြ၊ ပြည်သူတွေ ကို ဘယ်လိုခေါင်း ပုံဖြတ်ကြ၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်သူ့ကိုပင်းပြီး ဘယ်လိုပေါင်းစားကြဆိုတာ မျက်စိထဲမှာ မျက်ဝါးထင် ထင် ပေါ်လာတာပါပဲ။ နောက်ပြီးဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ခေတ်အဆက်ဆက်နဲ့ လူတွေ ရဲ့ အကြောင်း တွေ ပါ တစ်ပါတည်း သိခွင့်ရပါတယ်။

Methalone

*

မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်ကို အတွဲ (၃) ထိ တထိုင်ထဲဖတ်လိုက်မိတဲ့အထိ ဆွဲဆောင်မှု ကောင်း လှပါတယ်။ နောက်ဆက်တွဲ လေးလည်း မျှော်နေမိတယ်။

tharthar1111@yohoo.co.jp

*

U Min Din,

You showed us the real life of Myanmar.

You showed us the truth of Buddhism.

You showed us black business of Myanmar.

I am waiting your coming Thet Khaing's episodes.

Please continue Ko Thet Khaning's episodes to support Burmese litertrature, for youth votivating, to understand what is permanent and what not (the core of Buddhism) is. . .

Phone Pyae

*

Dear U Min Din

Well done. The present writing is much better. It is like Swe Hlaing Oo. Please continuce writing Thet Khaing as he was and is

Sincerely,

*

နှစ် နဲ့ချီပြီး စောင့်ဖတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တော့ ကျနော်ဘာကြောင့်
သက်ခိုင်ဇာတ်လမ်းတွဲ တွေ ကို သဘောကျသလဲဆိုတာ စေ့ငုမိတော့ လူလတ်တန်းစားတွေ
မသိမမြင်နိုင်တဲ့ လှမ်းကြည့်ခွင့်မရ တဲ့ အလွှာတစ်ခုကို သူ အရိုးရှင်းဆုံး ချပြထားတယ်။
လက်လှမ်းမမှီခဲ့တဲ့ လူမိုက်လောက အကြောင်းကလည်း သုတရသကို တပြိုင်နက်တည်း
ပေးခဲ့တယ်။

ပြည်သူတွေ ပြန်ပြောခွင့်မရသေးတဲ့ လူတစ်စုရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ကို အတွင်း းကျကျ
သိလာရ တော့ ငုံ့လျှိုးနေခဲ့တဲ့ မခံချင်စိတ်တွေ က၊ ဒင်းတို့လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့
အားရမှု ကို ဖြစ်ပေါ် စေခဲ့တယ်။ စီးပွားရေး လောကရဲ့ လောကခံအနိမ့်အမြင့်တွေ
လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု တွေ ကို သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးတဲ့ ရာထူးကြီးသူတွေ နဲ့
ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ သက်ခိုင်အကြောင်း က အပျော်ဖတ်
ဇာတ်လမ်းတစ်ခုမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါဟာ ကျနော်တို့ မသိခဲ့တဲ့ သမိုင်းတစ်ခုပါပဲ။
တကယ်တော့ သက်ခိုင်က လူ တစ်ယောက် ရဲ့ အထ္ထုပ္ပတ္တိထက်ပိုတယ်။

မြစ်ကျိုးအင်း

www.myitkyoeinn.com

*

အသေးစိတ် ဝတ္ထုရှည်ကြီးရေး ခဲ့တဲ့ အားထုတ်မှု ကို ဦးကျိုး လေးစားပါတယ်။

အပြင်မှာ တကယ်ရှိတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ ကို ထည့်ထားတာ၊ ဖြစ်စဉ်တွေ ကို အကွက်စေ့စေ့ပြောပြထားတာ၊ ဇာတ်လိုက်ဟာ ဒီလောက်နှံ့စပ်ပေါက်ရောက်ပြီး ရှိရှိသမျှ နာမည် ကြီးတွေ နဲ့ အသိအကျွမ်း ဖြစ်ဆက် စပ်ပတ်သက်နေတာတွေ က တအံ့တသြ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်စေတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် လူတွေ ရင်ထဲ စွဲစေမယ့် မှတ်တမ်းတစ်ပုဒ်ပါ။

ပန်ဒိုရာ

pandora-and-pandora.blogspot.com

အပိုင်း (၁)

သက်ခိုင်၏ ဘဝကောက်ကြောင်း

အခန်း (၁)

သက်ခိုင်ဟုခေါ်သည်

အချိန်ကာလကကား ၁၉၆၂ ခုနှစ် ဝန်းကျင်တဝိုက် ဖြစ်လေ၏ ။ ကွမ်းခြံဘူတာ (ယခု ရန် ကုန်ဘူတာကြီး) တွင် တောင်တွင် းကြီးရထား ဆိုက်ချိန် ဖြစ်၍ ရထားဆင်းခရီးသည်များ ၊ ပျားပန်း ခတ်ရှုပ်ထွေးနေချိန်။ အညာတဘက်ကို ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသော အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အမျိုး သမီးသည် နှစ် နှစ် အရွယ် ကလေး တစ်ယောက် ကို ခါးထက်ခွင်လျက်၊ လက်နှစ် ဖက်မှ အညာ လုပ် ထန်းပလပ်ခြင်းတောင်း နှစ်ခြင်းကိုဆွဲကာ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏ ။ ၎င်းနှင့် အတူ အခြား လေးနှစ် အရွယ် ယောင်ပေစုးနှင့် ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက် သည်လည်း သူမနောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်ပါလာ၏ ။

အထွက်ပေါက် အနီးသို့အရောက်တွင် အဆိုပါကလေးငယ်သည် မလှမ်းကမ်းမှ အပြာ ရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်တစ်ဦးကို မြင်လိုက်သည့်အခါ ရုတ်တရက်ခြေလှမ်း တန့်သွားလေသည်။ ရှေ့ မှသွားနေသော မိခင်၏ နောက်သို့ ဆက်မလိုက် ဖြစ်တော့ချေ။ ကလေးငယ်သည် မိခင်ကို ဂရု မစိုက်တော့ သူတကြိမ်ထစ်ပါမှ မမြင်ဖူးသည့် အထက်အောက် ဝတ်စုံအပြာနှင့် လူကိုသာ ထူးဆန်း ကြောက်လန့်စွာ တိုင်ကွယ်တစ်ခုမှ ချောင်းကြည့်နေလေ၏ ။

ဘူတာအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသော မိခင်မှာ ရုတ်တရက်သတိရ၍ နောက်မှလိုက်လာ သော သားငယ်ကို လှည့်ကြည့်ရာ မတွေ့ တော့သဖြင့် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘူတာအတွင် းဘက်သို့ အူယားဖားယားပြေး၍ ရှာရာ

တိုင်တစ်ခုကိုကွယ်၍ ငေးမောနေသော ကလေးငယ်ကို တွေ့ရသဖြင့်

'ဟဲ့ ဘာလို့ ဒီမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့တာလဲ သားရဲ့'

ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်၏ ။ ကလေးငယ်သည် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ဝတ်စုံအပြာနှင့် လူရှိရာ သို့သာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ လက်ညှိုး ထိုးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ မိခင် ဖြစ် သူလည်း သားငယ်အ ဖြစ်ကို ရိပ်မိလေ၏ ။ ကလေးငယ်ကား ဝတ်စုံနှင့် လူကို ကြောက်လန့်နေ သဖြင့် ရှေ့မတိုးရဲခြင်း ဖြစ်သည်။

'အော် ဒီကလေးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ။ အဲဒါ ကူလီဟဲ့ သက်ခိုင်ရဲ့ . . .'

၁၉၈၂ ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ လှိုင်မြစ်လမ်းမကြီး (၁၂) လမ်းနှင့် (၁၃) လမ်းကြား ရှိ ရွှေလိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် နံနက်ခင်းထုံးစံအတိုင်း လူစည်ကားလျက်ရှိချိန် ဖြစ်၏ ။ စစ်တပ် မှ အငြိမ်းစားတပ်ကြပ်ကြီး လှရွှေသည် အခြားရပ်ကွက်ကောင်စီ လူကြီးနှစ် ယောက် နှင့် အတူ ဝိုင်း ဖွဲ့လျက်ရှိရာ အသက်နှစ် ဆယ်ကျော် လူရွယ် တစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဟောင်း လှရွှေကား အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြံ့ခိုင်ကာ ညတိုင်းမူးပြီး ကွန်မန်ဒိုလှရွှေကွဟု ကြွေးကြော်ကာ ဇနီးကို ရိုက်နက်တတ်သူအ ဖြစ် ရပ်ကွက်လုံး က ရွံကြောက်ကြောက်ရသူ ဖြစ်၏ ။ လူရွယ်သည် ကိုလှရွှေ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

'ကိုလှရွှေ ခင်ဗျားအမူးပြေပြီနော်'

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အနီးရှိ မုန့်ဘီဒိုပေါ်မှ တစ်ပေခန့်ရှိ ပေါင်မုန့်လှီးဓားကို ဖက်ကနဲ ဆွဲယူ၍ ကိုလှရွှေရှေ့ စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ကာ

'ရော့ ကိုလှရွှေ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုထိုး၊ ခင်ဗျား ကွန်မန်ဒိုဆိုတော့ လူတွေ သတ်ဖူးမှာ ပေါ့။ ထိုးလေ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ညက ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုစော်ကားတုန်းကလို၊ သတ္တိမျိုးနဲ့ ထိုးလိုက် လေ'

တပ်ကြပ်ကြီး လှရွှေသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ လူရွယ်သည်

စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဟန် ပေါက်လာသည်။

'ခင်ဗျား မထိုးရင် ကျုပ်ထိုးမှာ နော်၊ ထိုးလေ၊ ထိုးလိုက်လေ၊ ကဲဗျာ၊ ခင်ဗျား မထိုးရဲရင် ကျုပ်ထိုးတယ်'

ကောင်စီ လူကြီးနှစ် ယောက် မှာ ကြောက်လန့်တကြား လှမ်းအော်တားလိုက်ကြ၏ ။

'ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်၊ မင်းလွန်မယ်နော်'

*

၁၉၈၄ ခုနှစ် ။

လှိုင်မြို့နယ် အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်းအမှတ် (၁၆) နှင့် ကပ်လျက် ငါးမွေးကန်ကြီး တစ်ခု၏ ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်မှ အရွက်ဖားဖား ငှက်ပျောပင်များ အောက်တွင် ဖြစ်သည်။ အချိန်ကား ညကိုးနာရီခန့်၊ နွယ်သည် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။ လူရွှယ်သည် စိတ်ရှည်ပုံ မရတော့။

'ပြောပါအုံး နွယ်ရယ်။ ကိုယ်မေတ္တာရှိကာ နွယ် တကယ်မယုံဘူးလား'

နွယ်သည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပြန်။

'ကဲ နွယ် ဒီလောက်တောင် မယုံရင် ကြည့်'

လူရွယ်သည် အသင်ပါလာသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်ကာ ညာလက်မောင်း လက်ဖံပေါ်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။ လက်ဖျံမှ သွေးတို့ ဖြာကနဲ ပန်းထွက်လာလေ၏ ။

'အို ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုသက်ခုင်ရယ် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ'

*

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ (၁၉) ရက်။

လမ်းမတော် မြို့နယ်၊ ဦးနော်ဇရပ်ဘေးကပ်လျက်က မူလတန်းကျောင်းတခုဝင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံ လုံးဆိုင်ရာ ဂီတအိုင် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ ရုံးစိုက်ထားသည်။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌကား အမ်အီးဘွဲ့ရ မြကြီး ဖြစ်၍ အတွင်းရေး မှူး မှာ အောင်ကျော်ဇော ဖြစ်၏ ။ မနေ့ညနေ လေးနာရီက စစ်တပ်မှ အာဏာသိမ်းခဲ့ပြီး။ သို့သော် ကျောင်းသားအများ စုမှာ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ထိုနေ့နံနက်ကလည်း လူစု မိသည်။ မြို့ ထဲဘက်သို့ တန်းစီချီတက်ရန် ငါးယောက် တတွဲ တန်းစီနေကြသည်။ ငါးရာခန့်ရှိမည့် ကျောင်းသားတန်းကြီး ထွက်တော့မည့် ဆဲဆဲ

‘ဟေ့ နေကြဦးကွ၊ ဘယ်မလဲ၊ မြကြီးနဲ့ အောင်ကျော်ဇော’ တစုံတဦးက မေးလိုက်ရာ တန်းစီ ထားသော လူအုပ်ထဲမှ အသံတချို့ ထွက်လာသည်။

‘သူတို့ စခန်းလုံခြုံရေး အတွက် ကျန်ခဲ့မယ်တဲ့’

‘ဘာလဲကွာ၊ သူ့အမေ့လင်တွေ က အာဏာသိမ်းပြီး မဲမဲမြင် စွတ်ပစ်ဖို့ အသင့်နေရာယူပြီး နေကြပြီ။ ဘာစခန်း လုံခြုံရေး မှ မလိုဘူး။ မြကြီး၊ အောင်ကျော်ဇော ထွက်ခဲ့ကွာ၊ ရှေ့ဆုံးအတန်းမှာ ငါ မင်းတို့အတူ နေရာယူမယ်။ ထွက်ဆိုထွက်ကွာ’

တန်းစီထားသော ကျောင်းသားထုထဲမှ အသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟေး သက်ခိုင် ပြောတာမှန်တယ်။ သက်ခိုင်ကွ၊ သက်ခိုင်’

*

၁၉၈၉ ခုနှစ် မတ်လ။

မင်္ဂလာဒုံ တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေး အကူတပ်ဝင်း၊ တပ်မှူး ရုံးခန်း။

ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှူး ဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူး သန်းထွန်း (ယခု ထောက်လှမ်းရေး မှ ကျကာ ထိန်း သိမ်းခံနေရသူ ဗိုလ်မှူး ချုပ်ဟောင်း) သည် အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ် ဟာဝေယံရှပ်အင်္ကျီနှင့် စာရွက်ပုံ ကြီးရှေ့မှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ စစ်ဆေးရေး အရာရှိ တစ်ယောက် က ဦးခေါင်းကို နက်ပြာရောင် စွပ် ထားသော လူတစ်ဦးကို တပ်မှူး ရှေ့သို့ ခေါ်လာသည်။ တပ်မှူး က

'သို့ကို ခေါင်းစွပ် ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါကွာ'

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် ခေါင်းစွပ်ကို ဖြုတ်လိုက်ရာ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင် လူရွယ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ တပ်မှူး က

'ထိုင်ဗျာ'

ဟု ဆိုသက်ဖြင့် အဆိုပါ လူရွယ်က အနီးမှ ကုလားထိုင်တွင် ခပ်မတ်မတ်ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

'အားလုံးက အမှန်အတိုင်း အစစ်ခံပြီးပြီ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက် တည်းပဲ ထွက်ချက်လွဲနေ တယ်။ အမှန်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး အစစ်ခံရင် ကောင်းမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား သိထားပါ။ ကျုပ် တို့ဟာ ဦးနေဝင်းအတွက် လုပ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်မှူး ချု ပ် ခင်ညွှန့်အတွက်လည်း လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရွေးကောက်ပွဲပြီးရင် ကျနော်တို့လုပ်နေတာတွေ အားလုံးရှင်းသွားမယ်'

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှေ့က လူရွယ်က ချက်ချင်း ပင်

'အခု ကျနော်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်အားလုံးထဲမှာ လည်း ကျနော့်ကိုယ်ကျ ုးတရွေးသားမှ မပါ ဘူး။ ကျနော်သိသမျှ အစစ်ခံခဲ့ပြီးပြီ။ ကျနော့်ထက် ငယ်ရွယ်သူတွေ ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ ကျနော်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါကို ဗိုလ်မှူး နားလည်ပါ'

ဟု ခွန်းတုံ့ပြန်ရာ တပ်မှူး က

'ခင်ဗျား တော် တော် ခေါင်းမာပါလား ကိုသက်ခိုင်'

*

၁၉၉၅ ခုနှစ် ၊ ကန်တော် မင်္ဂလာဥယျာဉ် စားသောက်ဆိုင်။

သီးသန့်ခန်းထဲက စားပွဲမှာ လူနှစ် ဆယ်ခန့် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။ အစားအသောက်မျိုးစုံ မှာ ယူပြီးချိန်တွင် စားပွဲထိပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်က သူနှင့် ကပ်လျက်ထိုင်နေသော ဦးအိုက်ထွန်းဘက်သို့ လှည့် ကာ

'ကဲ ကိုအိုက်ထွန်း၊ ဒါက ခင်ဗျားအတွက် ကျနော့်ရဲ့ နှစ် သစ်ကူးလက်ဆောင်၊ ခင်ဗျား ရုံးအဖွဲ့တွေ အတွက်လည်း သီးသန့်လုပ်ထားတယ်။ လိုတာရှိလည်း ပြော။ အားမနာနဲ့'

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးအိုက်ထွန်းက

'ပြည့်စုံပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရုံးမှာ လည်း စည်စည်ကားကားလေး ဖြစ် အောင် အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းလေး ဘာလေး ခန့်ပါအုံး၊ ကိုသက်ခိုင်'

*

၁၉၉၉ ခုနှစ် ။

ရန်ကုန်မြို့ ၊ ဇော်ဂျီလမ်း ခြံနံပါတ် (၈)၊ ည ၇း၀၀ ကျော်ခန့်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း ၌ တွင် ဝန်ကြီး ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှုး ရှုး ရှားရှား ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲလျက် ရှိ၏ ။

'ဟေ့ကောင်၊ ကျော်ဇော ငါ့သေနတ်ပေးစမ်းကွာ၊ ဒီကောင့်ကို ပစ်သတ်မှ

အေးမယ်’

သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသော လူလတ်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်ကား မတ်တပ်ရပ်လျက်

‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပစ်တသ်လည်း ကျနော် ရှင်းပြစရာရှိတာ ရှင်းရမှာ ပဲ။ ပစ်တာ မပစ်တာ ကျနော့အလုပ်မဟုတ်ဘူး’

‘ဟော့ကောင် ကျော်ဇော သေနတ်ပေးစမ်းဆိုကွာ’

မတ်တတ်ရပ်လျက်အနေအထားဖြင့် အကြိမ်ခံနေရသော လူလတ်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်သည် အလျှော့ပေးမည့် ဟန် မရှိချေ၊ သူက

‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မပစ်ခင် အကုန်ရှုပ်ကုန်မယ်နော်’

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လက်သမားကိရိယာ ရဲဒင်း၊ တူ ကိုယ်စီနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေသော သူ့အလုပ်သမား နောက်ပါတို့လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြ၏ ။ ကိုယ်ရေး အရာရှိ ဗိုလ်ကြီး ကျော်ဇောကား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ငိုင်နေရာ၊ အပေးထပ်လှေခါးမှဆင်းလာသော ဝန်ကြီးကတော် ဒေါ်တင်တင်အေး၏ အသံထွက်ပေါ်လာပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းလိုက် သည်။

‘ကဲ အဘကြီးရယ်၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါ၊ ကိုသက်ခိုင်၊ ပြန်လိုက်ပါရှင်၊ သူစိတ်ပြေမှ အကျိုး အကြောင်း မမပဲ ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုသက်ခိုင် ပြန်လိုက်ပါနော်’

*

၂၀၀၀ ခုနှစ် ။

ရန်ကုန်မြို့ ၊ အင်းလျားလမ်း၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၏ အထူးအတွင် းခန်း။

မောင်ဝိတ်အင်ဖင်မလီ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မောင်ဝိတ်ကား လေအေးခန်းထဲတွင်

ဇောချွေးပြန် နေလေ၏ ။ သူ့အသက်သည် သုံးဆယ်မကျော်သေးသော် လည်း သော ကဖိစီးနေမှု ကြောင့် မျက်နှာ မှာ အရွယ်ထက် ပိုမိုရင့်ရော်နေသည်။ ၏

သူ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ရှိ၏ ။ သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကား စာရွက် တစ်ရွက်ထိုးပေးကာ

'သေချာ ဖတ်ကြည့်ပါဒုံးဗျာ။ ကျနော်တော့ တော် တော် အကြပ်ရိုက်နေပြီ။ ကျနော် ဒီကိစ္စကို အောင်မင်းကိုတောင် အသိ မပေးဘူးဗျာ။ ကျနော်တော့ ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ။ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ကျနော်ကလည်း မင်္ဂလာဆောင်မဲ့ဆဲဆဲဗျာ။ ဒီကိစ္စက ကျနော့်လူရင်းက ကျနော့် ပြန်ချတာဗျ'

စာမှာ နာမည် ကြီး ရှေ့နေတစ်ဦးမှ ဆင့်ဆိုလိုက်သော နို့တစ်စာ ဖြစ်၏ ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် နို့ တစ်စာကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ စိတ်အေးအေး လေသံဖြင့်

'ကိုမောင်ဝိတ် ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးထားလိုက်ပါ။ ဒီကိစ္စဟာ လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်ရှင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ဒါမျိုးမှ လုပ်ချင်နေတာ။ ခင်ဗျားကိစ္စကို နား အေးပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပါတော့၊ မတော် တဆ ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်ရင်လည်း ခင်ဗျားတာဝန်သာ ကျေပါစေ။ လူတော့ သေစရာ မလိုလောက်ပါဘူး။ သွေးထွက်သံယိုတော့ ရှိကောင်းရှိမယ်'

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်ဝိတ်သည် အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့်

'အေးဗျာ၊ ကြံ့စမ်းဖန်စမ်းပါဒုံး ကိုသက်ခိုင်၊ ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားပဲတတ်နိုင်မယ့်သူ ရှိတော့ တယ်၊ ဘယ်သူမှလည်း ဖွင့်တိုင်ပင်လို့ မရတဲ့ကိစ္စ၊ ကျနော် ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ် ကိုသက်ခိုင်'

*

၂၀၀၂ ခုနှစ်။

ရန်ကုန်မြို့ လမ်းမတော် မြို့နယ် ဘုန်းကြီးလမ်းရှိ ခေတ်မီအဆောက်အဦးတစ်ခု၏ ဒုတိယ ထပ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ထရေး ဒင်းကုမ္ပဏီအတွင်း ခန်းတွင် လူ တစ်ယောက် စားပွဲပေါ်၌ လက် တင်မျက်နှာအပ်ကာ အိပ်ပျော်ကလျက်ရှိစဉ် ဖုန်းသံမြည် လာသည်။ အချိန်ကား နံနက်ငါးနာရီခွဲခန့်၊ အိပ်ပျော်နေသူသည် ရုတ်တရက် အိပ်မှု နိုးမွားဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ သက်ခိုင်ပါ'

'ဟေ့ကောင်၊ မင်း အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ'

အရေး အခင်းကာလက တိုက်ပွဲဝင်ရှေ့နေများ အသင်း၏ အတွင်း ရေး မှူး ဟောင်း ဦးဇော်မျိုး ဝင်း၏ အသံ ဖြစ်သည်။ သူကား သရက်အကျဉ်းထောင်မှ နှစ် စေ့၍ ပြန်လွတ်လာသည်မှာ မကြာ သေး။ ဖုန်းကိုင်သူက စိတ်မရှည်သည့် အသံဖြင့်

'စောစောစီးစီးဗျာ၊ ညက ကျနော် အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး၊ မူးနေလို့၊ အခု ဘုန်းကြီးလမ်း ရုံးခန်း မှာ ပဲ အိပ်တယ်'

'ဒါဆို သေချာပြီ၊ ထိပ်ထိပ်ကြဲကို မင်းဖြိုလိုက်ပြီပေါ့၊ လူမိုက် စိုးမြတ်ကို မင်းရှင်းလိုက်ပြီပေါ့၊ မင်းတော် တော် လက်ယဉ်ပါလား၊ သက်ခိုင်'

'ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဗျာ၊ ကျုပ်ဘာမှ မသိသေးဘူး'

'မင်းကသာ ဘာမှ မသိဘူးပြောနေ၊ စိုးမြတ်က မင်းရုံးခန်းနားမှာ သေနေပြီ'

'ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဦးဇော်ရာ'

'တော် ပါ သက်ခိုင်ရာ၊ မင်းရဲ့ ဒါမျိုး အချိုးတွေ ရိုးနေပြီ'

'မဟုတ်ပါဘူး ဆိုနေမှဗျာ'

ထိုသို့သော ဤသို့သော လူစား ကိုသက်ခိုင်ကို ကျနော်သည် အောက်ပါအတိုင်း

တွေ့ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ရပါသည်။

*

အခန်း (၂)

သူသည် သက်ခိုင်

၂၀၀၃ ခုနှစ် ၏ မိုးသည်းသော တနေ့၊ ကျနော်ကား ဟင်္သာတမြို့ နယ်ကုန်သွယ်လယ်ယာ တွင် ဗိုင်မှူး ဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ စာရင်းကွာဟမှု ကြောင့် ပုဒ်မ ၆(၁) နှင့် အရေး ယူ ခံရကာ ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ် ချမှတ်ခံရပြီး ဟင်္သာတထောင်မှတစ်ဆင့် အကျဉ်းဦးစီးဌာန ဘ၀သစ် (----) ရဲဘက်စခန်းသို့ ရောက်ရှိနေချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ကျနော်တို့ စခန်းပြောင်းရသည်။ စခန်းပြောင်းရသည် ဆိုခြင်းထက် စခန်းများ သို့ အကျဉ်းသားအသစ်များ ခွဲပို့သည်ဆိုခြင်းက ပိုမှန်သည်။ အကျဉ်းသားအသစ်အားလုံး ပင်မစခန်း မှာ တလခန့်နေရပြီးမှ စခန်းခွဲများ သို့ ပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စခန်းလေးခုရှိသည့်အနက် ကျနော်က စခန်းခွဲ (၁) ကို ပြောင်းသည့်အသုတ်ထဲမှာ ပါ သည်။ စခန်းခွဲကို ပို့သည့်နေရာမှာ လည်း အလုပ်ပင်ပန်းမှု ၊ သက်သာမှု ၊ သွားလာမှု ၊ လွယ်ကူခက်ခဲ တို့အပေါ် မတည်၍ သူ့ပေါက်ဈေးနှင့် သူ ရှိသည်။ အနည်းဆုံး ကျပ်သုံးသော င်းမှ တစ်သိန်းဝန်း ကျင်။ ပင်မစခန်းလည်း သူ့ဘုတ်နှင့် သူ့ဈေးနှုန်းနှင့် သူ။

ကျနော်ကား တပ်ကြပ်ကြီးစံသိန်းနှင့် လိုင်းဝင်ပြီး သုံးသော င်းနှင့် ဈေးတည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။ ထိုနေ့က လှေငယ်တစ်စီးပေါ်တွင် ခြေကျင်းခတ်ခံထားရသော

အကျဉ်းသားနှစ် ဆယ်ခန့်ကို မချိမဆန့်တင်ကာ လေးမိုင်ခန့်ဝေးသော စခန်းခွဲသို့ မိုးသည်းသည်းကြားမှာ ရေလမ်းခရီးနှင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးလယ်ကာလ ဖြစ်၍ နှစ်မိုင်ခန့်မြင်ကွင်းမှာ ကြည့်လေရာ ရေပြင်ချည်း ဖြစ်နေသည်။

ရေသည် နက်သည် တိမ်သည် မသိရချေ။ လူနှစ် ဆယ်ခန့်ကို မချိမဆန့်တင်လာသော လှေ ငယ်သည် လှိုင်းကြားတါင် သိသိသာသာလူးနေ၏ ။ လှေဦးနှင့်ပဲ့တွင် သေနတ်ကိုင် အကျဉ်းဦးစီး ဝန်ထမ်း ဝါဒါနှစ် ယောက် က စောင့်ကြပ်လိုက်ပါလာသည်။

လေသည် မိုးနှင့် အတူ ပြင်းစွာ တိုက်လာလေရာ လှေသည် လူးသည်ထက်လူးပြီး လိုရာသို့ မသွားတော့။ လှိုင်းရေပြင်ကျယ်ကြီးတွင် လည်နေသည်။ အကျဉ်းသားအုပ်စုမှာ သွေးပျက်လာ သည်။

အကျဉ်းသားများ အားလုံး ခြေကျင်းကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်၍ လှေမှော က်သော်လည်း သေလမ်းက လွဲ၍ အခြားမရှိ။ အကျဉ်းသားများ ထံမှ ကျွတ်စီကျွတ်စီအသံတို့ထွက်လာသည်။ ညည်းသံလိုလို အော်သံလိုလို အသံမျိုးစုံထွက်လာသည်။ လှေဦးနှင့် ပဲ့က ထောင်ဝါဒါတို့ပါ မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ် လာပြီ။

'ဟေ့ကောင် နိုင်ဝင်း=းလို လှော်နေတာလား၊ ဒီမအေ=း လှော်နေပုံနဲ့ တော့ အကုန်သေကုန် တော့မှာ ပဲ'

ဟု မိုးမွှန်အောင်ဆဲကာ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ လေရောမိုးပါ ကြမ်းသည် ထက်ကြမ်းလာရာ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံများ အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခိုက် အောင်မြင်ပြတ်သားသော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ၏ ။

'ဟိတ်ကောင်တွေ ၊ တိတ်ကြစမ်း၊ ငါက သေချင်နေတာနော်၊ လှေပါဆွဲမှော က်ပြီး အကုန် လုံး အဖော်ခေါ်သွားမှာ ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်းကွာ၊ မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ကို ပိတ်ထားစမ်း'

ထူးဆန်းစွာ ပင် အသံမျိုးစုံသည် စခန်းခွဲရောက်သည့်တိုင် မကြားရတော့ချေ။ သို့သော် အသံရှင်ကိုမူ ကျနော် မမြင်ရ။

စခန်းခွဲ (၁) ကား ရေပတ်လည် ဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏ ။ ကုန်းမြေဟူ၍ အလျားပေသုံးရာ၊ အနံပေ နှစ် ရာထက် မပို။ ထိုကုန်းမြေနေရာတွင် ပေခြောက်ဆယ်၊ ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ဘားတိုက်ပုံစံ ခပ်ယိုင် ယိုင် ခြေတံရှည်သက်ကယ်မိုးပျဉ်ကာ အဆောက်အဦတလုံးသည် ကျနော်တို့ ရဲဘက်သစ်များ ကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ကြို နေသယောင်။ ပါလာသည့် အဝတ်အထည်နှင့် အစားအစာထုတ် များ ကို သိမ်းဆည်းရန် အဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်ကြပြီ။ ထိုစဉ် ရဲဘတ်ဟောင်းနှစ် ဦးသည် ကျနော် တို့အုပ်စုရှိရာသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် အလန့်တကြား ရေရွှတ်သံ ထွက်ပေါ် လာ၏ ။

'ဟာ၊ ဆရာကြီးပါလား'

ထိုအော်သံကြောင့် ပင် ဆရာကြီးဆိုသူထသို့ ကျနော် ကြည့်မိသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်။ အသားလတ်လတ်။ အကောင်းစား အဲရိုးရှပ် အဖြူကို ရဲဘက်လုံချည်ဖြူနှင့် တွဲ ဝတ်ထားသည်။ သူသည် ခြေကျင်းကို စိုက်ကြည့်နေ၏ ။ မျက်နှာသည် ညို့ မှိုင်းနေ၏ ။ မျက်ခုံးထူထူကြီးများ ကို ကျုံ့ထားသည်။ ကြီးစွာ သော သောကကို ခံစားနေရဆဲမှာ ပင် တည်ကြည်သော မျက်နှာထားသည် မြင်သာလျက်ပင်ရှိသေး၏ ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ် လေးလေးချလိုက်ပြီး

'အော် မြင်လွင်တို့ ညီအကိုပါလား။ မင်းတို့လည်း ရောက်နေသကိုး'

ဟု ခပ်ညည်းညည်း လေသံထွက်လာသည်။ ကျနော့်စိတ်မှာ ယခုလို ဝေးလံသီခေါင်သော ရဲဘက်တွင် ဆရာတပည့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ ခန်းကို စပ်စုနေမိသည်။

ဆရာကြီးဆိုသူသည် မည် သူနည်း။ သိလိုသော အဖြေကိုရရန် မကြာလိုက်ပါ။ ကျနော်တို့ ပါလာသော အထုပ်အပိုးများ ကို အဆောင်ပေါ်တွင် နေရာချပြီး စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်မှူး ဦးအေး နိုင်က ရဲဘက်အသစ်များ ကို တစ်ယောက် စီ တန်းစီလူစစ် အမည် ခေါ်သည့်အခါ သိခွင့်ရသည်။

'သက်ခိုင်'

'ရှိ'

'အော် ခင်ဗျား ကိုသက်ခိုင်လား၊ ကျနော့်ကို ညွှန်မှူး မှာ ထားပါတယ်၊ ထိုင်ပါ ကိုသက်ခိုင်'

ထောင်မှူး ၊ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်ဝန်ထမ်းတို့မည် သည့် ထောင်ကျကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကြမ်း ကြမ်းဆက်ဆံရစမြဲ။ သို့မှ အစွယ်ချိုးထားရာ ရောက်မည် ။ မြင်မြင်သမျှ အကျဉ်းသားအားလုံးကို ငါ ချင်းမိုးမွှန်အောင် အော်ဆဲမှ လိုင်းကြေးကြီးကြီးရမည် ။ များများ ကြောက်အောင်လုပ်ထားလေ ငွေပို ရလေဟူသော သဘော။

ကျနော် သူ့ကို အသံကောလူပါ တွဲ မိလာသည်။ သေချင်စိတ်ပေါက် လောက်အောင် ဘဝကို နာကျည်းနေသော ၊ ရဲဘက်ဟောင်းနှစ် ဦး၏ ဆရာကြီး ဖြစ်သော ၊ စခန်းတာ ဝန်ခံက မြင်မြင်ချင်း အရေး တယူ မျက်နှာသာပေးရသော ၊ အရပ် ခြောက်ပေနီးပါးရှိသော ၊ ညိုမှော င် သော် လည်း တည်ကြည်ဆဲ ဖြစ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကြီးစွာ သော သော ကဖိစီးဟန်ရှိသော သူ။ သူကား သက်ခိုင်တည်း။

*

အခန်း (၃)

ခြေကျင်းပြုတ်ချင်သည့်

စခန်းခွဲသို့ရောက်ပြီးစတွင် ကျနော်၏ အတောင့်တဆုံးသော ဆန္ဒကား ခြေကျင်းပြုတ်လို ခြင်းပင်တည်း။ ခြေကျင်းဇာတ်လမ်းကား အင်းစိန်ထောင်တွင် စသည်။ ရဲဘက်ထွက်ရန် စာရင်းပါ ပြီဆိုလျှင် မိန်းဂျေးအနီးမှာ ခြေကျင်းရိုက်ခံရသည်။ ခြေကျင်းကို သုံးပဲလုံးသံဖြင့် လုပ်ထားသည်။ ခြေကျင်းဝတ်နှင့် အနေတော် ပုံစံကို (Rivet) လေပစ် ရိုက်ထားသည်။ ကွင်းအကျယ်၊ အကျဉ်းမှာ လည်း ငွေနှင့် လိုင်းနှင့် ဆိုင်သည်။

ငွေပေးနိုင်လျှင် ထောင်အခေါ် ရုပ်ပေါက်လျှင်၊ ကွင်းကျယ် ကျယ်ရနိုင်သည်။ အစစ ချို့တဲ့သူ အကျဉ်းသားတို့အတွက်ကား လေပစ်ရိုက်စဉ် ချော်ထုမိတာပါ အဆစ်ရနိုင်သည်အထိ အန္တရာယ်ရှိ၏ ။ ခြေကျင်းသံကွင်းကို တစ်ပေခွဲခန့်ရှိသော ငါးပဲသံချောင်းဖြင့် ဆက်ထားသည်။

ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးငါးပဲလုံး၊ တစ်ပေခွဲသံချောင်းဖြင့် ပင်ကွင်းဆက်ထပ်ဆက်ထား သည်။ အစကို ခါးမှာ ကြိုး ချည်ထားရသည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် ဘဲသွားသာ သွား၍ ရ၏ ။ အလွန် ကြီးသော ဒုက္ခ။ ကျနော် မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ပင် စခန်းခွဲရောက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ရဲဘက်အသစ်များ အားလုံးထဲတွင် ကိုသက်ခိုင် ခြေကျင်း အရင်ပြုတ်သွားသည်။

ကျနော်လည်း ခြေကျင်းပြုတ်ချင်စိတ် ပြင်းပြသဖြင့် သူ့ကိုချဉ်းကပ်ကာ အဆင်ပြေနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို မေးရသည်။ သူခြေကျင်းပြုတ်သည့်နေ့က ညဘက် အိပ်ချိန်မရောက်ခင် သူ့အိပ်ရာ နား ကျနော်ရောက်အောင်သွားကာ

'ဆရာကြီး ခြေကျင်းပြုတ်ာ လိုင်းဘယ်လို ဝင်သလဲဗျ'

'ဘာမှ မဆန်းပါဘူးဗျာ၊ ငွေပါပဲ'

'ဒါဆို ကျနော့်ကိုလည်း လိုင်းဝင်ပေးပါအုံးဗျာ။ တော် တော် ဒုက္ခကြီးတယ်ဗျာ။ ခြေကျင်း ဝတ်မှာ အနာတွေ ပေါက်ကုန်ပြီ'

'ကျနော်ပြောကြည့်ပေးမယ်လေ၊ ဈေးအနည်းအများ သာ ကွာမှာ ပါ။ လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်တွေ းနေခဲ့သလို နပိုလီယံနဲ့ ထက်ထက်မိုးဦးအကြောင်းပဲ တွေ းနေပေါ့'

'ဘာလဲဗျ၊ နပိုလီယံနဲ့ ထက်ထက်မိုးဦး မဆီမဆိုင်ကြီးပါလား'

'အော် ဥရောပတိုက်ကြီးတတိုက်လုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့ရတဲ့ နပိုလီယံလည်း စိန့်ဟယ်လီနာကျွန်းလို နေရာမျိုးရောက်တာပဲလို့ စိတ်ကိုဖြေခိုင်းတာ၊ နောက်

ထက်ထက်မိုးဦးက အကျဉ်းဦးစီးကို ခြေကျင်းအစုံတစ်ထောင် ယတြာချေတဲ့အနေနဲ့ လှူထားတယ်ဆိုတော့ မိန်းမလှ လေးရဲ့ ကုသိုလ်ကို မုဒိတာပွားပေ့ါဗျာ'

'တကယ်တော့ ထက်ထက်မိုးဦးက လှူတယ်ဆိုတာ'

ကျနော်က တအံ့တသြမေးလိုက်သော် လည်း သူက ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့် ပင်တုန့်ပြန် သည်။

'အင်းစိန်မှာ ကျနော်ကြားလာတာပြောတာပါ၊ ထက်ထက်မိုးဦး ကတော့ လှူမယ်မထင်ပါ ဘူးဗျာ၊ အုတ်ရိုးဘီဘီစီအကြောင်း ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားပဲ'

သူပြောသော အုတ်ရိုးဘီစီကို ကျနော် နားမလည်ပြန်ပါ။

'ဘာလဲဗျ၊ အုတ်ရိုးဘီစီ'

'ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ အင်းစိန်ထောင်ကလာတာ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ထောင်တွင်းကောလာ ဟလတွေ ပေ့ါဗျာ၊ ဘယ်တော့ထောင်ခါမယ်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးမယ်ဆိုတာ ဆယ်ခါတစ်ခါ လာတယ်၊ ကုလသမဂ္ဂ ဘယ်ကိုယ်စားလှယ်လာရင် ဘာ ဖြစ်မယ်၊ ဘယ်ဘုရားကြီးပြီးရင် ဘယ်လို လွတ်မယ်ဆိုတာမျိုးတွေ ပေ့ါဗျာ၊ နေအုံးဗျ၊ ထောင်မှာ ခြေကျင်းတွေ ခတ်ဖို့ ကတော့ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဟောင်း ဗိုလ်မှူး ကြီး ဘိုနီဆိုလား၊ ဒီမောင်က အစွဲရေး ကနေဆိုလား အတုယူလာတာတဲ့ဗျ'

'ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ၊ အတုယူစရာ ရှားလို့ဗျာ'

'အေးဗျာ ဘိုနီလည်း ခြေကျင်းပြန် အခတ်ခံခဲ့ရသေးသတဲ့ဗျာ၊ ကာလဝိဘက်ဆိုပါတော့၊ မဆလခေတ်ကပေ့ါ၊ သူက အာဏာအလွဲသုံးပြီး နိုင်ငံခြားပြန်သွားသူတွေ ရဲ့ တိုက်ခန်းတွေ ယူတဲ့ အမှု ၊ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေ တရားမဝင်သွင်းတဲ့အမှု တွေ နဲ့ ဦးဘိုနီလည်း ထောင်ထဲရောက် ခြေကျင်း အခတ်ခံခဲ့ရတယ်လို့ ကြားတယ်၊ သူထွင်လိုက်တဲ့ ခြေကျင်းကို သူပြန်စွပ်သွားရတယ် ဆိုပါတော့'

သူက ကျနော် ခံစားနေရသော စိတ်ဒုက္ခကို သက်သာရာရအောင် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းနေမှန်း ကျနော်ရိပ်မိလာသည်နှင့်

'ကဲ ဘိုနီ့ခြေကျင်း ခဏထားပါဗျ၊ ကျနော့်ခြေကျင်း ပြဿ နာ လုပ်ပါအုံး'

သူက ကျနော့်မျက်နှာကို သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်လေး လေးလေသံဖြင့်

'အေးဗျာ ဒီလို မခံစားနိုင်အောင် တမင်လုပ်ထားတာဗျ'

ကျနော် အံ့သြလွန်းသဖြင့် ရုတ်ခြည်း မေးခွန်း ပြန်ထုတ်လိုက်မိသည်။

'ဘာလဲဗျာ၊ ခြေကျင်းက သတ်မှတ်ချက်စည်းကမ်းအတိုင်း ဖြုတ်ပေးရတာ မဟုတ်ဘူးလား'

'မဟုတ်ဘူး၊ လိုင်းဝင်ဖို့ လမ်းကြောင်းနေတာ၊ ပိုပြီးရှင်းအောင်ပြောရရင် ခြေကျင်းဖြုတ်ခ များများ ရအောင် ခွင် (ဂွင်) ချနေတာ၊ ကျုပ်ကို ဖြုတ်ပေးတာက ညွှန်မှူး လိုင်းနဲ့မို့ ဖြုတ်ပေးတာ၊ ကျုပ်ဇနီးက ညွှန်မှူး အိမ်သွားပြီး ငွေပို့ထားလို့ ခြေကျင်းပြုတ်တယ်၊ အခု ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီး အားကျတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကိုလာမေးတယ်။ အဲသလို မေးအောင်ကို ခွင် (ဂွင်) ဖန် ထားတာ၊ ထားပါလေ ခင်ဗျား ခြေကျင်း ကတော့ သိပ်လောရင် တသော င်းလောက်ကျမယ်၊ ရှေ့က နှစ် ယောက် သုံးယောက် လောက် ဖြုတ်တာစောင့်ရင် ငါးထောင်ထက် မပိုဘူး'

'တသော င်းဆိုလည်း တသော င်းပေါ့ဗျာ၊ ကျနော် မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ဘုတ်ဆင်းတဲ့ ကောင်တွေ တော့ ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူး။ ကျနော်တော့ အထိုင်ခက် အထခက်နဲ့ တော် တော့ကို ညစ်နေပြီ'

'ခင်ဗျားက ရဲဘက်ပါး မဝသေးဘဲကိုး၊ ဘုတ်ဆင်းတဲ့ကောင်တွေ က ခြေကျင်းကို ဂွင်အကျယ်ကြီးပြင်ထားတာ၊ ဘုတ်ထဲရောက်တာနဲ့ ဘုတ်ကိုင်ဝန်ထမ်းက ညှိပြီး တနေကုန် ချွတ် ထားတာ၊ ဘုတ်ပြန်တက်ခါနီး မှ ပြန်စွပ်လာတာ၊ ခင်ဗျားမှ မသိဘဲ၊ ကဲပါဗျာ ကျုပ်

ကိုအေးနိုင်ကို ပြောပေးပါ့မယ်’

နောက်နှစ် ရက်အကြာမှာ ကိုသက်ခိုင်လမ်းညွှန်ချက်ဖြင့် ဧည့်တွေ့လာသော ဇနီးကို စခန်း တာဝန်ခံဆီလွှတ်ပြီး ငွေငါးထောင်ပို့ခိုင်းလိုက်ရာ ကျနော့်ခြေကျင်း ပြုတ်သွားသည်။ မောင်မင်းကြီး သား ကျေးဇူးကြီးလေစွ။

*

အခန်း (၄)

ဘဝချင်း ဆုံခဲ့သူများ

ကိုသက်ခိုင်ပြောမှ ကျနော် စခန်းခွဲအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ကုန်းမြေကွက်ကွက် လေးရှိသော လူနှစ် ရာဝန်းကျင်သာရှိသော ဤစခန်းငယ်ကား ကျွန်နော့်အတွက် တကျွန်းလို ဖြစ်နေသည်။ သီးခြားကမ္ဘာလို ဖြစ်နေသည်။ နေရာက သေးသေး။ လိုင်းတွေ ခွင် (ဂွင်) တွေ က များ လိုက်သမှ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

ဖိုကြီးတာဝန်ခံကား ကိုအောင်ကြည်။ အသက် လေးဆယ်ဝန်းကျင်။ သူက အရက်ပိုင်းမှာ မူး ပြီးတွေ့ရာတုတ်နှင့် ကောက်ရိုက်ရာက လက်လွန်ပြီး ထောင်ဒဏ်ခုနစ်နှစ် ကျလာသူ။ ကိုအောင် ကြည်လိုလူ လူသတ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ အလွန်အံ့သြဖို့ ကောင်းသည်။ သူသည် လူပျော်။ ခါး အောက်ပိုင်း ပြက်လုံးမျိုးစုံ၊ ရယ်စရာ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာမျိုးစုံကို ပြောနေတတ်သူ။ သူလည်း ဖိုကြီး တာဝန်ခံအ ဖြစ် လိုင်းကြေးနှင့် ဝင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ရဲဘက်မှာ စခန်းကပေးတာဟူ၍ ဆန်သာရှိသည်။ လူနှစ် ရာခန့်အတွက် ကိုအောင်ကြည် လက်ပစ်ကွန်တစ်ဖုံနှင့် တွေ့ရာ ငါးဖားရှာရသည်။ တွေ့ရာအရွက်မျိုးစုံဖြင့် ရောသမမွှေ တာလ ဘောဟင်းချို ဖန်တီးရသည်။ အသက်ကြီးရင့်နေပြီ ဖြစ်သော သူ့အမေ ဧည့်တွေ့လာသည့်အခါ ကိုအောင်ကြည်သည် အပြစ်ကင်းစင်လှသော

တကယ့်ကလေးငယ် တစ်ယောက် ပုံစံ ပြုမူနေတတ် ပြန်သည်။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူကားလူပျိုကြီး။

နောက် တစ်ယောက် က တောင်ယာဘုတ်ကိုင် သန်းအောင်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးပုံစံ ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း အိမ်ထောင်မရှိ လူပျို။ သူသည် မြန်မာ့တပ်မ တော် မှ တပ်ကြပ်ဟောင်း တပ်ပြေး။ သူတပ်ပြေးပုံ အဖမ်းခံရပုံက နည်းနည်း တော့ ထူးသည်ဆိုရ မည် ။ သူသည် နာမည် ကျော် မဲသဝေါတိုက်ပွဲ မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲကာလက အောဘီအက်စ်ဒီ အက်ဖ် ကျောင်းသားတပ်ဖွဲ့ တွေ နှင့် တိုက်ပွဲမှာ သူရဲကောင်း မှတ်တမ်းဝင်တံဆိပ်ရခဲ့သည် ဆို၏ ။

ထိုသူရဲကောင်း မှတ်တမ်းဝင်သည်ပင် သူ့ကို ထောင်ထဲပို့ခဲ့သည်အရာ။ သူခွင့်ပြန်ပြီး ရက် ကျော်သွားရာက တပ်ကို ပြန်ချင်စိတ်မရှိ၍ မပြန် ဖြစ်တော့ဟုဆိုသည်။ ထိုသို့ လေးငါးနှစ် ခန့် ဟန် မပျက်နေခဲ့ပြီးမှ တစ်နေ့ မရီး ဖြစ်သူနှင့် ခဲ့ထီကိစ္စ စကားများ ရာက ဧည့်ခန်းမှာ ချိန်ထားသော သူရဲ ကောင်းမှတ်တမ်းဝင် လက်မှတ်ပေါ်က ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ကိုကြည့်ကာ ရဲစခန်းသွားတိုင်သဖြင့် ထောင်ထဲရောက်လာရသူ။ သူလည်း လိုင်းကြေးတသော င်းနှင့် အေးရာအေးကြောင်း ဖြစ်အောင် ခွင်(ဂွင်) ချထားသည်။

သူ့တပည့်ကတုံးကလည်း လူထူးလူဆန်း။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဘာမွေးမှ မရှိ။ သူ့ခေါင်းမှာ ဆံပင်တမွေးမှ မရှိ။ ကျောပြင်တစ်ခုလို ပြောင်ချောနေသည်။ ဂျိုင်းမွေး မျက်ခုံးမွေးမှ အစ၊ တစ် ကိုယ်လုံးမှာ ဘာအမွေးမှ မရှိတာ မယုံသူတွေ က အကုန်လှန်လှောစစ်ကြသည်။ တကယ်ပင် ဘာ အမွေးမှ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မရှိ။ ဖြစ်ပုံကို စပ်စုကြည့်တော့ သူ နှစ် နှစ် သားလောက်မှာ ကလေး သဘာဝ သူ့အမေသောက်သော မီးမကင်ဆေးတဗူးလုံး သောက်မိရာက ဖြစ်ခဲ့သည်ဆို၏ ။

အဖော်ကောင်းသဖြင့် ကြံတောသင်္ချိုင်းသို့အသုဘလာပို့သည့် ကားကို ဓားပြတိုက်ခဲ့သည့် အမှု ကြောင့် ခုနစ်နှစ် ကျခဲ့သည်။ သူက စာမတတ်။ ကြောင်တောင်တောင် အူကြောင်ကြောင် ဒီဇိုင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်ကိုမေးလျှင် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ် က ထောင်ကျရဲဘက်တစ်ဦးပြောထားသော ၂၁ နှစ် ကိုသာ

အမြဲပြောတတ်သည်။

'မင်းဥစ္စာ (၂၁) နှစ် က မတတ်တော့ဘူး'

ဆိုလာသူရှိပါက၊ သူသည် အံ့သြတကြီးဖြင့်

'ဟာ အဲဒီ အသက်ဟာ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုးသွားတတ်သလား'

ဟု တအံ့တသြ ပြန်ပြန်မေးတတ်သည်။

'ဟော့ကောင် အသက်ဆိုတာ အခုရောက်နေတဲ့ သက္ကရာဇ်ထဲက မင်းမွေးသက္ကရာဇ်ကို နှုတ်ရတာ ကွ'

ဟု ပြန်ထောက်ပြသူများ ကို သူက ငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်ပြီး

'ကျနော် ဘယ်တုန်းက မွေးတာလဲ၊ ကျနော်မွေးတုန်းက ကျနော်က ကလေးဆိုတော့ ကျနော်မွေးတဲ့အချိန်ကို ကျနော်ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ နောက်တစ်ခုက နှုတ်တာပေါင်းတာ လုပ်ကြည့် ရအောင် ကျနော်မှ စာမတတ်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ' ဟု ပုံမှန်ပြန်ဖြေမြဲ။ ကျနော် အစတော့ သူ နောက်ပြောင်နေတာဟုသာ ထင်သည်။ နောက်ကြာတော့ သူတကယ် မသိတာမှန်း သိလာရ သည်။ သူလည်း လိုင်းကြေးနှင့် မကင်း။ သူ့ ဆရာသန်းအောင်က စိုက်ပေးထားပုံရသည်။

နောက် ဦးမြစိမ်း။ သူက ဘိုးတော် ။ ဖိုးတွမ်တီးအမှု နှင့် ကျလာသူ။ သူ့အမှု မှာ စစ်တိုင်းမှူး တစ်ယောက် နှင့် ပတ်သတ်သည်ဆို၏ ။ ပွဲစားက လျှောက်လွှာတစ်စောင်ကို အဆိုပါ တိုင်းမှူး လက် မှတ်ထိုးပေးလျှင် သိန်းနှစ် ဆယ်ပေးမည် ကမ်းလှမ်းသဖြင့် သူက လက်မှတ်ထိုးပေးရုံ တာဝန်ယူ ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဆိုပါစစ်တိုင်းမှူး ရုံးခန်းသို့ ဝင်တွေ့ပြီး ဆယ်မိနစ်မပြည့်မီပင် တိုင်းမှူး က လက်မှတ်ထိုး ပေးလိုက်သည်ဆို၏ ။ အလုပ်အပ်သူ ပွဲစားလည်း ဘေးမှပါသွားလေရာ သူ့မျက်စိ ရှေ့မှာ ပင် တိုင်းမှူး လက်မှတ်ထိုးသည်ကို တွေ့သော ကြောင့် သဘောတူထားသည့် သိန်းနှစ် ဆယ် ကို ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ နောက်သက်ဆိုင်ရာဌာနကို လျှောက်လွှာသွားတင်သော အခါ လက်မှတ် ထိုးသော တိုင်းမှူး

က နောက်စာတစ်စောင်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ပြီး ဖြစ်၍ အမှု ဖြစ်ကာ ထောင်ထဲရောက် လာခဲ့ခြင်းပင်။ ကျနော်က စပ်စုချင်သည်နှင့်

‘ဦးမြစိမ်း၊ စစ်တိုင်းမှူး ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တာလဲဗျ’

ဟု မေးလိုက်ရာ

‘စိတ်ညှို့ ပညာလေ’ ဟူ၍ သာ တုံးတိတိ အဖြေပေးသည်။

သူကား အားအားရှိ တရုတ်ဘုန်းကြီးများ ကိုင်လေ့ရှိသည့် အဝါရင့်ရောင် ကျောက်ပုတီး ကြီးတကုံးကို တဂျောက်ဂျောက်စိတ်ကာ အချိန်ကုန်နေသူ။ သူလည်း ရေကန်ဘုတ်ရာထူးကို ရထားသည်။ စိတ်ညှို့ ပညာနှင့် တော့ မဟုတ်ပါ။ လိုင်းကြေးတစ်သော င်းနှင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်ရဲဘက်အများ စုကား ဘုတ်ဆင်းကြရသူများ တည်။ ဘဝတူရဲဘက်များ ကို မြင်တွေ့ နေရသည်မှာ ကျနော်ငယ်စဉ်က ဖတ်ဖူးခဲ့သော ‘လင်းယန်သစ်လွင်၏ ဂျာပန်ခေတ် ချွေးတပ် မှတ်တမ်း’ ကိုပင် သတိရစရာ ကောင်းလှပါတော့သည်။

ဘုတ်ဆင်းရသည့် ရဲဘက်အားလုံး နံနက် (၇း၃၀) မှ ညနေ (၅း၀၀) တိုင်အောင် တနေကုန် ရေထဲမှာ ဒိုက်ဆွဲကြရသည်။ ရှုမျှော်မဆုံးသော ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ရွှေလွှမ်းနေလေရာ ရေပြင် တစ်ခုလုံး ဒိုက်အအပြည့် ဖြစ်နေသည်။ အဆိုပါ ဒိုက်များ ကို စပါးစိုက်ရန် ဒိုက်ဆွဲဒိုက်ရှင်း လုပ်ကြ ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ ရေနက်ကွင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ရေနက်ကွင်းကို ရဲဘက် တို့၏ လုပ်အားဖြင့် စပါးစိုက်မည့် စီမံကိန်းကို မည် သူက ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်သည်တော့ မသိ။

နွေနှင့် ဆောင်းက ကျန်ခဲ့သော ရိုးပြတ်နှင့် ပေါင်းမြက်မျိုးစုံမှာ မိုးကျသည့်အခါ ရေနူးနေ သော မြေမှ ကြွတက်လာကြသည်။ ကြည့်လေရာ မြင်ကွင်းမှာ ပေါလော ဖြစ်နေသည့် ဒိုက်တွေ ချည်းပြည့်နေသည်။ ကြာပင်၊ မြက်ရိုင်းရှည်၊ ဘောစကိုင်းတချို့ အပါအဝင် အပင်မျိုးစုံ၊ ဒိုက်တွေ သည်အတိုင်း ဆယ်၍ ဖယ်၍ မရ။ အောက်ခြေမှာ အမြစ်ရှည် တွယ်ငြိနေသည်။ အပေါ်က ဒိုက် တွေ ကို ဆွဲယူနိုင်ရန် အောက်က

အမြစ်ရှည်တွေ ကို ဝါးရိုးရှည်တပ်ထားသော တံဇဉ်ကြီးပုံစံ မား ကောက်ရှည်ဖြင့် ဖြတ်ရသည်။

မားဆွဲသူက ရှေ့က။ ဒိုက်ကို လိပ်တင်သူ တွန်းသူတွေ က နောက်က။ မားကြောင်း မလွတ် သူ ကတော့ ဒိုက်ခွဲတဲ့ တံဇဉ်ဒဏ်ခံကြပေရော့၊ လက်ထိသူ၊ ခြေထိသူ နေ့စဉ်နီးပါး။ ထိလိုက်လျှင် လည်း အရိုးသို့တိုင်အောင် ပြတ်မထွက်ရုံတည်းတည်း ကျန်သည်အထိ ဖြစ်ရသည်ချည်းပင်။ အထူးသဖြင့် လယ်အလုပ်ကြမ်း အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိသော ရဲဘက်အသစ်တွေ အထိများ သည်။

မားမထိသော် လည်း ဒိုက်ပင်မျိုးစုံကို လက်ဖုံ့နှင့် တနေကုန်တွန်းတင်ရသူများ လည်း ဒိုက် ရှကာ မားရှသလို ဒဏ်ရာမျိုးစုံရသည်။ အနာမကျက်သည့်အခါ လက်မောင်းတစ်ခုလုံး ပြည်တရွှဲ ရွှဲနှင့် ။ ထည့်စရာ ဆေးမရှိ။ နားချင်တိုင်း နားခွင့်မရ။ လက်မောင်းတစ်ခုလုံး ဖူးယောင်နေလည်း လိုင်းဝင်မထားလျှင် သည်အတိုင်း ဘုတ်ဆက်ဆင်းပေရော့။

ရေထဲမှာ တနေကုန်နီးပါး လည်ပင်းမြုပ်နေသည့်နေရာမှာ လုပ်နေကြသဖြင့် ရဲဘက်အများ စုမှာ အန္တရာယ်ကင်းသော အလုပ်ဘုတ်တွင် နေရာရရန်၊ သက်သက်သာသာ အလုပ်မျိုးလုပ်ခွင့်ရ စေရန်၊ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူး ၊ ထောင်ဝန်ထမ်းတို့ထံ ငွေပေးလာဘ်ထိုး၍ ထောင်နှင့် ရဲဘက် အခေါ် လိုင်းဝင်ပေးရန် ဧည့်လာတွေ့သည့် မိသားစုဝင်တို့ကို အကျဉ်းစခန်း ဒုက္ခမျိုးစုံကို စာဖွဲ့လျှင်ကား အာကာလွှာပုံပြုသမုဒ်မင်ဖော် ရေး လျှင်သော် မှ ကုန်နိုင်ဖွယ်ရှိမည် မဟုတ်ချေ။

*

အခန်း (၅)

အတိတ်ကိုလှန် ဇာတ်ကြောင်းပြန်သော်

ကျနော့်စိတ်ထဲ ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တခုခု ထူးခြားနေသည်ထင်သည်။ သူ တခုခု လုပ်ထားပုံရသည်။ မျက်နှာမှာ အမြဲမှု မှိုင်းနေသည်။ တခါတခါ သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်အိုက် လွန်း၍ ပေလော၊ ဇောချွေးလိုလို အဆီလိုလို ပြန်နေတတ်သည်။ ကျနော်က အဆောင်သန့်ရှင်း ရေး ဖြစ်၍ သူနှင့် နေ့လည်ခင်း အတူရှိတာများ သည်။ ထို့ကြောင့် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မေးမိသည်။

'ဆရာကြီး တခုခု ထူးနေသလိုပဲ'

သူက ကျနော့်ကို ဘုကြည့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဆရာကြီး လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ သက်ခိုင်လို့ပဲခေါ်၊ အရက်သောက်ထားလို့ ကျုပ်နည်းနည်း မူး နေတယ်'

'ဟာဗျာ ပြဿ နာပါလား၊ ဦးအေးနိုင် သရင်တော့ မချောင်ဘူး ထင်တယ်'

'ခင်ဗျား ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းဗျာ၊ သိရင် မချောင်မှာ ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သိအောင်သွားပြော မယ့် ခင်ဗျားသာ အနေကျပ်သွားမှာ '

'မပြောရဲပါဘူးဗျာ၊ ကိုသက်ခိုင် ကျေးရူး ကျနော့်အပေါ်မှာ ရှိပါတယ်၊ ဒါမျိုး ချွန်တွန်းလုပ် တာ ကျနော် ဝါသနာမပါဘူး၊ ဘာလို့ ဒီလောက်အများ ကြီး ချထားတာလဲဗျာ'

'စိတ်ညစ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ သေလည်း အေးရောဗျာ၊ ခင်ဗျားကော နည်းနည်း လုပ်အုံးမလား၊ ရှိသေးတယ်'

'လုပ်တော့ လုပ်ချင်တယ်၊ မလုပ်ရဲဘူး၊ ခင်ဗျားကို မထိရဲပေမယ့် ကျုပ်ဆို ဟသ်တတာင် ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီလောက်တင်းကျပ်ထားတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွင်းတာလဲဗျ'

'တင်းကျပ်တော့ ဈေးကြီးတာတစ်ခုပဲ၊ နည်းတွေ က အများ ကြီး၊ စခန်းခွဲကို ဈေးလာရောင်း တဲ့ မချိုတို့ကို မှာ မလား၊ ဖိုကြီးအောင်ကြည်နဲ့ တိုင်ကယ်ချိတ်မလား၊ တပ်ကြပ်ကျော်ဌေးနဲ့ လိုင်း ပူးမလား၊ ထောင်မှူး ဘက်စမင်း ကုလားကို ကပ်မလား၊

လမ်းမကြီးဘက် ဘုတ်ဆင်းကျတဲ့ ဝါဒါကို ညှိထားမလား. . .

အေး မှာ တဲ့ကောင်က ရပ်ပေါက်ဖို့လိုတယ်၊ ရဖို့မခက်ဘူး၊ ဆိုလိုတာက အရက်သောက် တာမိသွားရင် ဘယ်သူယူလာပါတယ်ဆိုတာ မဖော်မယ့်လူမျိုးပေါ့ဗျာ၊ စီပလပ်ပုလင်းတလုံး သုံးဆယ်ပဲရှိတာ တရာပေးတော့ ဝယ်ပေးချင်တဲ့သူက တန်းတောင်စီနေသေးတယ်၊ ငါးလုံးမှာ ရင် သူ့အတွက် သုံးရာ့ငါးဆယ်၊ နေ့တွက်ထက်တောင် ကျော်နေသေးတာ လုပ်ချင်တဲ့ သူချည်းပါပဲဗျာ၊ ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမှတ်လို့'

'ခင်ဗျားဗျာ၊ ရောက်တာမှ တလမပြည့်သေးဘူး၊ လိုင်းတွေ ကလည်း စုံလို့ပါလား'

'လိုင်းစုံတာက အရေး မကြီးဘူး၊ ကျန်းကျန်းမာရေး နဲ့ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သောက်ရင် မကြာခင် ကြွမှာ ပဲ၊ ကျုပ် ရဲဘက်မှာ တော့ မသေချင်ဘူးဗျာ'

သူ့ပုံစံသည် တကယ်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသည့်ပုံ။ အမြဲတမ်းသေသေသပ်သပ်နေ တတ်သူ ဖြစ်၍ ဘေးလူများ အဖို့ မသိသာသော်လည်း အနီးကပ်ရှိသူ ကျနော့အဖို့ သိသာလွန်း သည်။ စကားပြောရပ်သွားစဉ် သူ့အဝတ်အိတ်ထဲက စီပလပ်တလုံးကို ထုတ်၍ တချက်တည်း မော့လိုက်ပြန်သည်။

သည်အဝတ်အိတ်ကို ကျနော်ကောင်းကောင်းသိသည်။ အဆောင်ပေါ်မှာ ရှာဖွေရေး လုပ် (တလာစီ) လေတိုင်း၊ ထောင်ဝန်ထမ်းရော၊ တာဝန်ကျရဲဘက်ပါ ဖွင့်ကြည့်သူ မရှိသည့် အိတ်။ ညွှန် မှူး အပ်ထည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူ။ အခြားသူများ အပေါ် တတ်နိုင်သလို ကူညီနေသော ကိုသက် ခိုင်ကို ခြွင်းချက်အ ဖြစ် ထားကြဟန်တူ၏ ။ သူက စကားဆက်ပြန်သည်။

'ညညကျနော်ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘူးဗျာ၊ ဘာကိုမှ လောကကြီးကို သတိမရဘဲ။ နှစ် နှစ် မြိုက်မြိုက်တခါလောက် အိပ်ပျော်ရင် သေပျော်ပြီလို့တောင် တွေးမိတယ်၊ အိပ်မယ် ခေါင်းချလိုက်ရင် လူသတ်ချင်စိတ်ချည်း ပေါက်နေတာနဲ့ အိမ်လို့မရတော့ဘူး'

'ကိုသက်ခိုင် ဒီစခန်းမှာ ခင်ဗျား အငြိမ်ဆုံး၊ အေးအေးဆေးဆေး အနေရဆုံး၊

ကျနော် တောင် ခင်ဗျားကို အားကျမိတယ်'

'တော် ပါတော့ဗျာ သူများ အားကျတဲ့ဘဝတွေ ကိုရဖို့ အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ ကြိုး စားခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ ကျရှုံးခဲ့တယ်၊ အခု သေရတော့မယ်၊ တောက်၊ ဘဝဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ပါလားဗျာ'

'ခင်ဗျားက အမြင့်ကြီးက ကျလာပုံရတယ်'

'အင်း ကျုပ်ဟာ အမြင့်ကြီးမှာ လည်း နေဖူးတယ်၊ အရှုပ်ထုပ်တွေ ထဲမှာ လည်း ပျော်ဘူး တယ်၊ တက်လိုက် ကျလိုက် ဖြစ်နေတာကိုပဲ ကျုပ်စွဲလန်းခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ'

ကျနော်က အားတက်သရော မေးလိုက်သည့်တွင် သူသည် အတန်ကြာမျှ ငေးငိုင်လျက်

'အေးဗျာ၊ ဘယ်နေ့သေမယ်မှန်းမသိတဲ့ အခြေအနေမှာ ကျုပ်ဘဝအကြောင်းကို ပြောခဲ့ချင် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားကျဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို အားကျတဲ့ တပည့်တွေ တော် တော် များများ ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခြေရာတူလိုက်နင်းလို့ပေါ့၊ ကျနော့်အကြောင်းကို ခင်ဗျားတခြားသူတွေ ကို ပြန်ပြော တဲ့အခါ ကျနော်ပြောတဲ့ အထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတဲ့သူတွေ ၊ သူတို့ကို နစ်နာ စေလိုတဲ့စိတ် ကျနော့်မှာ မရှိဘူး၊ သို့သော် ကျနော်အမှန်တွေ ချည်း ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ခင် ဗျားကို သံသယကင်းစေချင်တယ်'

သူက ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးဆီသို့ ခပ်ငေးငေးလှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။ နောက် သက်ပြင်းကို ခပ် လေးလေး ချပြန်သည်။

'အင်း အေးဗျာ ကျနော်ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ ဖြတ်သန်းကျင်လည်ခဲ့တဲ့ ဘဝမျိုးစုံကို ကျနော် မသေ ခင် ပြောခဲ့ရရင် စိတ်သက်သာရာများ ရမလားလို့၊ အထူးသဖြင့် ဘဝကို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ကျင် လည်ဖြတ်သန်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတဲ့ လူငယ်တွေ သိစေချင်တာပါပဲ'

'ပြောပါ ကိုသက်ခိုင်၊ ကျနော် ကိုသက်ခိုင်ရဲ့ ဘဝကို နားထောင်ချင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ အခွင့်သာခဲ့ရင် ကိုသက်ခိုင် ဖြစ်စေချင်သလို လူငယ်တွေ ကို တနည်းနည်း နဲ့

ပြန်ပြောပြလို့ရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျနော်လည်း နေ့ဘက်ဆို အဆောင်ပေါ်မှာ အားနေတာပဲ၊ နောက် အပျင်းလည်းပြေ ဗဟုသုတလည်း ရတာ ပေါ့’

‘အော် ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေ က ဒီလိုဘဝကို တွန်းပို့ခဲ့သလဲဗျာ၊ ကျနော်ဟာ ငယ်ငယ်ကဆို အေးချမ်းပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝတခုကို တောင့်တခဲ့တာဗျ၊ ကျနော့် ဘိုးဘွားတွေ ဟာ လည်း ပြောပြရင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို အေးအေးချမ်းချမ်းနေခဲ့ကြတဲ့ တောသူတောင်သား ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေ ၊ မွေးခဲ့တဲ့နေရာဒေသကလည်း တကယ် ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ ဝန်းကျင်’

ကျနောက် သိချင်ဇောနှင့် စကားထောက်လိုက်မိသည်။

‘အော် ဒါနဲ့ ကိုသက်ခိုင် ဘယ်ဇာတိလဲဗျ’

အခန်း (၆)

ဇာတိနတ်မောက် မကွေးခရိုင်

သူ့ရပ်သူ့ရွာ သူ့ဇာတိ အကြောင်းကို အစပျိုးလိုက်၍ ပေလောမသိ။ ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်လုံး များ သည် အရောင် တောက်လာဟန်ရှိ၏ ။ သူ့မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ပြီး သည့် တက်ကြွသော အမူအရာသို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲလာသည်။ ဤတွင် သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းရှည် ကြီးကို စတင် နောက်ကြောင်း ပြန်လေတော့၏ ။

'ကျနော့်ကို နတ်မော်မှာ မွေးတာဗျ၊ မွေးချင်း ရှစ်ယောက် မှာ လေးယောက် မြောက်ပေါ့၊ ကျနော့် အထက် တစ်ယောက် က ကိုပေါဆိုတာ အဘိုးမောင်းတဲ့လှည်းပေါ်ကနေ အဆင်းမှာ လှည်းဘီးအောက်ရောက်သွားပြီး ငါးနှစ် အရွယ်လောက်က ဆုံးသွားရှာတယ်. . .

ကျနော်တို့ ရွာနာ မည် က မှိုက်ပင်တဲ့၊ မှိုက်ပင်ဆိုတာ သစ်ကြီးတမျိုးရဲ့ နာမည်ဗျ၊ နတ်မောက်ဘူတာကနေ လေး အိမ်ဘူတာ ကျော်ပြီး သားမြားဘူတာမှာ ဆင်းရတယ်၊ ဘူတာစဉ် နာမည် တွေ ကလည်း အထူးအဆန်းတွေ လို့ ပြောလို့ရတယ်၊ ဘာတဲ့၊ ဓားတွေ လှံတွေ ချွန်တဲ့ နေရာကို ဒလန့်ညွှန်တဲ့၊ သားတော် တွေ အများ ကြီး စုနေခဲ့တဲ့နေရာကို သားမြားတဲ့၊ ကျနော်ကြား ဘူးသလောက် အလောင်းဘုရား စစ်ချီတုန်းက ပေးခဲ့တဲ့ နာမည် တွေ လို့ ဆိုတယ်. . .

သားမြားဘူတာကနေ နှစ် တိုင် (လေးမိုင်) လောက် လှည်းလမ်းအတိုင်းသွားရင် ကျနော်တို့ ရွာကို ရောက်တယ်၊ ရွာနဲ့ဘူတာကြားမှာ ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေတာ ကတော့ သက်တမ်း လေးငါးရာ ထက်မနည်းတဲ့ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးပဲ၊ တကယ့်ကို ရှေးမသစ်ပင်ကြီးဗျာ၊ လမ်းတလျှောက်လုံး ယာ ခင်းတွေ ချည်းပဲ၊ ပိုင်းတန်းတို့ ဩဇာပင်တွေ

ဒင်းကြမ်း၊ အညာဒေသဆိုတော့ မန်ကျည်း၊ ဇီး၊ ထနောင်းပင်တွေ ပေါတယ်ဗျ. . .

ရွာမှာ ယာသမားချည်းပဲဗျာ၊ ပဲနမ်း တသီးပဲစိုက်လို့ရတယ်၊ စိုက်ချိန်မဟုတ်ရင် လူး၊ ဆပ်၊ ပြောင်းတို့ ခရမ်းချဉ်တို့ ကြဲထားလိုက်ကြတာပဲတဲ့၊ လူးတို့ ဆပ်တို့ ဆိုတာလား၊ နံ့စားသီးနံ့ တမျိုး ပေါ့ဗျာ၊ ဆန်စေ့နဲ့တူတဲ့ အစေ့သေးသေးလေးတွေ ဗျ. . .

အမေပြောဖူးတာတော့ ဂျပန်ခေတ်က အစား သောက်ရှားပါးတုန်းမှာ လူးတို့ ဆပ်တို့ ပြောင်းတို့ကို ဖရုံသီးတို့ သခွားသီးတို့နဲ့ ကျိုပြီး စားခဲ့ရဘူး သတဲ့၊ လူးဆန်ကို ကျနော် စားဖူးပါ သကောဗျာ၊ ပူတုန်းစားမှဗျ၊ အေးသွားရင် မာပြီး စားရခက်တယ်. . .

ကျနော်ဟာ ရေးမြန်မာကြီးမျိုးဗျ၊ ကျနော်မွေးတဲ့ရွာမှာ တရုတ်ကုလား မဆိုထားနဲ့၊ ရှမ်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ကယား တစ်ယောက် မှ မရှိဘူး၊ တခါတခါ ရွာကို ဧည့်သည် တရုတ်၊ ကုလားလာရင် အထူးအဆန်း ဖြစ်ပြီး ထွက်ကြည့်ကြတဲ့ အထိ၊ ကျနော်မှတ်မိတာတစ်ခုက ဆေးမြစ်လာရောင်းတဲ့ ရှမ်းဘောင်းဘီ ရှမ်းခမောက်နဲ့ လူတွေ ကို တရွာလုံးက ရဲရဲမကြည့်ရဲကြဘူး၊ ဘာတဲ့၊ ပညာတွေ ဘာတွေ တတ်လို့ဆိုလား၊ အယူသည်းပြီး ခေတ်နောက်ကျတယ်ဆိုပါစို့ဗျာ၊ နောက် ကျနော်တို့ရွာ မှာ ထူးခြားတာ တော် တော် များများ ရှိတယ်’

လင်ကွာ၊ မယားကွာ မရှိဘူးဗျာ၊ နောက်ယောက်ျားယူတာ၊ နောက်မိန်းမယူတာ မရှိဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှု ဆိုတာ မကြားဖူးသလောက်ပဲ၊ တချို့ အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျား လုပ်သူတွေ လေးငါးဆယ်နှစ် အောက်ပြည်အောက်ရွာ ရန်ကုန်လို၊ အထက်မန္တလေးတို့လို ဒေသ တွေ မှာ အလုပ်သွားလုပ်လည်း အိမ်ထောင်ရေး နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာပြဿ နာမှ မရှိဘူး. . .

နေအုံး၊ ရေးမြန်မာကြီးလို့ ပြောတာ အကြောင်းရှိတယ်ဗျ၊ ချစ်ဦးညိုရဲ့ လက်ာဒီပချစ်သူ ဇာတ်လမ်းထဲက အာရိယန်နဲ့ ဒြာဗိဒီယန်ဆိုတာကြားဘူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဖြူပြီး ရှည်တဲ့အုပ်စုနဲ့ မဲပြီးပုတဲ့အုပ်စုလေ၊ ကျနော်တို့ရွာမှာ လည်း အဲဒီ လို အုပ်စုနှစ် စု ကွဲနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတူတာက ကုလားတွေ မဲတာနဲ့ မတူဘူး၊ အသားညိုတယ်

ပြောရမယ်ထင်တယ်...

နောက်တစ်ခုက ဖြူပြီး အရပ်မြင့်တဲ့ အုပ်စုက အစဉ်အဆက် အုပ်ချုပ်သူ သူကြီးမျိုးရိုးဗျ၊ ကျနော့်အဖေက အဲဒီ အုပ်စုကပေါ့၊ သူ့ဦးလေးသ သူကြီးဦးချစ်ခိုင်လေ၊ သူကြီးအမ ဒေါ်ရွှေဘွဲ့က ကျနော့်အဖွားပေါ့၊ သူ့ညီမက ဒေါ်ရွှေလဲ့တဲ့၊ ကျနော့်စိတ်ထဲ သူတို့နေတာထိုင်တာ ကြည့်ရတာ နည်းနည်း နန်းဆန်နေသလားလို့၊ နောက် နေပုံထိုင်ပုံကလည်း နည်းနည်း ကြီးကျယ်ကြတယ်လို့ ကျနော့်စိတ်ထဲ ထင်မိတယ်...

ကျနော့်အရပ် ခြောက်ပေနီးပါးရှိတာက အဖေ့ဘက် နွယ်လို့ ဖြစ်မယ်၊ နောက် ကျနော်တို့ ရွာကို ဘယ်ပုလိပ်ဘယ်ရဲမှ မလာဖူးဘူး၊ ရွာသူကြီး အဆုံးအဖြတ်ပဲ၊ ဘာကွန်ပလိမ်း၊ ဘာအယူခံ မှမရှိဘူး၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သလဲ ဟုတ်လား၊ အေးဗျ၊ မီးတို့ ရေတို့နဲ့ အဆုံး အဖြတ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးလား၊ ကျနော်တို့ရွာမှာ အမှု အခင်း အငြင်းအခုန် ဖြစ်ရင် ရေတို့ မီးတို့နဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ကြတယ်ဆိုပဲ၊ အမှု ဖြစ်ရင်ဗျာ သူကြီးအိမ်ခေါ်၊ ဖယောင်းတိုင်နှစ် တိုင်ကို အမှု သည် နှစ် ယောက် ရှေ့မှာ တပြိုင်တည်းထွန်းပြီး သစ္စာပြု ကြရတယ်၊ မှန်တဲ့သူရဲ့ ဖယောင်းတိုင်က အရင်ငြိမ်းတယ် ပေါ့ ရေနဲ့တော့ ကျုပ်သေချာ မမှတ်မိဘူး၊ မီးနဲ့က အမေကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးလို့ ပြောပြတာ မှတ်မိနေ တယ်...

နေအုံးဗျ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း လူပျိုအပျိုကိစ္စ ရှိသေးတယ်...

ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် က မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကိုကြိုက်လို့ အောင်သွယ်တွေ ဘာတွေ နဲ့ ကြိုး စားလို့မှ မရရင် အဲဒီ မိန်းကလေး ယာကအပြန် ရွာပြင်တနေရာရာမှာ ဇွတ်ဆွဲလို့ ရသတဲ့ဗျာ၊ အဆွဲခံရရင်တော့ ယူလိုက်ကြတာများ တယ်...

ဒါမှ သဘောမတူရင်၊ ဆက်ငြင်းနေရင် မိန်းကလေးဘက်က တောင်းသလောက် လျော်ပေတော့တဲ့၊ ဘယ်လို ထုံးစံကြီးလဲတော့ မသိဘူး၊ ကျနော့်အမေကို ဒီထုံးစံအကြောင်း မေးတော့ သားရယ် တစ်ထောင် တစ်ယောက် ပါ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ထုံးစံ ကတော့ ရှိတာအမှန်ပဲတဲ့၊ တခါတခါ မိန်းမဒွေ (အညာစကား မိန်းမလေးတွေ) ကလည်း အိမ်က သဘောမတူလောက်လို့ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဆွဲခိုင်းတာလည်း ရှိတယ်တဲ့...

အဲဒီ အလေ့အထကို ကြည့်ရင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သူ့အမျိုးဆက်တွေ တရုတ်တွေ ဝင်တိုက်လို့ ပုံပြည့်ပျက်တဲ့ချိန်မှာ နတ်မောက်မိဖုရားက နောက်လိုက်တွေနဲ့အတူ နတ်မောက်ကို ပြန်လာပြီး ရွာတွေ တည်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ တော် တော် ဖြစ်နိုင်ခြေများတယ်၊ ရေနဲ့ မီးနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာ လား၊ အခုတော့ ဘယ်ရှိတော့မလဲဗျာ၊ အမေ့ကို ဆုံးဖြတ်တုန်းကတောင် အမေနဲ့ပြဿ နာ ဖြစ်သူရဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို သူကြီးကတော် က အမေ မသိလောက်ဘူးထင်ပြီး ငြိမ်းပစ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ သူကြီး ကတော် လည်း ကျနော်တို့ အမျိုးပါပဲဗျာ. . .

ဟုတ်တယ် အမေက အရပ်ပုတယ်၊ အသားညိုတယ်၊ ကျနော့်အဖေက မန္တလေးရောက်နေ တုန်းဆိုတော့ အမေ့ခမျာ ရိုးရိုးအအနဲ့ အဖေ့အမျိုးတွေ အနိုင်ကျင့်တာ ခံခဲ့ရတယ်လို့ ကျနော် နားစွန်နားဖျား ကြားဖူးတယ်၊ ကျနော့်ရဲ့ မဟုတ်ရင် မခံချင်တဲ့စိတ်ဟာ အဲဒီ ကိစ္စတွေ နဲ့လည်း စတင်ပတ်သက်နိုင်တယ်ဗျ၊ နောက်ရွာက ဆီတအိုးဟာ မြို့ မှာ ချိန်ရင် (၁၁) ပိဿ ၁ရှိတယ်၊ အလေးတင်းတောင်းချိန်တွယ်တဲ့စနစ်က ထူးခြားနေတယ်၊ ဝယ်ဈေးအတိုင်း ပြန်ရောင်းရင် တဆယ်မြတ်သေးတယ်၊ ဒီအလေးချိန်စနစ်ပျောက်သွားတာတော့ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ် လောက်အထိ ရှိနေသေးတယ်၊ ကျနော့်ဦးလေးတွေ ရန်ကုန်တက်ပြီး ဆီရောင်းတာ ကျနော် မှတ်မိနေတုန်း. . .

နောက်တခုက အကြွေးပေးရင်ယူရင် ပေးတဲ့သူက မမှတ်ဘူး၊ ယူတဲ့သူက မှတ်ရတယ်၊ ပေးတဲ့သူက ပြည့်အောင်လည်း ချိန်သွားအုံးဆိုပြီး ပြောရုံပဲ၊ လူကိုယ်တိုင်လာပြီး ချိန်တွယ်မပေး ဘူး၊ နောက်ယာထွန်ရင် လက်စားလိုက်ပြီး ထွန်ကြတာဗျ၊ လက်စားလိုက်တယ်ဆိုတာဗျာ၊ သူ့ယာ ထွန်မယ့်နေ့မှာ ကိုယ်ကလိုက်ထွန်ပေး၊ ကိုယ့်ယာထွန်တဲ့နေ့မှာ သူက လိုက်ထွန်ပေးပေါ့ဗျာ. . .

ကျန်သေးတယ်. . . မြို့ က အမျိုးတွေ ရွာလာလည်လို့ ရောင်းစရာ ချစရာ ပါလာရင်၊ ဈေး နှုန်းပြောပြီး အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ရုံပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ချိန်တွယ်ယူပြီး ပြန်မယ့်နေ့ ငွေ ဖြစ် ဖြစ် ပဲနှမ်း ဖြစ် ဖြစ် လာပို့တာပဲ. . .

အော်. . . ကျနော်တို့ရွာမှာ ငွေကိုင်ပြီး သိပ်မသုံးကြဘူးဗျ၊ ပဲနဲ့နှမ်းနဲ့ လဲကြတာ၊ ရွာက ဈေးဆိုင်ဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဒုံးခြောက် (ပုဇွန်ခြောက်) တစလယ် (နို့ဆီ နှစ် ဗူး) ဖိုးဆိုတာမျိုးပေါ့၊ ဘယ်ပစ္စည်းမဆို ပဲနဲ့ နှမ်းနဲ့ လဲလို့ရတယ်. . .

ရှင်ပြုအလှူကျတော့လည်း တဘာသာဗျ၊ တစ်ယောက် ယောက် ရှင်ပြုအလှူ လုပ်မယ် ဆိုရင် တရွာလုံးက ဝိုင်းပြီး အလှူငွေထည့်ကြတာ၊ တခါတလေ ဝိုင်းလှူတာက များနေလို့ မူရင်း အလှူရှင်က ကျပ် ဘာသွားလှူတော့မလဲ တားယူရတဲ့ ထိ၊ တရွာလုံး ပတ်ချာလည် အမျိုး ဖြစ်နေ တာလဲ ပါတယ်ဗျ၊ အဲ မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ နာရေး ကျတော့ ဧည့်သည်တွေ က ငွေကူတဲ့အလေ့ မရှိ ပြန်ဘူးဗျာ၊ ဒီကိစ္စတွေ မှာ အမျိုးရင်းတွေ ဝိုင်းရှင်းကြရသတဲ့. . .

ဧည့်သည်များ ရွာရောက်လာရင် တစ် အိမ်တစ်နပ် ထမင်းစားဖိတ်တော့တာပဲ၊ ဘယ်သူ့ အိမ်ကို ဘယ်နေ့ မနက်စာက ဘယ်အိမ်၊ ညစာ က ဘယ်အိမ်ဆိုပြီး သူတို့ဖာသာ ညှိပြီး ဇယားဆွဲကြတော့တာ၊ မလာလို့တော့ အိမ်ရှေ့လာထိုင် စောင့်ပြီး ပေခေါ်နေတော့တာပဲ၊ မတော် တဆ ပြန်မယ့်ရက်က ကပ်နေပြီး ထမင်းစားဖိတ်တာ နှစ် အိမ်ထပ်နေလို့ ကတော့ ပထမအိမ်ထမင်းဝိုင်းဘေးအထိ လိုက်လာပြီး ငုတ်တုပ်ထိုင်စောင့်ကြတာ၊ ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ စားဘို့ချန်အုံး၊ အဝမစားခဲ့နဲ့၊ ဒီမှာ ချက်တဲ့ဟင်းနဲ့ မတူအောင် ချက်ထားတာ၊ လုပ်တဲ့အထိ. . .

ကျုပ်တို့ရွာက တော် တော် တော့ ခေါင်တယ်ဗျာ၊ ကတ္တရာလမ်းမရှိဘူး၊ သဲထူထူလမ်းဆို တော့ စက်ဘီးတို့ ဆိုင်ကယ်တို့လည်း စီးမရဘူး၊ ဖိနပ်စီးပြီး လမ်းလျှောက်ရင်တောင် သဲက နောက် ကျောဘက်ဂုတ်ပိုထဲ ဝင်တဲ့အထိ သဲထူတယ်. . .

အေးပေါ့ဗျာ၊ ထွက်စက်လာလို့ တရွာလုံးထွက်ပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြတာ ကျောင်းပိတ်ရတယ်ဆို တဲ့ ရွာမျိုးပေါ့၊ နတ်မောက်နဲ့လား (၁၀) မိုင်လောက်ဝေးတယ်၊ မဖြစ်မနေ နတ်မောက်သွားရာရှိရင် ထွန်စက်က ကျနော်တို့ရွာက မာစီဒီးပေါ့. . .

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အိမ်လား ရောက်ဖူးတာပေါ့ဗျာ. . . '

*

အခန်း (၇)

နတ်မောက်သွား တောလား

'ကျနော်တို့ရွာနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိမ်ရှိတဲ့ နတ်မောက်မြို့ တွင် းဟာ (၁၀) မိုင်လောက် ဝေးတယ်၊ နတ်မောက်မြို့ ဘက်ကို ယာခင်းတွေ တောင်ခါးပန်းတွေ ကို ထွေလာ (နောက်တွဲ ပါ လယ်ထွန်စက်) နဲ့ ကျနော်သွားဖူးတယ်၊ ရန်ကုန်ကနေ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ သွားဖူးတာ၊ ငယ် ငယ်က ဘယ်သွားဖူးမလဲဗျာ၊ ကျနော်က လေးနှစ် သားကျော်ကျော်လောက်ကတည်းက ရန်ကုန် ရောက်နေတာ. . .

နတ်မောက်ဘက်ကို ရွာကနေ ထွက်လို့ တတိုင် (နှစ် မိုင်) လောက်ရောက်ရင် အင်ကြင်း တောကို ရောက်တယ်၊ အင်ကြင်းငုတ်တွေ ချည်းပဲ ရှိတဲ့နေရာ၊ ထူးဆန်းတာက အဲဒီ အင်ကြင်း ငုတ် တိုတွေ အားလုံးဟာ ကျောက် ဖြစ်နေတာပဲ. . .

ဟုတ်တယ်၊ လေးပေဝန်းကျင်လောက် အမြင့်ရှိတဲ့ အင်ကြင်းငုတ်တိုအားလုံးဟာ မြေကြီး မှာ သစ်ပင်တွေ လို ရှိနေလျက်နဲ့ ကျောက် ဖြစ်နေတာ၊ အင်ကြင်းငုတ်တိုတွေ ရာဂဏန်းနဲ့ချီပြီး ရှိတယ်၊ ကျနော်က ထွေလာရပ်ခိုင်းပြီး စပ်စုတော့ အဲဒီ ငုတ်တွေ မှာ ပုဆိန်လို ရဲဒင်းလို အသွား ထက်ထက်နဲ့ ခုတ်ဖြတ်ထားတဲ့အရာတွေ ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ကျနော်ကြားဖူး သလောက် အင်ကြင်းပင်ကနေ အင်ကြင်းကျောက် ဖြစ်လာဖို့ နှစ် သိန်းသန်းချီပြီး ကြာသတဲ့ဗျ. . .

ကနော်တို့အမျိုးတွေ ပဲလား၊ သူတို့အရင်အနွယ်တွေ လားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျနော်တို့ အရပ်မှာ လူတွေ အခြေချခဲ့တာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်းများ စွာ ကတည်းက ဆိုပါတော့ဗျာ. . .

အင်ကြင်းတောက အခုထိ ရှိသေးတယ်၊ သတင်းစာတွေ ထဲမှာ အင်ကြင်းကျောက်တွေ ကို တရုတ်ပြည်က ဝယ်နေတယ်လို့ ဖတ်ရတယ်၊ ရေကောင်းရမှန်းသိလို့ တူးရောင်းကုန်ရင်တော့ မပြော တတ်ဘူး၊ တူးရင်တောင် တော် တော် နဲ့ ကုန်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ဝန်ချီစက်တို့ ကရိန်းတို့ သုံးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ သုတေသန လုပ်သင့်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ နတ်မောက်ဟာ အမေ့ခံဒေသ ဖြစ် ခဲ့ပါပြီ. . .

နတ်မောက်မြို့ နဲ့ နီးလာရင် နန့်ကြာထူးခေါ်တဲ့ရွာကို ရောက်တယ်၊ နန့်ကြာထူးကနေ နွေ အခါ ရေစပ်စပ်ပဲရှိတဲ့ ချောင်းတိမ်လေးကို ကျော်ရင် နတ်မောက်ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကို ရောက်ပြီ. . .

ကျနော်အခုပြောတာက ထွေလာနဲ့လာတဲ့လမ်း၊ နတ်မောက်ဘူတာကနေပြီး နတ်မောက် မြို့ ပေါ်ကို ကျနော်သွားဖူးတယ်၊ ဘူတာကဆင်းရင် မြို့ ကို တန်းမရောက်ဘူး၊ ယင်းချောင်းကျယ် ကြီးကိုဖြတ်ရတယ်၊ နွေအခါတော့ ရေခန်းတယ်၊ သဲသော င်နုန်းမြေတွေ အပေါ်မှာ စိုက်ခင်းတွေ တောင်ရှိတယ်၊ မိုးတွင် းဆို ယင်းချောင်းမှာ ရေပြင်ကျယ်ကြီးလို ဖြစ်နေတယ်၊ တချို့ဧည့်သည်တွေ နတ်မောက်ဘူတာကနေ နတ်မောက်မြို့ ထဲရောက်အောင် အဲဒီ ယင်းချောင်းရေပြင်ကို ကျော်ဖို့ ရေတိမ်နေရာကနေ လမ်းပြပေးတဲ့သူတွေ ရှိတယ်ဗျ၊ ကျနော်ရောက်တုန်းက လမ်းပြစျေးနှုန်းကို ကြားခဲ့တာက ဆွဲတဆယ်၊ ပွေ့ငါးကျပ်တဲ့၊ အေးလေ မိန်းကလေးတွေ ကူးချင်ရင် လက်နဲ့ဆွဲခေါ် ပြီး လမ်းပြရမယ်ဆိုရင် တဆယ်၊ ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပြီး ခေါ်သွားရမယ်ဆိုရင် ငါးကျပ်ပဲပေးဆိုတာမျိုး ပေါ့၊ အပြောင်အပြက် ပြောတယ်ထင်ပါရဲ့ ဗျာ. . .

အဲဒီ ယင်းချောင်းသဲပြင်ကြီးပေါ့ဗျာ၊ မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ နွေ ရာသီကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ပြန်ရင် ဖိနပ်ကို ခါးကြားထိုး၊ ပါလာတဲ့အိတ်ကိုဆွဲပြီး နေပူပူမှာ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ သူ့အမေအိမ်ကို ရောက်ဖို့ ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ယင်းချောင်းကြီးပေါ့၊ မိုလ်ချုပ်က တခြား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ လို ဘူတာမှာ တကူးတကလာကြိုတာကို သဘောမကျဘူးဆိုပဲ၊ ပြန် လာမယ့်ရက်ကို စာတွေ ဘာတွေ ရေး ပြီး အသိမပေးဘူးတဲ့၊ နေကျဲကျဲ ပူနေတဲ့အချိန် သဲပြင်ကြီးကို ခြေဗလာနဲ့ ဖြတ်ပြန်လာတဲ့

ဗိုလ်ချုပ်ဟာ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ ယာတဲမှာ ရေတောင်းသောက် ရေနွေး တောင်းသောက်နဲ့ လုပ်တတ်သတဲ့၊ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ဘယ်သိလဲ၊ နတ်မောက်ဘုန်းကျော်ရေး တဲ့ စာအုပ်မှာ တွေ့တာ၊ နတ်မောက်ဘုန်းကျော်လား၊ သူက ဗိုလ်မှူး အငြိမ်းစား၊ ဗိုလ်ချုပ်မကျဆုံးခင် အနီးကပ်နေခဲ့တယ်...

နတ်မောက်က လူကြီးသူမတွေ က နတ်မောက်သားချင်းဆိုတော့ ဗိုလ်မှူး ဘုန်းကျော်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကို သေချာစောင့်ရှောက်ပါကွာ၊ လူဆိုတာ ချစ်တဲ့သူချည်းရှိတယ်လို့ တွက်လို့မရဘူးလို့ မှာ ထားကြဖူးတယ်တဲ့...

ဗိုလ်မှူး ဘုန်းကျော် ခွင့်နဲ့ နတ်မောက်ကို ပြန်လာတုန်း ဗိုလ်ချုပ်တို့ လုပ်ကြံခံရတော့...

'ခွေးမသား မင်းပြောတော့ စောင့်ရှောက်ပါတယ် ကျန်တဲ့သူတွေ နဲ့ စိတ်ချရပါတယ်ဆို၊ အခု တော့ ရေတိမ်နစ်ပြီ'

ဆိုပြီး ပိုင်းဆူတာဆဲတာတောင် ခံရဖူးတယ်တဲ့၊ သူရေး ထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ထဲမှာ ကျနော် ဖတ်ဖူးတယ်...

နတ်မောက်က ကတ္တရာလမ်းအရှည် သိပ်မရှိလှဘူး၊ ကျနော့်စိတ်ထင် နတ်မောက်မှာ ကတ္တ ရာလမ်းခင်းထားတဲ့ အရှည်ဟာ စုစုပေါင်း ငါးမိုင်ခြောက်မိုင်ထက် မပိုဘူး...

မြို့ ထဲကို ဝင်မိလို့ သိပ်မကြာဘူး ဗိုလ်ချုပ်တို့အိမ်ကို ရောက်တယ်၊ သုံးနှစ် သစ်သားတန်း တွေ နဲ့ ခြံစည်းရိုး ဝင်းခတ်ထားတယ်၊ ကျနော်ရောက်တာက ၁၉၇၇ ခုနှစ် ဝန်းကျင်ဆိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်အိမ်ကို ပြတိုက်လုပ်ဖို့ ဦးစန်းယု (နောင် သမ္မတ ဖြစ်လာခဲ့သူ) အမိန့်ပေးသလိုလို ကြားခဲ့ ရတယ်...

ကျနော်တွေ့ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အိမ်ကလည်း အိမ်ဟောင်းကို မီးလောင်သွားလို့ ပြန်ဆောက် ထားတဲ့ အိမ်ဆိုပဲ၊ ပုံစံတူအတိုင်း ပြန်ဆောက်ထားသတဲ့...

ဗိုလ်ချုပ်အိမ်က ကျနော်တို့ရွာမှာ မြင်နေကျ သာမန်အိမ်မျိုးပါပဲ၊ တောသဘွေးအိမ်ဆိုပါ တော့၊ သွပ်မိုး ထရံကာ၊ ခြေတံရှည်အိမ်၊ အောက်ဖက်မှာ မြေစိုက်၊ နေအုံးဗျ ဗိုလ်ချုပ်အိမ် အောက် ထပ်မှာ ဝါးထရံကို အောက်ပိုင်းမှာ ကာထားတော့ တခန်းနှစ်ခန်းစာတော့ အခင်းရှိပုံရတယ်၊ အညာ ဓလေ့အရ အောက်ထပ်တွေ မှာ ပဲ ကွပ်ပျစ်တွေ ပဲ ထားတာ. . .

အထဲတော့ ကျနော်ဝင်မကြည့် ဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ. . . ထူးခြားတာက အိမ်ရှေ့ဘေးဖက်မှာ ဆီလှောင်တဲ့ ကန်တဲ့၊ အလျား ဆယ့်ငါးပေ၊ အနံ ရှစ်ပေ၊ အမြင့်သုံးပေခွဲလောက် ရှိမယ်၊ အစဉ် အဆက်ချမ်းသာတဲ့မျိုးဆိုတော့ ဆီကို အုတ်ကန်နဲ့ လှောင်နိုင်တာ နေမှာ ပေါ့၊ ချမ်းသာတဲ့မိခင် ဖြစ် နေလို့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ မိသားစုအတွက် နောက်လှည့်မကြည့်ရဘဲ တိုင်းပြည်တာဝန်ကို တစိုက်မတ် မတ် လုပ်နိုင်ခဲ့ပုံပဲ. . .

နတ်မောက်မြို့ လယ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံရှိတယ်၊ ပန်းခြံထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရုပ်ထု ရှိတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်က စာရွက်ခေါက်တခုကိုကိုင်ပြီး လက်တင်ပြားကြီးကြီးနဲ့ နောက်မှီကုလားထိုင် ကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ စမတ်ကျကျ ထိုင်နေတဲ့ပုံစံ ရုတ်တု၊ ပန်းခြံသာဆိုတယ် ဘာပန်းမှ မရှိတဲ့ ပန်းခြံ ပါဗျာ. . .

တပိုင်းတစခြောက်ကပ်နေတဲ့ ပုဏ္ဏရိပ်ပင်ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ခပ်ပုပုလေးတွေ ရှိတယ်၊ ကာထား တဲ့ စည်းရိုးဝင်းထရံကလည်း သစ်သားတန်း ခနော်ခနဲ့ပါပဲ၊ ခပ်ခြောက်ခြောက် မစိုမပြည်နေရာပါ၊ ကျနော် အဲဒီ ရောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အစာမကြေတဲ့ ကာတွန်းဆရာတစ်ယောက် မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ သရော်ထားတဲ့ ကာတွန်းတစ်ခု သွားသတိရတယ်၊ ကာတွန်းပုံမှာ ဆွဲထားတာ အဲဒီ ရုပ်တုပုံစံမျိုး ဗိုလ်ချုပ်ဗျ သူက စာရွက်လိပ်ကို ကိုင်လျက် ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေထပြီး စကား ပြောနေတဲ့ပုံ. . .

ဘာတဲ့ . . . အင်း ငါ့စကားကို နားထောင် မထောင်တော့မသိဘူး၊ ငါ့ရုပ်တုနားက နွားတွေ တောင် ငါကိုယ်တိုင်မောင်းနေရပါလားတဲ့. . . အေးဗျာ. . . ပြောရရင် မကျေမချမ်း ဖြစ်စရာတွေ ချည်ပါပဲ၊ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ကျနော် မေးလိုက်အုံးမယ်ဗျာ၊ အိပ်ပျော်လို အိပ်ပျော်ငြားပေါ့. . . တခုခုတော့ လုပ်အုံးမှပါ၊ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေရင်တော့ အလောင်းကို

ဘယ်နေရာမြုပ်မယ်မှန်း မသိတဲ့ ဘဝရောက်ဖို့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျနော် တခုခုလုပ်ရမယ်. . . တခုခု လုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ခင်များလဘည်း ရေတိုင်ကီ သွားဖြည့်လိုက်အုံး၊ တော်ကြာ ဘုတ်တက်လာ ပြီး ရေမရှိရင် ခြေထောက်စင်အောင် မဆေးဘဲ အဆောင်ပေါ်တက်လာကြလို့ ညစ်ပတ်ကုန်မယ်၊ ပြန်ဆေးတော့လည်း စိုစိစိုစိနဲ့ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ. . . '

*

အခန်း (၈)

မကွာရာနယ်မြေက သက်ခိုင်

စခန်းခွဲ (၁) သို့ရောက်ရှိပြီး တလကျော်အချိန်တွင် ဖြစ်၏ ။

ကိုသက်ခိုင်သည် တမှုထူးနေပြန်လေသည်။ အဆီပြန်နေသော မျက်နှာနှင့် မဟုတ်တော့၊ ရောက်စက တနေကုန် သူအမြဲနှိပ်နေသော တရုတ်ပြည်လုပ် ပုတီးစိတ်စက်ကလေးကိုလည်း သူ့လက်ထဲတွင် မတွေ့ရပြန်ချေ၊ တစုံတခုကို သဲသဲမဲမဲ အာရုံစူးစိုက်နေဟန်ရှိသည်။ သူ့ဇနီး ဧည့်တွေ့လာစဉ် ယူလာသော တရားစာအုပ်တစ်ထပ်ကြီးကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေချိန်များ သည်၊ စကား ပြောချိန် နည်းလာသည်၊ အချို့အပြောအရ ညည ကိုသက်ခိုင် တရားထိုင်သလိုလို၊ သမထ ကျင့် သလိုလို လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသည်ဟုလည်း ကြားရသည်၊ ဖွင့်မေးလျှင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်မည် စိုး၍ ကျနော် သူ့ကို မမေး ဖြစ်ချေ။

တနေ့ ဘုတ်ကိုင်အရိုက်လွှန်ရာက အရိုက်ခံရသော ဘုတ်သားအုပ်စု ပြဿနာတတ်တော့ မည့် အခြေအနေကို ကိုသက်ခိုင် ဝင်ရှင်းနေသည်။ ထိုနေ့က စခန်းတာဝန်ခံ ပင်မစခန်းသို့ ထွက် သွားချိန် ဖြစ်၍ ဒုတပ်ကြပ် ခင်မောင်ဌေး တစ်ယောက် သာ စခန်းမှာ

ကျန်ရစ်၍ သူလည်း မရှင်းနိုင်၊ အစောင့်ရဲတွေ ကလည်း ဘက်ပြေးအတွက်သာ တာဝန်ရှိ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်မစွက်ကြ. . .

သတ်မယ်ဖြတ်မယ်အထိ တင်းမာနေသော အုပ်စုကြားမှာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကိုသက်ခိုင် ရှင်းလိုက်သည် မသိ၊ ခဏချင်း ငြိမ်သွားသည်၊ ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လက်ရဲဇက်ရဲအုပ်စု ကို ထွေထွေထူးထူး ဂရုစိုက်ပုံ မပေါ်. . .

ကျနော်က စပ်စုလိုက်မိသည်. . .

'တော် တော် ကြောက်ဖို့ လန့်ဖို့ ကောင်းတဲ့ကောင်တွေ ဗျာ၊ ဓားတွေ ၊ ပေါက်ပြားတွေ နဲ့ ဖြစ် လိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျားပါ မချောင်ဘူးထင်တယ်'

'ကျနော် လူဆိုးလူမိုက်တွေ ရဲ့ နယ်မြေမှာ ကြီးခဲ့တာဗျ၊ ဒါတွေ ကျနော့်အတွက် မဆန်းလှပါ ဘူး၊ သို့သော် ကျနော် စေတနာအမှန်နဲ့ ရှင်းပေးခဲ့တာ သူတို့နားလည်မှာ ပါ၊ လူမိုက်လည်း ကြော (ကျော) သိရင် ဆက်ဆံရတာ မခက်ပါဘူး'

'လူဆိုးလူမိုက်နယ်မြေဆိုတော့ ဘယ်နေရာလဲဗျ'

'မကွန်ရာနယ်မြေဆိုပါတော့'

'ဘာလဲဗျ၊ မကွန်ရာနယ်မြေဆိုတာ၊ ဘာလို့ မကွန်ရာလို့ ခေါ်ကြတာလဲ'

'အော် ၁၉၇၄ ဝန်းကျင်က တနိုင်ငံလုံးကျော်ကြားတဲ့ ရုပ်ပြကာတွန်းစာအုပ်တအုပ်ရှိခဲ့တယ် ဗျ၊ မကွန်ရာဓားတဲ့၊ ဂျပန်ရုပ်ပြကို မှီးသလား၊ တရုတ်သိုင်းဇာတ်လမ်းကို မှီးသလားတော့ မသိဘူး၊ မြန်မာဇာတ်ကောင်တွေ ထည့်ပြီး တက္ကသိုလ်မင်းလွင်ဆွဲတာ၊ သီပေါမင်း ပါတော် မူချိန်ကို အခြေခံ ထားတာ၊ အထူးသဖြင့် ဓားသမား အချင်းချင်း တိုက်ကြခိုက်ကြ သတ်ကြဖြတ်ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်လမ်းကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ပုံတွေ ကလည်း သေသပ်တော့ မဖတ်ဖူးသူ မရှိလောက်အောင် နာမည် ကြီးသွားတယ်၊ စာအုပ်တွဲ ပေါင်း ကိုးကွဲလောက်ရှိမယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီ ကာတွန်းစာအုပ် နာမည် ကြီးပြီးတဲ့နောက် ခဏခဏသတ်တာဖြတ်တာတွေ ဖြစ်

ဖြစ်နေတဲ့နေရာကို မက္ခရာနယ်မြေ လို့ ခေါ်ကြတာပဲ’

‘ဘယ်နေရာလဲဗျ’

‘ရန်ကုန်တိုင်း လှိုင်မြို့ နယ်၊ ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်းက သံကြိုး တိုင်၊ အေးရပ်ကွက်ဆိုတဲ့ နေရာတွေ ပေါ့၊ အေးဗျာ၊ လူ တစ်ယောက် ရဲ့ ဘဝမှာ ဇီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် နှစ် မျိုးလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်ဆို တာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ကျနော် လက်ရဲ ဇက်ရဲ ဖြစ်လာတာနဲ့များ သက်ဆိုင်နေလေရော့သလားတော့ မဆိုတတ်ဘူး’

‘တော် တော် ဆိုးကြသလားဗျာ...’

‘နားထောင်ကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ မက္ခရာနယ်မြေက ကျနော့်ကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ...

ကျွန်တော့် အဖေက အဖွားစကား မလွန်ဆန်ရဲလို့ အမေနဲ့သာညားတယ် သားသမီးလေး ယောက် ရတဲ့အထိ ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတုန်း၊ အမေ့ကို မနှစ်သက် ဘဲ ယူရလို့လားတော့ မသိ ဘူး၊ မန္တလေးတက်ပြီး ထင်တိုင်းကြဲနေလိုက်တာ၊ ကျနော့်အကိုလည်း လှည်းနင်းမိလို့ ဆုံးရော၊ နောင်တရသွားပုံပဲ၊ ရန်ကုန်ကို ထပ်တက်သွားပြီး သုံးဘီးကား ထောင်တယ်၊ ဆိုက်ကားထောင် တယ်၊ အဆင်ပြေလာတော့ အမေနဲ့ ကျနော်တို့ မောင်နှမတွေ ကို လှမ်းခေါ်တယ်...

အဲဒီ မှာ ကျနော်တို့မိသားစု ရန်ကုန်ရောက်လာတယ်၊ ကျနော်လေးနှစ် သားကျော်ကျော်ပေါ့၊ လှိုင်မြို့ နယ်၊ ဘူတာရုံလမ်းမှာ အိမ်လေးတစ်လုံး ဝယ်တယ်၊ နောက်မှ ကျနော်တို့သိလာတာက အဖေက ကျနော်တို့ ပညာရေး အတွက် စီစဉ်ခဲ့တာ ဆိုတာပဲ...

ကျနော့်အဖေကလည်း သူ့ခေတ်နဲ့သူတော့ သူထင်ရာစိုင်းခဲ့တယ်ဆိုပဲ၊ ရန်ကုန်လာခါနီး မန္တလေးမှာ အနိုင်ကျင့်တဲ့ လူမိုင် တစ်ယောက် ကို စိတ်မထိန်းနိုင်တာနဲ့ ခေါင်းကို အရက်ပုလင်းနဲ့ ကွဲမွနေအောင်ရိုက်၊ ရေနီမြောင်းထဲ ကန်ချထားခဲ့ပြီး ကြက်စိန် ဘဲဥပွဲရုံက ကားပေါ်တက်လိုက် လာတာ ရန်ကုန်ရောက်လာသတဲ့၊ အဖေက ကျနော့်ကို သိပ်ချစ်တော့ သူသောက်ထားတုန်း ကျနော်ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး၊ အဲဒီ

အကြောင်း သိတာကလည်း သူသောက်ထား တုန်း ပြောလို့သိတာ၊ အဖေက ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ဖဲလည်း မရိုက်တော့ဘူး၊ ရန် ဖြစ်တာ လည်း မတွေ့တော့ဘူးဗျ. . .

၁၉၆၂ ခုနှစ် ဝန်းကျင်မှာ နယ်အစုံက စရိုက်အစုံနဲ့လူတွေ ရန်ကုန်တက်လာကြတဲ့ အချိန် ထင်ပါရဲ့ ၊ ရန်ကုန်မြို့ အနှံ့မှာ မြို့ သစ်ကွက်သစ်တွေ အများကြီးပေါ်လာသလို ကျူး ကျော်ရပ်ကွက် တွေ လည်း ရေလို့တောင် မနိုင်အောင် များလာတယ်ထင်ပါ့ဗျာ၊ ရန်ပွဲတွေ တချိန်းချိန်းနဲ့ ကျနော် တို့လည်း အစတော့ ထူးဆန်းသလိုပေါ့၊ နောက်တော့ ခဏခဏ ရန်ပွဲတွေ သတ်တာဖြတ်တာတွေ တွေ့ဖန်များ လာတော့ ရိုးသလို ဖြစ်လာတယ်. . .

ပထမဆုံး ကျနော် အမှတ်ရတာ က ကျနော်နဲ့ ခုနှစ်တန်းတက်နေတဲ့ တတန်းတည်း သူငယ် ချင်း စိုးဝင်း၊ သူက ရှိလှရင် ဆယ့်ငါးနှစ် ပဲ၊ နေတာလည်း ခပ်အေးအေးပုံစံပဲ၊ တနေ့ ကျနော်တို့ ကျောင်းအဆင်း အိမ်အပြန် ဓားနဲ့ထိုးလို့ဆိုတဲ့ အသံတွေ ထွက်လာတယ်၊ ကျနော့် ရှေ့မှာ လည်း လူတွေ အုံကြည့်နေကြတယ်၊ ကျနော်လည်း မဝံ့မရဲနဲ့ လူအုပ်ထဲ တိုးပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်၊ အသက်နှစ် ဆယ်အရွယ် လူငယ် တစ်ယောက် ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး သွေးအိုင်ထဲမှာ မှော က် လျက်လဲနေတယ်. . .

ဘယ်သူ သတ်တာလဲ၊ ဘာလို့သတ်တာလဲဆိုတဲ့ စပ်စုနေကြတဲ့ လူတွေ ထဲကပဲ အသံထွက်လာတယ်၊ ၁၆ လမ်းက စိုးဝင်းထိုးတာတဲ့၊ သူ့အစ်မကို စာလိုက်ပေးလို့တဲ့. . .

ဟာ အဲဒါ ကျနော့်သူငယ်ချင်းပဲဗျ၊ သူဆိုတာ သေချာတယ်၊ သူက ငါ့အစ်မကို စာလိုက် ပေးတဲ့ကောင်ကို ငါသတ်မယ်လို့ ဒီလိုမ ဖြစ်ခင် တနေ့ကပဲ ကျနော့်ကို ပြောဖူးခဲ့တာ ကောင်း ကောင်းမှတ်မိနေတယ်၊ သူ တကယ်လူသတ်မယ်လို့ ကျနော် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူးဗျာ. . .

နောက် ဓားထိုးမှု ၊ လူသတ်မှု တွေ ကလည်း မကြာမကြာ ဖြစ်နေတော့တာပဲ၊ ဘယ်လောက် များ လွယ်လွယ်လူသတ်ကြသလဲဆိုရင် ရေထမ်းတဲ့ထမ်းပိုး မငှားလို့ဆိုပြီး နေ့ခင်းပိုင်း ခါးပန်းပေါ် ခေါင်းတင်အိပ်နေတဲ့သူကို ထင်းခုတ်တဲ့ဓားမနဲ့ပ

အိပ်ပေါ်တက်ပိုင်းတာ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားတဲ့အထိ၊ ကျနော်လည်း မြင်ဖူးချင်လို့ သွားကြည့်တော့ အသတ်ခံရတဲ့သူရဲ့ ခေါင်းက ခါးပန်းအောက် ကြမ်းပြင်မှာ ၊ ကိုယ်ပိုင်းကြီးက ခါးပန်းအထက်မှာ ၊ သတ်တဲ့လူက သူခုတ်ခဲ့တဲ့ ထင်းခုတ်ဓားမကြီးကို သူ့ကိုမငှားတဲ့ ရေထမ်းတံပိုးဘေးမှာ ပစ်ချထားခဲ့သေးတယ်၊ ဓားမမှာ သွေး တွေ နဲ့၊ နောက်သွေးစီးကြောင်းကြီးတစ်ခုက အိမ်ပေါ်ကနေ အိမ်အောက်ရေမြောင်းထဲကို စီးကျနေတယ်၊ မြောင်းရေတချို့တောင် နီရဲလို့. . .

အဲဒီ လို ထူးမခြားနား သတ်တဲ့ဖြတ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ကတော့ အများကြီးပါဗျာ၊ ကျနော်တို့က တောသူတောင်သားမိသားစုဆိုတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ် တက် နေလာခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတော့ မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့ . . .

အလိုလို သိနေတော့တာပေါ့ဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့ မှာ ၁၉၇၇ ခုနှစ် ဝန်းကျင်က သုံးလအတွင်း ၊ လူရှစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ရက်ချိန်းပေးပြီး ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်သတ်ခဲ့လို့ နာမည် ကျော်ခဲ့တဲ့ ကျော်ရှိန် (ခေါ်) အငယ်လေး (ခေါ်) ကမာရွတ်ဟာ ကျနော့်အိမ်မျက်စောင်းထိုးမှာ နေ ခဲ့တာဗျ၊ ဟုတ်တယ် ကမာရွတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ရန်ကုန်လူမိုက်လောကမှာ မသိသူမရှိလောက် အောင်ကို ကျော်ကြားခဲ့ဖူးတယ် နာမည်ဆိုးနဲ့ပေါ့. . .'

*

အခန်း (၉)

ကျော်ရှိန် (ခ) အငယ်လေး (ခ) ကမာရွတ်

'သူ့နာမည် အရင်းက ကျော်ရှိန်၊ အရပ်ငါးပေခွဲလောက်ရှိမယ်၊

ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါးပုံစံမို့ လူမိုက် လို့တောင်ပြောရင် ယုံနိုင်စရာ မရှိတဲ့ပုံ၊ သူ့အဖေက ဦးအေးမျ၊ ကျော်ရှိန့်အမေက စေးရောင် းတယ်၊ အဖေ ကတော့ ဘာမှလုပ်တာ မတွေ ့ဘူး၊ တနေကုန် မူးနေတာပဲ တွေ ့တယ်၊ အမူးလွန်လာရင် မိန်းမကို ရိုက်တယ်၊ အပြန်အလှန် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်၊ ယုတ်ယုတ်မာမာ အော်ဟစ်ဆဲဆိုကြနဲ့ တော် တော် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိသားစုပါပဲဗျာ...

သူ့အကိုနာမည် ကလည်း မောင်မောင်းအေးပဲ၊ မောင်အေးလည်း လူမိုက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ညီ လောက်တော့ နာမည် မကြီးဘူး၊ မောင်အေးကို အကြီးကောင်လို့ခေါ်ရာက သူလည်း အငယ်လေး ဖြစ်လာတာ၊ ကမာရွတ်လို့ နာမည် တွင် လာပုံက ဒီလိုဗျ၊ သူလူသတ်မှု တွေ တလှေကြီးနဲ့ ရုံးတင်စစ် ဆေးနေတုန်း အမိန့်ချမယ့်နေ့ကိုရောက်လာတယ်၊ အမှု တွေ ကများ ချလိုက်တဲ့ပြစ်ဒဏ်တွေ က လည်း များ လွန်းတော့ အမိန့်ကို တော် တော် နဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး...

ဒီမှာ တင် ကျော်ရှိန်က အမိန့်ချမယ့် တရားသူကြီးကို လက်ထိတ်တန်းလန်းကြီးနဲ့ပ တရား ရုံးရှေ့က ကုလားထိုင်ဆွဲပြီး တရားသူကြီးကို ထရိုက်ရင်း ငါ့နာမည် ကျော်ရှိန်ကွ၊ ကမာရွတ်သား ကွဆိုတဲ့ အော်သံကြီးကို လူတွေ ကြားပြီး ကမာရွတ်ဆိုတဲ့ နာမည် တွင် သွားတာ၊ ကျနော် သူနဲ့ နှစ် နှစ် လောက်အတန်းအတူတူ တက်ဖူးတယ်၊ သူဘာလို့ ဒီလောက်ဆိုးသွားတာလဲ ဆိုတာလည်း နောက်ကြောင်းဇာတ်လမ်းလေး ရှိတယ်...

ကျော်ရှိက နှစ် တန်းသုံးတန်းလောက်ပဲ ကျောင်းနေပြီး တေပေနေတယ်၊ သူ့အဖေနဲ့ အမေ ကလည်း တကျက်ကျက် ရန် ဖြစ်တယ်၊ ကျော်ရှိန်တို့ ညီအစ်ကို အိမ်မှာ မကပ်ဘဲ ကျနောတို့ ရပ် ကွက်နားက ကုလားဆရာလေးရဲ့ ခနိတောမှာ ခနိရည်သောက် ဖဲရိုက် ကြက်တိုက်၊ နောက်တော့ ကီလီဖက်မှာ စားကျက်ကျသွားကြတယ်...

ဒါလည်း ကျော်ရှိန့်အမေက ကုန်စိမ်းရောင် းတော့ ကီလီမှာ ရှုပ်ဖို့ လမ်းစရသွားတာ၊ ပေလိုက် တေလိုက် ရန် ဖြစ်လိုက်နဲ့၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျော်ရှိန် မိန်းမရသွားတယ်၊ မိအေးတဲ့၊ မိအေး က သူ့သူငယ်ချင်း မွန်နားရဲ့ ညီမ...

မိန်းမရပြီး သိပ်မကြာခင် မားထိုးမှု တစ်ခုနဲ့ ကျော်ရှိန် ထောင်တစ်နှစ် ကျသွားတယ်၊ အဲဒီ မားထိုးမှု ကလည်း သူ့သူငယ်ချင်း မိုက်ဖော်မိုက်ဖက်တွေ ကြောင့် သူက မားစာခံ ဖြစ်ခဲ့ရတာ လို့ ဆို တယ်. . .

ဘယ်ကဘယ်လို ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်ကုန်လည်းတော့ အသေးစိတ်မသိတော့ဘူးဗျာ၊ ကျော်ရှိန်ထောင်ထဲရောက်ပြီး ကိုးလဆယ်လလောက်ရှိတော့ မိအေးက လိုင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ လိုင်း ဆိုတာ လိုင်းပေါ့ဗျာ၊ တချို့ကအဆိုအရ မိအေး ဒီဘဝရောက်အောင် ကျော်ရှိန့်ဘော်ဒါတွေ က လိုင်း သွင်းလိုက်တာတဲ့၊ အပြင်က မိအေးသတင်းကို ထောင်ထဲကျော်ရှိန် ဘယ်လိုရသွားမှန်းမသိဘူး၊ ထောင်ထဲက လွတ်လာတဲ့ ကျော်ရှိန်ဟာ ထောင်ထဲကနေ ရာဇသံ ပို့လိုက်တယ်၊ မင်းတို့အားလုံး တစ်ယောက် မကျန် ငါသတ်မယ်တဲ့၊ သူ့အုပ်စု ငယ်ပေါင်းတွေ ဆိုတော့ ဘယ်ယုံကြမလဲဗျာ၊ မယုံ ရင် ပုံပြင်သာ မှတ်ပေတော့ဗျာ. . .

ကျော်ရှိန်ဟာ တကယ်ပဲ သူပြောသလို လုပ်ခဲ့တယ်. . .

ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် အကွက်ကျကျစီစဉ်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်၊ ရုပ်ရှင် ဆန်ဆန် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သလိုလိုတော့ ရှိသားဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျော်ရှိန်ဟာ တကယ်ကို လူသတ်မှု တွေ ဆက်တိုက်ကျူး လွန်ခဲ့တယ်. . .

ကျော်ရှိန်လူသတ်တဲ့ စာရင်းမှာ ပထမဆုံး အလှည့်ကျသွားတာက တင်ထွန်းပဲဗျာ၊ တင်ထွန်းအသတ်ခံရတော့ တင်ထွန်းအသက် (၂၂) နှစ်ထက် မပိုလောက်ဘူးဗျ၊ သူ့ကို ကျနော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတာက သူ အသတ်မခံရခင် တစ်ရက် ကျနော်တို့အိမ်ရှေ့ကို သူရောက် လာတယ်၊ တစ်ထွန်းက အထပ်သားစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ သူက ကျော်ရှိန်နဲ့ ဆိုးဘက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မီအေးကို ဖျက်ဆီးထဲ့အထဲမှာ သူ အဓိကကနေရာက ပါတယ်လို့ ကျော်ရှိန်က စာရင်း ထည့်ထားတယ်. . .

တင်ထွန်းက လူဖြောင့်ဗျ၊ အသားအရည်အရုပ်အမောင်း မိန်းမကြိုက် ရုပ်ရည်ပဲ၊ သူ့ပုံစံက ကျနော်တို့ ငယ်ငယ်က ဂျပန်စနိုက်ပါမင်းသား ဆန်နီးချိုးဘားပုံစံ၊ နောက် သူက

အားကစား သမားမှ၊ နိုင်ငံခြားလက်ဝှေ့ကို မြို့နယ်လက်ရွေးစင်အဆင့်ရှိတယ်၊ တချ ့ပြောတာက တင်ထွန်း ဟာ ပြိုင်ဘက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲသိပ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်မြန်၊ သိပ်သေသပ်တယ်လို့ ဆိုတယ်. . .

အဲဒီ နေ့က သူက ကျနော့်ရှေ့မှာ ကျော်ရှိန် သူ့ကို ချိန်းတဲ့အကြောင်း ရယ်စရာလုပ်ပြီး ပြောနေတာဗျ၊ ဘေးကနားထောင်နေတဲ့သူတွေ က အိမ်ဘေးက အမျ းသမီးတချို့၊ သူတို့မျက်နှာ အမူအရာက တင်ထွန်းလိုလူမျိုးကို တစ်ယောက် ချင်းချိန်းပြီး ယှဉ်ရင်လူမိုက်မို့လို့ပဲ ဆိုတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေတယ်၊ သူ့ကို ကျော်ရှိန်က ကမာရွတ်ဘူတာရုံနားက မြတ်လေးရုံလမ်းထဲမှာ နောက်နေ့ ည ရှစ်နာရီ တစ်ယောက် ချင်းရှင်းဖို့ ချိန်းထားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ မြတ်လေးရုံလမ်းဟာ ကမာရွတ် ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းဘေးနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးနေတဲ့လမ်း. . .

မြတ်လေးရုံလမ်းဆိုတာကလည်း အဲဒီ ခေတ်က မြတ်လေးရုံလမ်းလူသတ်မှု ဆိုပြီး ဟိုးလေး တကျော်ကျော် ဖြစ်နေတဲ့လမ်း. . .

တရုတ်သူဌေးကြီး တစ်ယောက် ကို ညဖက်အိပ်ရာထဲမှာ တယောက် ယောက် က လာသတ် သွားတဲ့ပုံစံ ဖြစ်နေလို့ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ဝင်ပြီး ကိုင်တွယ်ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့အမှု ၊ သတင်းစာတွေ ထဲမှာ မြတ်လေးရုံလမ်း လူသတ်မှု ကို လူတွေ စောင့်ဖတ်ကြရတဲ့အထိ၊ နောက်ဆုံး အမှု ပေါ်တော့ တရုတ် ကြီးရဲ့ ဇနီးက တရုတ်ကြီးနှိပ်စက်လွန်းလို့ သူ့မောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သတ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ ပေါ်သွား တယ်၊ ကျော်ရှိန်က အဲဒီ မြတ်လေးရုံလမ်းမှာ တင်ထွန်းကို ချိန်းခဲ့တာလေ၊ တင်ထွန်းကိုကြည့်ရတာ ချိန်းတဲ့နေရာကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သွားမယ်ပုံ၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း တော်ဂတော် ယုံကြည်မှု ရှိတဲ့ ပုံပဲ. . .

ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ သူသွားခဲ့တယ်၊ သူသေခဲ့တယ်၊ နောက်နှစ် ရက်လောက်အကြာမှာ တင်ထွန်းသေပြီလို့ မနက်အစောကြီးမှာ ကျနော် ရပ်ကွက်ထဲက ကြားတယ်၊ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကျော်ရှိန်နဲ့ပ ချိန်းတွေ ့ပြီး ဘယ်လို တိုက်ကြခိုက်ကြ၊ ရင်ဆိုင်ကြသလဲတော့ မသိဘူး၊ နောက်နေ့ မနက်မနက် ခြောက်နာရီလောက် မြလေးရုံရေမြောင်းထဲမှာ တင်ထွန်းအလောင်းကို ဖျာစုတ်တစ်ခု နဲ့ပ အုပ်ထားတာကို တွေ

ကြရတာ တဲ့ဗျာ၊ ရင်ဘတ်မှာ ဓားဒဏ်ရာ နှစ် ချက်နဲ့တဲ့. . .

တင်ထွန်း အသတ်ခံရပေမယ့် ကျော်ရှိန် နာမည် ကြီးလှသေးတာ မဟုတ်ဘူး. . . နောက် တလလောက်ကြာတော့ အေးကြူအလှည့်ရောက်လာတယ်၊ အေးကြူက ကျော်ရှိန့်ဘော်ဒါအရင်း၊ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် တေဖော်တေဖက်၊ မိအေးဇာတ်လမ်းမှာ သူလည်း မကင်းဘူးတဲ့၊ ကျော်ရှိန်က အေးကြူကို ရက်ချိန်းပေးပြန်တယ်၊ ဒိုဘီလိုင်းဘက်က စည်ပင်သာယာ မိလ္လာကန်နားမှာ . . . ကျနော်တို့က အဲဒီ နေရာကို ချီးကန်လို့ အလွယ်ခေါ်ကြတာ. . .

ဒီတခါ အေးကြူက သူ တစ်ယောက် တည်း မသွားဘူးတဲ့၊ အဖော်နှစ် ယောက် ခေါ်သွား တယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ အသေးစိတ်မပြောနိုင်ပေမဲ့ အေးကြူလည်း ချိန်းတဲ့နေ့ ကျော်ရှိန့်ဓားချက် နဲ့ပ အသက်ပျောက်ပြန်တာပဲ. . .

လူနှစ် ယောက် သတ်ပြီးခဲ့ပေမယ့် ကျော်ရှိန်ကို ဖမ်းမမိဘူး၊ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့တော့ ဒုစရိုက်လောကနဲ့ အဆက်ရခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ ရှောင်နည်း တိမ်းနည်းတွေ တက်နေတော့ ရဲက သူ့ကို မဖမ်းနိုင်ဘူး၊ မဖမ်းနိုင်ရုံမကဘူး၊ ကျော်ရှိန်က နောက်ထပ်ခြောက်ယောက် ကို တသီတန်း ကြီး ထပ်သတ်ပြန်တယ်. . .

အော် ကုလားကို ကမာရွတ် ကျွဲခေါင်းသီး ကန်ဘေးမှာ ၊ ဟန်သိန်းကို စက်တွင်းလမ်း အဆုံးမှာ ၊ လှမင်းကို နိဗ္ဗာန်ဆန်စက်ထဲမှာ ၊ ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် ရက်ချိန်းနဲ့သတ်ခဲ့တယ်၊ လူကုန် သလောက်ရှိပြီး ရှစ်ယောက် မြောက် လူသတ်မှု ဖြစ်ပြီးတဲ့အချိန် ကျော်ရှိန့်ကို ရဲက ဖမ်းမိသွားတယ်၊ မဖမ်းနိုင်လို့လည်း မ ဖြစ်တော့ဘူး၊ ရန်ကုန်တမြို့ လုံး ကျော်ရှိန့်ကြောင့် ချောက်ခြားကုန်ကြပြီ. . .

ကျော်ရှိန့်ကို ရုံးတင်တော့ ကျော်ရှိန်က အားလုံးကို ဝန်ခံတယ်၊ တရားသူကြီးကိုလည်း သိပ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ခဏခဏ မချိန်းနဲ့ကွာ၊ ထောင်သာ မြန်မြန်ချ၊ ဒီကောင်တွေ အခု ပြန်ရှင်လာရင် ထပ် သတ်အုံးမှာ ဆိုတာချည်း ကြိမ်းဝါးနေတယ်တဲ့. . .

နောက်ဆုံး တရားသူကြီးက လူသတ်မှု တမှု ချင်းစီအတွက်

အမိန့်ချတဲ့နေ့ရောက်လာရော၊ အမိန့်က အမှု တခုချင်းအတွက် ဖတ်နေတော့ ပထမအမှု အတွက် ထောင်ဒဏ်အနှစ် နှစ် ဆယ်၊ နောက်ဒုတိယအမှု အတွက် အနှစ် နှစ် ဆယ်၊ တတိယအမှု အတွက် သေဒဏ်ဆိုပြီး အမိန့်ဖတ်လို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတဲ့အချိန် ကျော်ရှိန်က လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ ကုလားထိုင်ဆွဲပြီး တရား သူကြီးကို ပြေးရိုက်တာနဲ့ ရုန်းရင်ဆန်ခတ် ဖြစ်ပြီး အမိန့်ဖတ်တာ ရပ်သွားတော့တာပဲ . . .

ကျော်ရှိန် သေဒဏ်နဲ့ နှစ် ပေါင်း ဘယ်လောက်မှန်းမသိ ကျသွားတယ်၊ နောက်တော့ သေ ဒဏ်ကနေ လွတ်သွားတယ်. . .

နောက်ထောင်ထဲမှာ လူသတ်မှု နှစ် ကြိမ်လောက်ထပ် ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်လူဆိုးလူမိုက်လောက မှာ ကျော်ရှိန် (ခေါ်) အငယ်လေး (ခေါ်) ကမာရွတ်ဆိုပြီး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြရတဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုး ဖြစ်လာတော့တယ်. . .

၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေး အခင်း ဖြစ်တော့ ကျော်ရှိန် လွတ်လာတယ်၊ အေးဗျာ၊ ယုံနိုင်စရာတော့ မရှိဘူး၊ ကျော်ရှိန်ဟာ ကျနော့လက်ရင်းတပည့် ဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်လာတယ် တော့ နောင်အကြောင်းသင့်မှ ပြောပါ့မယ်. . .

အခုတော့ လူမိုက်တွေ အကြောင်းပြောနေတာ. . . ကျနော်က လူမိုက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရေး ကြုံလာရင်တော့ မိုက်ဖို့ ဝန်မလေးပြန်ဘူး၊ အဲဒီ လောက် ဟိုးလေးတကျော် နာမည် ကြီးခဲ့တဲ့ ကျော်ရှိန်လက်ကို ကျနော် ခုတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ လုပ်ခဲ့ဖူးသေးတယ်၊ သေချာကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ကြားက ကျနော့်ရုံးကိုလာလည်တဲ့ ဆရာမ တစ်ယောက် ရဲ့ ဒီဂရီမှတ်မှန်ကို ခိုးလို့၊ အမယ် သူက ကျနော့ကို ရက်ချိန်းပေးပြီး စာရင်းရှင်းမယ်လုပ်သေးတယ်၊ ချိန်းတဲ့နေ့မှာ ကျနော်က သူ့ထက်ဦး အောင် အကွက်ချပြီး အနိုင်ယူပြလိုက်တော့ ချိုကျိုးသွားတယ်ဆိုပါတော့၊ တကယ်တော့ လူမိုက် ဆိုတာ သူ့ခေတ်နဲ့သူပါဗျာ၊ နောက်တစ်ခုက လူမိုက်အများ စုဟာ ဉာဏ်ရည်နိမ့်တယ်၊ ကျနော်က ဉာဏ်သမားလေ. . .

ကျနော်ဟာ ဘယ်လို လူမိုက်တွေ ရဲ့ ဆရာ ဖြစ်လာသလဲဆိုတာလည်း နောင်

ဇာတ်ရည် လည်လာပါလိမ့်မယ်၊ အခုတော့ ကျနော့်ကိုယ်တွေ့ ရန်ကုန်လူမိုက်လောကက ထိပ်သီးလူမိုက် အာရကီးအကြောင်း ပြောပါရစေအုံး. . . '

*

အခန်း (၁၀)

ကုလားလူမိုက် အာရကီး

တကယ်တော့ အာရကီးဟာ လူကြောက်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ သူ လူသတ်တာက တရားခွင်မှာ တရားသူကြီးရှေ့မှာ . . .

တိတိကျကျ ပြောရရင် ဆိပ်ကမ်းတရားရုံးအပေါ်မှာ ၊ အေးပေါ့ဗျာ၊ တရားရုံးပေါ်မှာ လူသတ် တယ်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ. . . ဒါပေမဲ့ တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သချာပြောပြမှ ပြည့်စုံ မှာ ပဲ၊ အဲဒီ အချိန် အဲဒီ ခေတ်က အခုနာမည် ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသာ ကျော်ဟိန်းရဲ့ စိန်ဂေါ်လီဂိုဏ်းဆို တာကို လူငယ်တွေ အားကျနေတဲ့အချိန်ပေါ့. . .

ကမာရွတ် (ခေါ်) ကျော်ရှိတို့နဲ့ တချိန်တည်းလောက်မှာ ကီလီပွဲရုံတန်းမှာ စားကျက်ကျနေ တဲ့ ဟိန္ဒူကုလား အုပ်စုတစ်ခုမှာ နာသန်ဆိုတဲ့ ကုလား တစ်ယောက် က ဦးဆောင်ပြီး ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖွဲ့ကတယ်၊ နာသန်က ဟိန္ဒူလူမျိုးပေမယ့် ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်တာ၊ အဲဒီ ခေတ်က လမ်းသူရဲဂိုဏ်းဆိုပါတော့. . . နာမည် တော့ ကျနော်မမှတ်မိတော့ဘူး၊ နာသန်၊ မန်းနီး၊ ဘားလား၊ အာရကီးတို့အပါအဝင် ဂိုဏ်းဝင် နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိတယ်. . .

ပြဿ နာကို စပြီး မီးမွှေးတာ ကတော့ နာသန်ပဲ၊ နာသန်က ကြည့်မြင်တိုင် တစ်ဖက်ကမ်း၊ အေးရွာကို ကူးသွားပြီ အဲဒီ ရွာက ကုလားမလေး တစ်ယောက် ကို သွားကြို

ရာကနေ ရွာခံတွေ နဲ့ ရန် ဖြစ်လာတယ်၊ နာသန်က တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေတော့ ဒီဘက်ကမ်းကိုပြန်ကူးလာပြီး လူစု တယ်၊ အေးရွာက မောင်တွေ ကလည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ ဒီဘက်ကမ်းအထိ လိုက်လာတယ်. . .

တိုတိုပြောရရင် အုပ်စုနှစ် စု တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးတော့တာ ပေါ့၊ နှစ် ဘက်ရင်ဆိုင်နေတုန်း နာသန်က ဟိုဘက်လူအပ်ရှေ့ကို အမှတ်တမဲ့ ကျွံသွားတယ်၊ အဲဒီ မှာ ဟိုဘက်က ဓားနဲ့ပိုင်းလိုက်တာ နာသန်ရဲ့ ညာဘက်လက်ဟာ အရင်းကနေ ပြတ်ကျသွား တယ်. . .

မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာကြောင့် နှစ် ဖက်စလုံး တန့်သွားတယ်၊ လက်ဦးမှု ရသွားတဲ့ အေး ရွာအုပ်စုက လူစုခွဲသွားတော့ နာသန်ကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ပို့ကြတယ်၊ ညဖက်ကျတော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ သူတို့အဖွဲ့ ဂိုဏ်းဝင်တွေ စုပြီး လက်စားချေဖို့အတွက် တိုင်ပင်ကြတယ်. . .

နောက်ဆုံးရတဲ့အဖြေက ဂိုဏ်းသားအားလုံးမဲနှိုက်ပြီး မဲကျတဲ့သူက နာသန်ရဲ့ လက်ကို ဖြတ်တဲ့ကောင်ကို ရတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်သတ်ဖို့ အားလုံးသဘောတူပြီး မဲနှိုက်ကြတယ်. . .

စုစုပေါင်း နှစ် ဆယ့်ငါးယောက် တိတိရှိတော့ နှစ် ဆယ့်ငါးမဲလိပ်ပြီး နှိုက်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီ တုန်းက လူမိုက်နာမည် ကြီးတွေ ထဲမှာ ပါတဲ့ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်က မန်းနီး၊ ကမာရွတ်က ဘားလား တို့ ဦးဆောင်ပြီး တက်တက်ကြွကြွနဲ့ အရင်ဆုံးမဲနှိုက်တယ်. . .

ဖြစ်ပနေပုံ ကတော့ ကုလားကားရုပ်ရှင်ထဲကလိုပါပဲဗျာ၊ အာရကီးက ငယ်လည်းငယ် ကြောက်လည်းကြောက်ဆိုတော့ မဲမနှိုက်ရဲဘူးလို့ ဆိုတယ်. . . ဖြစ်ချင်တော့ ရှေ့က နှစ် ဆယ့် လေးယောက် နှိုက်လိုက်တာ တစ်ယောက် မှ မပေါက်ဘူးတဲ့. . .

နောက်ဆုံးပေါက်မဲနဲ့ အာရကီးပဲကျန်တော့ တစ်ယေက်က ဘာရကီးလိုကောင်က ဘယ်လို သတ်ရဲမှာ လဲလို့ အသံလည်း ထွက်လာရော အာရကီးက အနဲ (အကို) ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား၊ ကျနော် ရအောင် သတ်ပြမယ်ဆိုပြီး မဲတောင်မနှိုက်တော့ဘဲ သတ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်. . .

ဘယ်လို သတ်မလဲ ဟုတ်လား၊ ရတဲ့နေရာ၊ ရတဲ့အချိန်မှာ အမြန်ဆုံးသတ်ဖို့ပေါ့၊ ဖြစ်ချင် တော့ နောက်သုံးရက်လောက်အကြာမှာ နာသန့်လက်ကို ခုတ်ဖြတ်တဲ့ တရားခံကို ရဲက ဖမ်းမိသွား တယ်၊ ရဲစခန်းမှာ ဖြောက်ချက်ပေးတော့ ရမန်ယူဖို့ပ ဆိပ်ကမ်းတရားရုံးကို ရုံးထုတ်လာတယ်၊ တရားသူကြီးက အမှု တွဲ တွေ ကြည့်ပြီး ရမန်ပေးဖို့ လုပ်နေတုန်း တရားရုံးထဲကို အာရကီးဝင်လာပြီး တရားခံကို တရားသူကြီးရှေ့ ရုံးပေါ်မှာ တင် ခါးကြားထဲကဓားနဲ့ ဝင်ထိုးတာ ပွဲချင်းပြီးပါလေရော. . .

အဲဒီ အမှု နဲပ အာရကီး သေဒဏ်ကျတယ်၊ နောက်တော့ ထောင်ဒဏ်အနှစ် နှစ် ဆယ်ပြောင်း သွားတယ်၊ ထောင်ထဲမှာ လူသတ်မှု ထပ် ဖြစ်တယ်၊ အရေး အခင်းပြီးတော့မှ အာရကီးထောင်က လွတ်လာတယ်၊ အာရကီးဟော့ဆိုရင် ပွဲပြီးတဲ့အထိ နာမည် ကြီး လူဆိုးပေါ့. . .

ကျနော် ဘာလို့ အသေးစိတ်သိသလဲ ဟုတ်လား၊ ဘားလားကလည်း ကျနော့်တပည့် အရင်း ဖြစ်လာတယ်လေ. . . သူ တလုံးမကျန် ပြန်ပြောတာပေါ့ဗျာ. . .

ဘားလားလိုလူမျိုးက ကျနော့်ကို ဆရာတင်တယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျနော့်ရဲ့ လက်ရုံးရည်နှလုံးရည်ကို ဘားလား အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ စမ်းခဲ့ဖူးတယ်၊ တကြိမ်တုန်းက ဘားလားကြီးရဲ့ ပဏ္ဍိတလမ်းဂိုဒေါင်မှာ ထိပ်ထိပ်ကြဲဖဲသမားတွေ ၊ လူမိုက်တွေ မကဘူး၊ မိန်းမလှလေးတွေ ပါ ခေါ်ထားပြီး ဘားလား ကျနော့်ကို အချဉ်ဖောက်ဖို့ ကြိုး စားဖူးတယ်၊ ဘယ့်နယ်ဗျာ တကောင်မှ ဆယ်တန်းမအောင်ဘဲ ကျနော့်ကို လာဖောက်တာ ကျနော့်အတွက် ရယ်စရာတောင် ဖြစ်နေသေးတယ်၊ ဖဲဝိုင်းထဲမှာ တင် မိန်းမလှလေးကို ကျနော့ဘက်လုံးလုံးပါ အောင် သူတို့ထက် ဈေးနှစ် ဆပိုပေးဝယ်လိုက်တာ၊ ဘားလားတို့ လိမ်ဆင်အကုန်ပေါ်ရုံမက ရင် ခွင်ထဲကပါ မထွက်တော့ပါဘူး ဖြစ်တဲ့အထိ၊ လူငယ် ခြေတက်လေးဘဝနဲ့ ရှုပ်ခဲ့တုန်းကပေါ့ဗျာ. . . နောက်ပိုင်းတော့ ဘားလားဟာ ကျနော့်အပေါ် တကယ်ကိုသစ္စာရှိခဲ့ပါတယ်၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ မှာ အမှု တွဲ တွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်. . .

ကျနော့်ဘဝဟာ လူဆိုးလူမိုက်တွေ နဲ့ ဘယ်လိုရေစက်ပါခဲ့သလဲတော့ မသိဘူး၊

နိုင်ငံရေး ပုဒ်မ ၅ (ည)၊ ၁၇ (၁) နဲ့ ရောက်တုန်းကလည်း နာမည် ကျော်တွေ နဲ့ချည်း ထပ်တွေ့ပြန်တယ်၊ စိုး အောင်၊ မျိုးအောင် (နွားကြီး၊ နွားလေး)၊ အလုံ စိုးမြတ်၊ ကြိုး သိန်းဝင်း၊ မရမ်းကုန် ဦးကို၊ တင်ဌေး၊ သင်္ဃန်းကျွန်း စိုးသန်းတို့တွေ နဲ့ ကောင်းကောင်းအဖွဲ့ကျခဲ့တယ်၊ အဖွဲ့ကျရုံမကဘူး၊ သူတို့အပြင် ရောက်လာတော့ ကျနော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့ မှာ လူဆိုးလူမိုက်မှန်သမျှ မပတ်သက်ဘူးတဲ့သူ မရှိ သလောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်. . .

ကျနော် လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ သတ်တာဖြတ်တာလည်း မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ လိုလည်း မလိုတော့ ဘူးလေ၊ ကျနော့ပါးစပ်က ပြောလိုက်ရုံနဲ့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျနော်ဟာ အကြမ်းနည်းကို သုံးခဲ့တယ်၊ မတတ်သာလွန်းမှသာ ကြမ်းတဲ့ရမ်းတဲ့နည်းကို သုံးတယ်၊ ကျနော် အကြမ်းနည်းသုံးပြီဆိုရင် ဒိတ် ဆိုတဲ့ လူမိုက်တွေ ဖျား သွားလောက်တဲ့နည်းတွေ ကို သုံးဘို့ ကြံဆတတ်တယ်. . .

တစ်ခါတုန်းက ရန်ဘက်တယောက် ကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ဆိုလို့ မရတဲ့အဆုံး ဘားလားရာ ရုံးခေါ်ညပြီး နားထဲကို လေးလက်မသံတွေ့ပြီး လက်ဖမိုးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ထည့်လိုက်လို့ ပြော လိုက်တော့ ဘားလားမျက်နှာပျက်ပြီး လန့်သွားလိုက်တာ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူးဗျ. . .

အခု သချာပြန်စဉ်းစားတဲ့အခါ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ကျနော့နှလုံးသားကို စူးဝင်ခဲ့တဲ့ ဆူးတွေ ကြောင့် ဗျ၊ သေရာပါမယ့် ဆူးတွေ ပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ စူးဝင်ခဲ့သလဲ ဟုတ်လား၊ သချာပြောပါ့မယ်၊ နာကျည်းစိတ်နဲ့တော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သံဝေဂနဲ့ ကျနော်ပြောပါ့မယ်၊ အခု ကျနော် အေးရာအေးကြောင်း တခုလုပ်နေတယ်ဗျာ၊ တကယ်လည်း အထိုက်အလျောက် အေးခဲ့ပြီ ထင်ပါတယ်. . .

*

အခန်း (၁၁)

အရှုံးတွေ ကြားက သက်ခိုင်

ရဲဘက်စခန်းတစ်ခုလုံးကား နိစ္စဓူဝ လှုပ်ရှားမှု ပုံစံအတိုင်းပင်။ နံနက်ခြောက်နာရီ ထ၊ ဘုရား ရှစ်ခိုး၊ ခုနစ်နာရီ အိပ်ဆောင်ဖွင့်၊ ဆန်ပြုတ်သောက်၊ ခုနစ်နာရီခွဲ ဘုတ်ဆင်း၊ လည်မျိုအထိ နက် သော ရေနက်ကွင်းမှာ ဒိုက်ဆွဲ၊ နေပူမိုးရွာ နား၍ မရ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရဲဘက်အများ စု ဂိ (လူမမာ ပုံစံ ဖြစ်) ကုန်ကြပြီ၊ ပင်ပန်းသည့်ဒဏ် မခံနိုင်သည့်အဆုံး ဘုတ်ဆင်းနေရာက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုး စား ကြသည်။ ခဏခဏပြေးသည်။ ခဏခဏ ပြန်မိသည်။

ပြန်မိလျှင် အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်ရောက်သည်ထက် ဆိုးသည်။ ဒဏ်ရာမပေါ်အောင် နည်းမျိုးစုံ ညှင်းပန်းသည်။ ရိုက်နှက်ခံရသည်။ မြော့နေအောင်အရိုက်ခံရပြီးမှ နောက်အမှု ထပ်ဖွင့် ရန် ရဲစခန်းပို့သည်။ နောက် အင်းစိန်ထောင် ပြန်ရောက်သည်။

ရဲဘက်ပြေးသည့်ကိစ္စမှာ အနေအတတ်လျှင် ကိုပါ အမှု ပတ်နိုင်သည်။ အလွန်အန္တရာယ် ကြီးသ်။ ဆိုလိုသည်က ရဲဘက်ပြေးဆိုသည်နှင့် မမိ မိအောင် ဝိုင်းဖမ်းရသည်။ တုံ့နေးတုံ့နေးလုပ် နေသည်ဟု စခန်းတာဝန်ခံက ယူဆလျှင် သူပါ အမှု တွဲ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်ရန် အားပေးကူညီမှု ။

ထုံးစံအတိုင်း ရဲဘက်ပြေးလျှင် ကိုသက်ခိုင်လည်း အငြိမ်မနေရ။ သို့သော် သူ ကတော့ ဘယ်သော အခါမှ ရဲဘက်ပြေးနောက်မလိုက်၊ စခန်းတာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင်ဘေးက ကပ်လျှောက်နေ သည်။ လိုက်နေရင်း ပြေးတဲ့ကောင်က လွတ်အောင်မပြေးနိုင်ဘဲ တနေရာရာမှာ ဝပ်နေပြီး ထောင် မှူး ကို ဒုက္ခပေးနေရင် ဒုက္ခ။ ကျနော် ထောင်မှူး ကို

စိတ်မချားဟူသော တခွန်းတည်းနှင့် ဦးအေး နိုင်ကို ပွဲသိမ်းပစ်တတ်သည်။

တကယ်တော့ ကိုသက်ခိုင် တစ်ယောက် သူ့အလုပ်နှင့် သူ ရှုပ်နေပုံရသည်။ မျက်လုံးကိုစင်း ၍ စဉ်းစားသလိုလို၊ တရားမှတ်သလိုလို၊ ဘိန်းမှန်းသလိုလို လုပ်လိုက် ရေတုံကင်ကို ယတြာချေသလို တနေကုန်ထိုးလိုက် လုပ်နေတာများ သည်။

တနေ့ စခန်းမှာ မိုးမီးလေင်သလို ရဲဘက်ပြေး ပြဿ နာတတ်သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ လူသတ်မှု နှင့် ခုနစ်နှစ် ကျလာသော အကျဉ်းသားရဲဘက် ခင်မောင်သိန်း ဘုတ်ဆင်းနေစဉ် ထွက်ပြေးသည်။ ပြေးရင်း အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကိုင်ထားသော ပေါက်တူးကိုပါ တပါတည်းယူသွား၏ ။ ရည်ရွယ်ချက်ကား သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရန်နှင့် နောက်မှလိုက်လာသူများ ကို အပြတ်ရှင်းရန်ပင်။ မိုင်ဝက်ခန့်ရောက်ပြီးမှ ခြေထောက်သပွတ်တိုင်လည်ပြီး ဆက်မပြေးနိုင်ဘဲ လဲနေလေသည်။ အမှီ လိုက်လာသော အခြားရဲဘက်မိုးကို ပေါက်တူးနှင့် လဲရာက ရမ်းနေသည်။

ဝန်ထမ်းများ နှင့် တာဝန်ကျရဲဘက်တို့၏ လေးဂွဒဏ်၊ ခဲဒဏ်တွေ မခံနိုင်သည့်အဆုံး မလွတ် နိုင်သော အ ဖြစ်ကို မကျေချမ်း၍ လော စိတ်ဖောက်ပြန်သွားလေသလော မသိ၊ သူ့ခြေထောက်ကို သူ့လက်ထဲမှ ပေါက်တူးနှင့် ဒုတ်ခနဲ ခုတ်ဖြတ်တော့သည်။ ခြေမျက်စေ့ အောက်ပိုင်း ပြတ်လုနီးပါး ဖြစ်သွား၏ ။ ရဲဘက်ပြေးကို ဝိုင်းရိုက်ဖို့နေနေသာသာ ထောင်မှူး ပါ ဘာလုပ်ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ အောင် အကျပ်ရိုက်ကုန်တော့သည်။

သွေးလွန်ပြီး သေသွားလျှင် ထောင်မှူး ပြဿ နာတတ်မည့် ကိန်း။ သွေးလွန်မသေခင် ဆေးရုံ ရေကြဲဖို့ ထောင်မှူး ခမျာ ကိုသက်ခိုင်နှင့် ခေါင်းချင်းရိုက်နေသည်။ ကိုသက်ခိုင်ကလည်း ဖြစ်စဉ် အကျဉ်းကို အမြန်ရေး ပေးပြီး လှေပေါ်လူနာတင်ကာ ဘေးကြယ်ကြီးနှင့် ပင်မစခန်းကို အမြန်လွှတ် ရသည်။ ခဏအကြာ ကျနော် ကိုသက်ခုင်တဲဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ သူက ထုင်လျက် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး မှိန်းနေသည်။

‘ကိုသက်ခိုင် ပြေးတဲ့သူတွေ ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်သလဲ’

‘လွတ်ချင်လို့ ပြေးတယ်လို့ မြင်တာပေါ့ဗျ’

‘မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ဆိုတာ ပြောတာ’

‘ပြောရရင် ခြေကျင်းဝင်မယ့်အပေါက်’

‘ပြောပါဗျာ၊ ကျနော်နဲ့ ခင်ဗျားက လူရင်းတွေ ပါ’

‘ပြေးတာမမှာ းဘူး၊ ပြေးနည်းမှာ းနေတာ’

‘ဗျာ’

‘မဗျာနဲ့ပ ဒီမှာ စခန်းမြေပုံ၊ ဒီဘက်က ဆင်သေချောင်း၊ ဒီဘက်က ကားလမ်း၊ ဒီဘက်က နှစ် မိုင်လောက်ရှိတဲ့ ဒိုက်တော၊ ဒီဘက်က လေကြောင်းအရန် ငါးကန်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ဘယ် ဘက်မှာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးပြေးရင် လမ်းမပေါ် ရောက်နိုင်သလဲဆိုတာ ပေနဲ့ပါ တွက်ထား တယ်၊ အခုခင်မောင်သိန်းပြေးတာ ဒိုက်တောဘက်ကို စွတ်ပြေးတာ၊ ရင်ဆို့လောက်ရှိတဲ့ ရေထဲမှာ နှစ် မိုင်ဘယ်လိုပြေးမလဲ’

‘ဟာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် အသေးစိတ်သိနေတာလဲ၊ ကျနော်တို့ အခုထိ စခန်းနေရာကို လည်နေတုန်း’

‘ဘာဆန်းလို့လဲ၊ စိုက်ကွင်းမြေပုံတွေ အားလုံး ကျနော့်လက်ထဲမှာ ၊ တချို့နေရာတွေ ကျနော်လေ့နဲ့ လိုက်ကြည့်ပြီးသား၊ ခင်မောင်သိန်း ကျနော့်ကို တိုင်ပင်ရင် ဒီလို ဒုက္ခမရောက်နိုင် ဘူး’

‘ခင်ဗျားကို ကျနော်တောင် ကြောက်လာပြီ’

‘ကျနော့ကို ကြောက်တဲ့သူတွေ အများ ကြီးပါဗျာ၊ အမှန်တော့ သူတို့ကို ကျနော်က အရင် စကြောက်ခဲ့ရတာ ဗျ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျနော်ကြောက်ခဲ့တယ်၊ လူ့လောကကြီးမှာ ရှုံးမှာ ကို ကျနော် အကြောက်ဆုံးပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ ခဏခဏ ရှုံးခဲ့ရလို့’

‘ဘာတွေ များ ရှုံးခဲ့လို့လဲဗျာ’

'ရှုံးခဲ့ပါသော် ကောဗျာ၊ ကျနော်ပြောခဲ့တဲ့ ဆုးတွေ ဆိုတာ ခင်ဗျားမှတ်မိလား၊ ကျနော့်ရဲ့ မမြင်နိုင်သော စိတ်တနေရာမှာ စူးခဲ့တဲ့ ဆူးတွေ ပေါ့၊ ဆူးအကြောင်း နားထောင်ကြည့်ပါအုံးဗျာ. . .

တကယ်တမ်းပြောရရင် ဒီအကြောင်းတွေ ဟာ အခုထိ ကျနော့်ရင်ထဲမှာ ပူပူနွေးနွေးရှိနေ တုန်း ကလေးဘဝက ဖြစ်ခဲ့လို့လားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး. . .

ကျနော် အသက်ငါးနှစ် လောက်ကျတော့ အဖေ ကျောင်းအပ်တယ်၊ ငါးနှစ် လောက်လို့ပြော ရတာ လည်း အကြောင်းရှိတယ်၊ ကျနော်တို့ မွေးချင်းရှစ်ယောက်မှာ ဆုံးသွားတဲ့ ကျနော့်အစ်ကိုက အစ အားလုံးမှာ မွေးစာရင်း ရက်ချုပ်ဇာတာတွေ ရှိတယ်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျနော့်ရက်ချုပ်ဇာတာ ကတော့ ရှာမရဘူး၊ ရက်ချုပ်ဇာတာဆိုတာ ထန်းရွက်ပေါ်မှာ ကညစ်နဲ့ရေး ထားတာဗျ၊ အမိဘယ်သူ ဘဖဘယ်သူ ဘယ်ခုနှစ် သက္ကရာဇ်မှာ ၊ ဘယ်နေ့နံနက်၊ မွန်းတည့်၊ မွန်းလွဲ၊ သန်းခေါင်ကျော်တွင် ၊ မီးရှူး သန့်စင် ဘာညာဆိုပြီး ရေး ထားတာ၊ ဘာတဲ့၊ အသက်တရာ့နှစ် ဆယ် ရှည်စေသတည်းဆိုတာ တောင် ပါသေး. . .

အမေကလည်း ဒီကလေး မီးတွင် းတုန်းက ဆောင်းတွင် းကြီး၊ နှင်းတွေ အရမ်းအုံ့လို့ဆိုတော့ အဖေက ကျနော့် အစ်ကိုနဲ့ ညီ မွေးတဲ့ကြားကထဲက သက္ကရာဇ်တစ်ခုကို ရှာတယ်၊ နှစ် နှစ် ကြီး နှစ် နှစ် ငယ်ဆိုတော့ ရှာရတာ မခက်လှဘူး၊ မွေးတဲ့လလား၊ ဆောင်းတွင် းဆိုတော့ တန်ဆောင်မုန်း ဆိုပြီးထည့်လိုက်တာပဲ၊ ရက်လား၊ မှန်းတုတ်ရမ်းတုန်ပေါ့ဗျာ၊ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဖို့လုပ်တော့ အင်္ဂလိပ်မွေးသက္ကရာဇ်ထည့်တော့လည်း၊ ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ၊ ဆရာမ က ဗမာသက္ကရာဇ်နဲ့ တိုက်လို့မရတဲ့အဆုံး ထင်မြင်ရာစွတ်ပြီး မွေးနေ့ထည့်လိုက်တာ အောက်တိုဘာ (၂၄) တဲ့၊ ဟုတ် တယ်၊ အဲဒါ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂနေ့ပဲ၊ အဲဒီ ကတည်းက ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါလေရော့သလား တော့ မသိဘူး ရှုပ်လိုက်တဲ့ဘဝ၊ ကုလသမဂ္ဂထက်တောင် သာသေးဗျာ. . .

တကယ်တမ်းပြောမယ်ဆိုရင် ကျနော်ဟာ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်က

လူ့လောကကြီးထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျနော်မသိပါဘူး၊ သိတဲ့သူလည်း မရှိတော့ပါဘူးဗျာ. . .

ကျနော် မဆိုးသွမ်းခဲ့ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာ ကောင်းကောင်း စာကြိုး စားခဲ့ပါတယ်၊ ကျနော့် ဉာဏ်ရည်ကလည်း ပင်ကိုယ်က အထိုက်အလျောက်ရှိတော့ ထူးချွန်တဲ့ကျောင်းသားထဲမှာ ပါခဲ့ပါ တယ်၊ ဆိုလိုတာက ကျောင်းစထားကတည်းက ပ၊ ဒု၊ တ စာရင်းဝင်တာကို ပြောတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပ၊ ဒု၊ တ က ကျနော့်ရဲ့ ဘဝမှာ ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူး၊ နတ်မောက်လို တောမြို့ က တက်လာ ကြတဲ့ ကျနော်တို့ မိသားစုဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခပ်နုံနုံခပ်အအ မိသားစု ဖြစ်နေတယ်၊ ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ က အားလုံး လက်ရဲဇက်ရဲတွေ ချည်းပဲ၊ ထစ်ကနဲရှိရင် မိုက်တဲ့ကောင်ထွက်ခဲ့ ဆိုတာချည်း ပဲ. . .

အေးလေ၊ ကျနော်တို့က မိုက်မှမမိုက်တာ ဘယ်ထွက်ရဲမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာ ခဲတံနဲ့ ထိုးတာ၊ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ခုတ်တာ၊ လက်သီးချင်းထိုးတာ၊ နပန်းလုံးတာ၊ ရက်ကွက်ထဲမှာ ကြက် ပျောက်၊ ဘဲပျောက်၊ အရက်မူးပြီး ရမ်းတာကအစ၊ အားလုံး ကမ်းအွန် ချဲလင့်ချည်းပဲဆိုတော့ ကျနော်လည်း ဘယ်ရှောင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျနော်က ငယ်ငယ်က လူဖလံလေးဗျ. . .

မှတ်မှတ်ရရ ကျနော့်ကို စပြီး သမတာ ကတော့ ဖိုးအေးပဲ၊ သူက ကျနော့်ထက် တတန်းငယ် တယ်၊ ကျောက်ဒိုးပစ်ရာက ချဲလင့်လုပ်ကြရော ဆိုပါတော့၊ နှစ် ယောက် သား မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲ ငါဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတုန်းရှိသေး၊ ဖိုးအေးပစ်သွင်းလိုက် တဲ့ လက်သီးက ကျနော့်ညာဘက်နားထင်ကို တည့်တည့်ထိပြီး ခေါင်းထဲမှာ မီးပွင့်သွားတယ်. . .

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျနော့်ညီ သက်နိုင်က အားပေးတယ်၊ မင်းက လက်နှေးတာကိုးကွ၊ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်တဲ့၊ ကလေးပေမယ့် ကျနော်ရှက်တာပေါ့၊ ညာဘက်မျက်လုံးကလည်း ပိတ်နေသလို ဖြစ်သွားတာကြောင့် ဖိုးအေးလက်ချက်နဲ့ ကျနော် အီစလံဝေတာကို လမ်းထဲကရော ကျောင်းမှာ ပါ သိကုန်တယ်၊ အမေ ကတော့ သူ့လက်သုံးစကားအတိုင်းပဲ၊ သားရယ် ခွေးပါးရင် အမြီးကုတ်၊ လူပါးရင်

နေ႐ြက်ဆုတ်သတဲ့ဆိုပြီး ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးတယ်၊ ကျုပ်လား ဘယ် နောက်ဆုတ်မလဲ. . .

ရဲထွန်းဆိုတဲ့ ဂျပုတကောင်နဲ့ ညဘက် ဆယ်နာရီလောက် နှစ် ယောက် ချင်းချန်းပြီးထိုး တယ်၊ ဒါကလည်း ကျနော်တို့ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူတွေ က မြှောက်ပေးတာ၊ မင်းတို့နှစ် ယောက် ရှယ်တူတယ်၊ ဘယ်ကောင် မိုလ်လဲဆိုတာ ဖိုက်တာဇာတ်လမ်း စတာ. . .

ဘေးနှစ် ဖက်မှာ အုန်းပင်တုံးတွေ ဖြတ်ပြီးကာထားတဲ့ လမ်းကြားလေးထဲမှာ ဗျ၊ ကျနော်တို့ နှစ် ယောက် ရဲ့ လက်ရည်စမ်းပွဲက နှစ် ယောက် စလုံး ပုဆိုးခေါင်းတောင်းကျိုက်ပြီး အသင့်အနေတ အထားနဲ့ စပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ကြတာပေါ့. . .

ထုံးစံအတိုင်းပဲ အရေး အကြောင်းဆို ကျနော့်လက်နှစ် ဖက်က လှုပ်မရတော့ဘူး၊ ခေါင်းထဲ ကသာ ဘယ်နေရာထိုးရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း၊ ရဲထွန်းက မိုင်တိုင်စန်လိုကောင်မျိုးဗျ၊ ဘယ်လိုထိုးလိုက်မှန်း မသိဘူး၊ သတိထားမိတော့ အုန်းတုံးတွေ ဘေးမှာ ကျနော် လွင့်ကျသွားတာ သိလိုက်တယ်၊ ကျနော်လား၊ ဘယ်လျှော့ပါ့မလဲ၊ နတ်မောက်သွေးပဲ၊ ပြန်ထ ပြန်ရင်ဆိုင်တာပေါ့၊ မထူးပါဘူး၊ သုံးချီသုံးလား အုန်းတုံးတွေ နဲ့ နှစ်ပါးသွားရတာ ချည်းပဲ. . .

ဒါနဲ့လည်း ကျနော် အားမလျှော့ဘူး. . . ကမာရွတ်ဈေးကြီးထဲမှာ (၁) ရပ်ကွက်ကကောင် တွေ နဲ့ စွန်လိုက်ရင်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းနွှဲလိုက်သေးတယ်၊ ကံကြီးလို့ပေါ့ဗျာ၊ နောက်ကောက်ပွဲမ ဖြစ် ခင် ညီတော် မောင်ရောက်လာပြီး ဝင်သမသွားလို့. . .

ခံပွဲတွေ ကတော့ ပြောမကုန်နိုင်ဘူး၊ ကျောင်းလူဆိုးစာရင်းဝင် သံကြိုးတိုင်ဖက်က ကျောင်း သားတယောက် က ကျနော့်ကို ကျောင်းဆင်းချိန် ဘာမှန်းမသိ ပါးရိုက်သွားတာလည်းပါသေး၊ နောက်တော့မှ သိတာက ကျနော့်ကို ပါးရိုက်မယ်၊ မန့်ဝယ်ကျွေးကြေးဆိုပြီး ရိုက်တာတဲ့၊ အဲဒီ တော့ ကျနော် ခြောက်တန်းရောက်နေပြီ၊ နေအုံးဗျာ၊ ခြောက်တန်းမရောက်ခင် လေးတန်းတုန်းကလည်း ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်သေးတယ်၊ ဒါက မိန်းမကိစ္စ. . .

လေးတန်းမှာ မိန်းမကိစ္စဆိုတာ ရည်းစားစာပေးတဲ့အမှု ၊ ဖြစ်ပုံက ကျနော်ရေး တဲ့

စာစီစာ ကုံးတွေ က အတန်းထဲမှာ အမြဲတမ်းလိုလို ဆရာမ က ချီးမွမ်းရာက စတာ၊ ကျနော်နဲ့ တခုံတည်းထိုင် တဲ့ တရုတ်မောင်မောင်နဲ့ ချစ်စိန်က မင်းဒီလောက် စာရေး တတ်တာ ရည်းစားစာ ရေး ကြည့်ပါလား တဲ့၊ ဟ ဘယ်သူ့ကို ဘာကိစ္စ ရည်စားစာရေး ရမှာ လဲဆိုတော့ အတန်းထဲက ခပ်ချောချောကောင်မ လေး ခင်အေးသန်းကို ရေး ကွာတဲ့. . .

ကျနော့်စိတ်ထဲ ခင်အေးသန်းကို ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ ဟိုစိတ်ဒီစိတ် ဖြစ်ရမယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်တာ၊ ရန်ပွဲတိုင်း ခံရဖန်များ တော့ ဒီတခါ အစွမ်းပြမဟဲ့ဆိုပြီး ရည်းစားစာရေး လိုက်ရော၊ ကလေးပဲဗျာ၊ ကလေးလို ရေး တာပေ့ါ၊

သို့ ချစ်လှစွာ သော ခင်အေးသန်းပေ့ါ၊ နေ့တိုင်းမြင်နေတော့ ချစ်မိတယ်၊

ချစ်ရင်အကြောင်းပြန်၊ မုန်းရင်သည်းခံ။

တော် သေးပြီပေ့ါ၊

စာရေး နည်းက အညာက စာတွေ စာတိုက်ကလာရင် အမေ့ကို ဖတ်ဖတ်ပြနေလို့ အတုခိုး တာပါဗျာ၊ ဘယ်က ဘယ်လို မောင်မောင်တို့ ချစ်စိန်တို့ လှုပ်ရှားလိုက်သလဲတော့ မမှတ်မိတော့ ပါဘူး၊ ခင်အေးသန်း လွယ်အိတ်ထဲကို ကျနော့်နာမည် နဲ့ ရည်းစားစာ ရောက် သွားပါလေရော. . .

အခု ကျနော်ပြောနေတာတွေ ဟာ ရယ်စရာလိုပဲ၊ သို့သော် အဲဒီ နေ့က အ ဖြစ်ဟာ ကျနော့် ဘဝမှာ အနှစ် နှစ် ဆယ်ကျော် မေ့ပျောက်လို့မရတဲ့ ဆူးကြီးတချောင်းဆိုတာ အခုမှ ကျနော်သိလာ တယ်. . .

ကျနော်က မဟုတ်တာ လုပ်ထားတဲ့သူဆိုတော့ အဲဒီ နေ့က အိမ်ကို တန်းမပြန်ရဲဘူး၊ လမ်းထိပ်မှာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ယောင်ပေပေလုပ်နေလိုက်တယ်၊ ငါလုပ်တာ မှား ပြီထင်တယ်လို့ လည်း တွေ းနေတယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်နေတယ်၊ ကြောက်ဆို ခင်အေးသန်းအဖေက ပပက လူကြီးဗျ၊ ပပကဆိုတာ အခုခေတ် သမဝါယမ လိုဆိုပါတော့. . .

သူ့အမေ ဒေါ်ခင်လှက တော် တော့် ကို အာကြမ်းလျှာကြမ်း၊ ကျနော်ထင်တာ

မမှာ းဘူး၊ ခင်အေးသန်းက ကျောင်းက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့အမေကို ကျနော်ရေး ထားတဲ့စာပြတော့ ဒေါ်ခင်လှ လုံချည်ကို ခါးထိမပြီး ကျနော်တို့အိမ်ကို ချီတက်တယ်၊ ပါးစပ်ကလည်း အညာသားတွေ လူပါး၀လို့ ငါ့သမီး ပိစိလေးကို စာပေးရတယ်လို့ မအေနမများစုံအောင် အသံချဲ့စက်ရှုံးလောက်တဲ့ စစ်ချီတေးတွေ နဲ့ပေ့ါ. . .

ထုံစံအတိုင်း ပပက လူကြီးမိန်းမဆိုတော့ တရပ်ကွက်လုံး ပွဲခံသလို ထွက်ကြည့်ကြတာ ပေ့ါဗျာ၊ ကျနော့်အိမ်လည်းရောက်ရော နေမကောင်းလို့ စောင်ခြုံ အိပ်နေတဲ့ ကျနော့်အကိုကို ကျနော်မှတ်ပြီး စွတ်ရိုက်တော့တာပဲတဲ့၊ ဒါတွေ က နောက်မှ ကျနော့်အကို ပြန်ပြောပြတာ၊ ကျနော် ကတော့ အမေရှိတဲ့ ဈေးဘက်ကို ထွက်သွားလိုက်တယ်. . .

ကျနော့်ပုံစံက မူပျက်နေတော့ အဖေက အမေ့ကို နင့်သားဘာ တွေ လုပ်လာပြန်ပြီလဲ မသိ ဘူး၊ မေးစမ်းပါအုံးဆိုတော့ ကျနော်လည်း မဖြေတတ်ဘူး၊ မျက်ရည်ပဲ ဝဲနေတယ်၊ နောက်တော့ အစ်ကိုလိုက်လာပြီး အကြောင်းစုံသိတော့ အဖေက သက်ခိုင်ရာ မင်းဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ လဲ၊ မင်းနဲ့တော့ ပြဿ နာပဲတဲ့၊ ရိုက်တော့မရိုက်ဘူး၊ အမေက ငါ့သားရယ် ဒါမျိုးမလုပ်ရဘူး၊ ကလေးက ကလေးလို နေမှပေ့ါ၊ ဟိုက လူကြီးသမီးတဲ့. . .

ပြဿ နာက မပြီးသေး၊ ဒေါ်လှခင်က ရာဇသံပို့တယ် မိဘတွေ ကိုယ်တိုင်သေချာလာ တောင်းပန်မှ ကျေမယ်၊ ရဲစခန်းပို့မယ်၊ ကလေးထောင်ရောက်အောင်လုပ်မယ်ချည်း ကြိမ်းနေတာ ကြောင့် အဖေရော အမေပါ သွားတောင်းပန်ရတယ်၊ အမေက မသိသာဘူးဗျ၊ ကျနော့်အဖေက မျက်နှာအောက်ချပြီး စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ပုံကို ဒီနေ့အထိ ကျနော့်မျက်စေ့ထဲက မထွက်ဘူး၊ အေးပေ့ါ ဗျာ၊ ရပ်ကျော်ရွာကျော် ဖြစ်မယ့် ဇာတာပါတယ် ထင်ပါ့. . .

*

အခန်း (၁၂)

စာကြမ်းပိုး သက်ခိုက်၊ ဘဝကြမ်းပိုး သက်ခိုင်

'ကျနော့်သတင်း ကတော့ဗျာ၊ စီအင်န်အင်န်တို့၊ ဘီဘီစီတို့၊ ဗွီအိုအေတို့ကလွှင့်တဲ့ သတင်း ထက်တောင် မြန်သေး၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အုတ်အော်သော င်းနင်း ဖြစ်ကုန်တယ်၊ ဒီကောင်ပေါ့ လေးတန်းပဲရှိသေးတယ်၊ ခင်အေးဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို စာပေးလို့ အရိုက်ခံရတဲ့ကောင်ဆိုပြီး ကျောင်းမှာ ပါ အကြိမ်ကြိမ် လူဝိုင်းကြည့် ဝိုင်းဟားခံရတဲ့အထိ. . .

နောက်နေ့ကျောင်းဆင်းချိန်တွေ မှာ ကျနော် ခင်အေးသန်းအိမ်ရှေ့က ဖြတ်မပြန်ရဲဘူး၊ တခြားပြန်စရာလမ်းလည်းမရှိတော့ မပြန်လို့လည်း မရဘူး၊ ကြောက်တာရော၊ ရှက်တာရော၊ စိုးရိမ် တာရော ခံစားမှု မျိုးစုံနဲ့ ဆယ်နှစ် ကျော်ကျော် ဖြတ်ဖြတ်ပြန်နေရတယ်၊ အဲဒီ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်တိုင်း ကျနော့်မှာ ဒီဝေဒနာချည်းပဲ. . .

အေးဗျာ၊ လူတကာနဲ့ လက်ရုံးရည်ယှဉ်လိုက်တိုင်း ကျနော်အရှုံးဘက်ကချည်းပဲ၊ စာလေး တစ်စောင်အစွမ်းပြချင်လို့ ရေး မိပါတယ်။ စကြဝဠာတတိုက်လုံး မီးလောင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျနော့် စိတ်ဟာ အဲဒီ အရာတွေ ကို စက်ဆုပ်လွန်းလို့ ဘယ်လိုလွတ်မြောက်နိုင်မလဲဆိုတာ မသိမသာ ရှာဖွေနေခဲ့ပြီ။ ဟုတ်တယ်၊ ကျနော့်မသိစိတ်က ရှာဖွေနေခဲ့တာ၊ အခု ကျနော်ဘာလို့ သေချာပြော နိုင်သလဲဆိုတော့ ကျနော့်စိတ်ကို ကျနော် ရှာဖွေတွေ ့ရှိခဲ့လို့ပါပဲ. . .

ဒီလိုနဲ့ ကျနော် ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းလောက်ရောက်လာတယ်၊ ကျနော် အပြင်ထွက်ရမှာ ရှက်လာတယ်၊ ဆယ့်တစ်လမ်းထိပ်က စာအုပ်ဆိုင်က ကျနော့်အစ်မငှားလာတဲ့ ပုံပြင်စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖတ်နေတယ်၊ နောက် အမေ ဈေးက ဝယ်လာတဲ့ ရွှေသွေး၊ တေဇ၊ တို့ကျောင်းသား၊ ရှင်ပြုံး ၊ မိုးသောက်ပန်း၊ ရှေ့သို့၊ ဘားမားစတား၊ ပြည်သူ့ဖလင်တွေ အကုန်ဖတ်တယ်၊ မောင်သတ္တိတို့၊ ဒီလုံးတို့လို လုံးချင်းကာတွန်းတွေ က အစပေ့ါ၊ နောက်ပိုင်း ပုံပြင်နဲ့ ကာတွန်းနဲ့တင် မတင်းတိမ်

နိုင်တော့ဘူး၊ စာအုပ်ဆိုင်ကို ကိုယ်တိုင်သွားမွှေတယ်. . .

ရွှဝံ၊ ကြူမွှေး၊ လင်းယုန်မောင်မောင်၊ ပါရဂူ၊ တက္ကသိုလ်တင်ထွန်းအောင်၊ အထောက်တော် လှအောင်၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား ၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ သော်တာဆွေ၊ မြသန်းတင့်၊ ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၊ ခင်နှင်း ယု၊ နိုင်လင်း၊ အောင်လင်း၊ ထင်လင်း၊ သခင်မြသန်း၊ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ဖြူ၊ သိန်းဖေမြင့်၊ တက်တိုး၊ ဆွေလှိုင်ဦး၊ လင်းယုန်သစ်လွင်၊ ပီမိုးနင်း၊ မြင့်ကျော်၊ မြင့်နီ၊ ကရမက်၊ မောင်သာရ၊ ပွင့် လန်း (သတ္တုတွင်း)၊ လူထုအမာ အိုဗျာ၊ အဲဒီခေတ်က စာရေး ဆရာတွေ ရဲ့ ထွက်သမျှစာအုပ်မှန် သမျှ ကျနော်မဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ် မရှိသလောက်ပဲ. . .

ဘာတဲ့ဗျာ သံမဏိသူရဲကောင်း၊ သူရဲတစ်ထောင်၊ မရဏမောင်းလောအောင်စည်လော၊ အရိုင်းစံပယ်၊ မုန်း၍ မဟူ၊ သူလိုလူ၊ စိတ္တရလေခါ၊ အဖြူကို မည် သူ အနက်ဆိုးသနည်း၊ စစ်အတွင်း ခရီးသည်၊ တရုတ်ပြည်ပေါ်က ကြယ်နီ၊ ကမ္ဘာကျော် လျှောက်လဲချက်များ ၊ ဘဝချင်းမတူ သည့် တရုတ်ပြည်၊ ချေသော် မကြေ၊ အချစ်နှောင်ထုံး စစ်တောင်တန်း၊ မချောဆယ်ယောက် ကိုယ် တယောက် ၊ လေဟုန်စီး၍ မြေကြီးတုန်၊ ဂျက်မ၊ ချူရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ ၊ မှော င်လွန်း သော နေ့ရက်များ ၊ မှော င်လွန်းသော ညများ ၊ မတ်တတ်ရပ်လို့ လမ်းမှာ ငို၊ ကျဉ်တုတ်ခံဝံ့ မခံဝံ့၊ အသားနက်မကြီး အောင်လံထူ၊ လမ်း၌ တွေ့သော သစ်ပင်၊ မျိုးမမ ပကာသနီ၊ လျှောက်ရွှတ်ရင် မဆုံးတော့ပါဘူး. . .

ကဲ ထားပါတော့ ကျနော် လက်တန်းရွှတ်ပြနေတာ၊ စဉ်းစားပြီးပြောရင် တညလုံးမိုးလင်း ပြောနိုင်တယ်၊ တချို့စာအုပ်တွေ ဆို မူရင်းအတိုင်း ရွှတ်နိုင်တယ်၊ ဆိုပါတော့ ပါရဂူရဲ့ စိတ္တရလေခါ စာအုပ်ရဲ့ စစချင်း အပိုက်က နို့မကောင်းမှု ဆိုတာက ဘယ်ဟာတုန်း၊ သေတံက က မေးလျှောက် လိုက်သည် ဆိုတာမျိုး. . .

ကျနော်ကြွားနေတာ အထင်ကြီးအောင် ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး. . . စာအုပ်ဖတ်တာ ကောင်းတာပေါ့လို့ လွယ်လွယ်ပြောရင် ရပါတယ်၊ သို့သော် ကျနော်ဟာ စာအုပ်ပေါင်းများ စွာ ကို ဖတ်ရင်း ကျနော့်ဘဝမှာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ 'အနိုင်' ဆိုတဲ့အရာကို မသိစိတ်က ရှာနေခဲ့တာဗျ၊ စာအုပ်မှာ ရှာရုံနဲ့ ဘယ်လုံလောက်မလဲဗျာ. . .

ကျနော် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်တာတခုက ဇာတ်ပွဲတွေ ၊ ကျနော်တို့ခေတ်က ကမာရွတ် ချစ်တီး ဘုရားမီးနင်းတဲ့ ကွင်းကြီးထဲမှာ ပွင့်လင်းရာသီ၊ အထူးသဖြင့် ဆောင်းကာလဆိုရင် ပွဲတွေ သွင်း တယ်၊ ဇာတ်ရုံနာမည် က နဝရတ် ရုံတဲ့၊

အဲဒီ ခေတ်က ပွဲရှိတဲ့နေ့တွေ ဆို ဒေါ့ဂျစ်ကားဘေးမှာ ဇာတ်ပိုစတာကြီးတွေ ကပ်ပြီး ရပ်ကွက် ထဲကို လော်စပီကာနဲ့ လျှောက်အော်ပြီး ကြော်ငြာတာဗျ၊ မှတ်မိသေးတယ်. . .

'ဒီနေ့ည နဝရတ် ရုံတော် မင်္ဂလာကြီးမှာ ဖြင့် ရွှေမန်းဦးတင်မောင်ရဲ့ တောထွက်ခန်းကို အထူးစီစဉ်တင်ဆက်မှာ မို့ မကြည့်လိုက်ရ မရှိရလေအောင် ပွဲလက်မှတ်၊ ဖျာလက်မှတ်များ ကို အမြန်ဝယ်ယူကြဖို့နဲ့ ရုံဝင်ခများ ဟာဆိုရင်ဖြင့် 'အထူးတန်း' ဘာညာပေါ့ဗျာ၊ စပီကာနဲ့ လည်အော်၊ ဇာတ်ပွဲကြော်ငြာတေါ ကားပေါ်ကနေပစ်ချ၊ ကျနော်တို့ကလည်း လမ်းဘေး ကားနောက်လိုက်ပြီး ကြော်ငြာမရရအောင်လိုက်လု၊ ကြော်ငြာစာရွက် ရရင်ဗျာ ထီပေါက်တာထက်တောင် ပျော်မိတယ် ထင်ပါ့. . .

ရွှေမန်းတင်မောင်တင်မကဘူး၊ စိတ်အောင်မင်း၊ စိန်မာဒင်၊ နောက် စိန် မဟာသဘင်၊ အောင်လံတော် ခင်စိန်၊ ပျံ့တျာကြည်လင်၊ ဦးမောင်မောင်ဆပ်ကပ်၊ ရွှေမန်းကံချွန်ဆပ်ကပ်၊ မြို့ တော် သိန်းအောင်ဇာတ်၊ တော် တော် များများ ကို မလွတ်တမ်းကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်. . .

ရုံဝင်လက်မှတ်လား အမြဲတမ်းတော့ ဘယ်ဝယ်နိုင်မလဲဗျ၊ မဝယ်နိုင်ရင် ဇာတ်ရုံထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံကို စောင့်တယ်၊ အေးလေ၊ ဇာတ်ပွဲဆိုတာ အော်ပရာနဲ့ ပြဇာတ်ပြီးရင် လူတော် တော် များများ အိမ်ပြန်လေ့ရှိတယ်. . .

ကျနော် ကတော့ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ဆိုလည်း ကြည့်လိုက်တာပဲ၊ အဲ စောစောစီးစီး ဝင် နိုင်ရင်တော့ ပြဇာတ်ကို မီတာပေါ့ဗျာ. . .

အဲဒီ တုန်းက ရုံပြင်ထွက်ရင် ကျနော်တို့အရွယ်ကလေးတွေ ရဲ့ လက်ဖျံပေါ်ကို ရာဘာ တံဆိပ်တုံးနဲ့ တံဆိပ်ထုပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီ တံဆိပ်တုံးက တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် လက်ဖျံချင်းကပ်ပြီး ကူးလို့ရတယ်၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဆို ပိုကောင်းတယ်၊

တခါတလေ ခြောက် သွားရင် မိမသာရေဆွတ်ပြီး ကပ်ကြရတယ် အော် သူပအလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ပေ့ါဗျာ၊ ကိုယ်က လည်း ကပ်ပေးတဲ့အခါရှိ သူ့ဆီက ပြန်ကပ်တာလည်း ရှိပေ့ါ. . .

တချို့ဇာတ်တွေ ကတော့ တံဆိပ်တုံး မထုဘူး၊ ရုံပြင်ထွက်တဲ့ လက်မှတ်ပေးတယ်၊ အဲဒီ အခါမျိုးကျရင် ပြန်ချင်တဲ့ကောင်၊ ဆက်မကြည့်ချင်တဲ့ကောင်ကို ရှာရတယ်၊ တခါတခါ အလကားရတယ်၊ တခါတခါ တဝက်ကြေး၊ တဝက်ကြေးလောက်တော့ ကျနော့်မှာ ရှိတတ်ပါတယ်၊ မရှိတဲ့ အခါလား၊ ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်တွေ လုပ်သလိုပေ့ါဗျာ. . . ရုံဘေးမှာ မယောင်မလည်လုပ်ပြီး လူလစ်တာနဲ့ ရုံအမိုးပေါ်ကို ဘေးဖက်ကနေတက်ပြီး ရုံထဲ ခုန်ချလိုက်တာပေ့ါ၊ အန္တရာယ်တော့များ တယ်၊ အမြဲတမ်း လုပ်လို့မရဘူး. . .

ဇာတ်ပွဲက လူသိပ်များ နေပြီး ရုံလျှံတော့မယ့်အခါကျမှ ဒီနည်းကို သုံးလို့ရတာ ၊ ဇာတ်ပွဲတွေ ဆက်ကပ်တွေ ကို စေ့းသက်သာအောင်၊ အလကားကြည့်ရအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ ကျနော့်မှာ အများ ကြီးရှိတယ်၊ ကျနော်က တရက်၊ နှစ် ရက်လာကြည့်တာမှ မဟုတ်တာ၊ နေ့တိုင်းနီးပါး ဝင်လို့ ရတဲ့အချိန်ကြည့်တယ်၊ မချောင်ရင်စောင့်တယ်၊ မီတဲ့အခန်း ကြည့်တယ်၊ ပြီးတဲ့အထိ ကြည့် တယ်. . .

တခါတလေများ နောက်ပိုင်းဇာတ်က မျောပြီး သိမ်းမရလို့ မနက်မိုးလင်း ခုနစ်နာရီမတ် တင်းလောက်မှ သိကြားမင်း ဗွတ်ဆင်းပြီး ဇာတ်သိမ်းတာတွေ တောင် ကြုံ သေးဗျာ. . .

ကျနော့်မှာ အကျင့်တခုရှိတယ်၊ ဘယ်အရာကိုမဆို စေ့စေ့စပ်စပ် သိရအောင်လုပ်တဲ့ အကျင့်၊ တခါက ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ကနေတဲ့ ပန်တျာကြည်လင်ဟာ ကျနော့်မျက်စိထဲမှာ ကြည့်လို့ အရမ်းအဆင်ပြေနေတယ်၊ ဒီလောက် ချောမောလှပနေအောင် ဘယ်လိုများ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ထား ပါလိမ့်ဆိုပြီး ဇာတ်စင်ဘေးက ကန့်လန့်ကာဆွဲတဲ့ထောင့်ကို မရောက်ရောက်အောင်သွားပြီး မင်း သားဆင်းအလာကို စောင့်ကြည့်တယ်၊ မီးရောင် အောက်မှာ မဟုတ်ရင် သူလိုကိုယ်လို ပါပဲဗျာ. . .

နောက် မင်းသမီးတွေ ကိုလည်း ဇာတ်ထရံပေါက်က ချောင်းကြည့်ဖူးတယ်၊

ဟိုစိတ်ဒီစိတ်နဲ့ မဟုတန်ရပါဘူးဗျာ၊ နတ်မိမယ်တွေ လို ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုပြင်ကြသလဲ သိချင်လို့ပါ၊ ကျနော် တစ်ယောက် တည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တခြားကောင်တွေ ပါတာပေါ့၊ ခြင်ထောင်တွေ သေတ္တာ တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ကြားထဲမှာ မှန်တင်ခုံကိုယ်စီနဲ့ တို့ပတ်ရိုက်နေတာတွေ ၊ ချွေးစီးပြန်နေ တာ၊ ထမီရင်လျားနဲ့ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လုပ်နေတာတွေ ကြည့်ပြီး ကျနော် မှတ်ချက်ချမိတယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့လည်း လူလိုပါပဲလားပေါ့ဗျာ. . .

နောက် ကျနော်ကြိုက်တာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါက မျက်လှည့်ဝိုင်း၊ တခြားလူတွေ က အပျော် တမ်းခဏကြည့်တာ ဖြစ်မယ်၊ ကျနော်က မျက်လှည့်ဆရာရဲ့ ပြောပုံ ဆိုပုံ၊ လှည့်ပုံ ပတ်ပုံ၊ ဆေး ရောင် းခါနီး လိမ့်လုံး ဆင်ပုံ၊ လူများများ ပိုဝယ်လာချင်အောင် ဝွင်ဆင်ပုံ၊ သူ ပြထားတဲ့ မျက်လှည့် ကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ဝေ့ဝိုက်ပြီး ကျူးသွင်းနေပုံတွေ ကို သေချာလေ့လာတယ်၊ ကျနော် ဒါကို စိတ် ဝင်စားတယ်. . .

အပြောကောင်းတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာတွေ ကတော့ အများ ကြီးကြုံဖူးတယ်ဗျာ၊ တခါများ မျက် လှည့်ဆရာ တစ်ယောက် က သူ့ရှေ့က ကြိုး ခွေကို မိုးပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရင် ကြို း ဖျားဟာ ဟိုးကောင်း ကင်ကို တက်သွားပြီး မိုးတိမ်တွေ ကို ကျော်ဖောက်သွားမယ်၊ အဲဒီ ကြိုး ကိုတွယ်ပြီး တက်သွားရင် ကောင်းကင်မြို့ တော် ကြီးတခုဆီ ရောက်သွားမယ်၊ သူ့ကြိုး မှာ ထုံးထားတဲ့ အထုံးလေးတွေ က ကိုင်လိုက်တာနဲ့ တထစ်ချင်း တက်သွားတာမျိုးတဲ့၊ မယုံကြည်တဲ့သူ အတူလိုက်ပါလိုတဲ့သူတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါတဲ့. . .

နောက် အဲဒီ ခရီးမသွားခင် အခုကြည့်နေတဲ့ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ကြီးကို ကယ်တင်ဘို့ သူ့မှာ အဓိဋ္ဌာန်ထားတာရှိလို့ ခဏနေပါအုံး တဲ့၊ ဒါလေးပြီးရင်တော့ သူလည်း ကောင်းကင်ခရီးသွားတော့ မှာ ပါတဲ့၊ ကျနော်လည်း ကလေးဆိုတော့ ကောင်းကင်မြို့ တော် ဆိုတာကြီးကို လိုက်ကြည့်အုံးမှဆို ပြီး စောင့်တာပေါ့. . .

နောက်တော့ သူက အဲဒီ ကောင်းကင်တက်မယ့် ကြိုး ကစ္စကိုရပ်ပြီး လင်းကွင်းတီးနေတဲ့ သူ့တပည့်တယောက် ကို အကျီချွတ်ခိုင်းတယ်၊ နောက် ထန်းခေါက်ဖာတခုထဲက မြွေခပ်ကြီးကြီး တကောင်ကို သေတ္တာထဲကို ပြောင်းထည့်တယ်၊

ဖာက လူတကိုယ်စာ ဝင်ဆန့်ရုံသာသာရှိတယ်၊ အဲ့ဒီ ထန်းခေါက်ဖာထဲ သူ့တပည့်ပို ဝင်ခိုင်းတယ်. . .

ဖာက သိပ်မကြီးတော့ အဲဒီ လူ ဝင်လိုက်တာ ခပ်ကျပ်ကျပ်ဗျ၊ နောက်သူက ကျနော့်တပည့် ဟာ ဒီဖာထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလား၊ ရှိနေလား ခေါ်ပြပါ့မယ်ဆိုပြီး ငါ့တပည့်ရေ မင်းဖာထဲမှာ ရှိနေ သေးလားဆိုတာ ပရိသတ်ကြီးကို ပြလိုက်ပါကွ သိအောင်ဆိုတော့ အထဲက တပည့်က ဖာကို လှုပ် ပြတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ကြုံဖူးချင် ကြုံဖူးမှာ ပါ၊ ကျနော် ပြောချင်တာက မျက်လှည့်ဆရာရဲ့ ရိုက်ချက်တွေ ကို ပြောချင်တာ. . .

နောက်တော့ အဲဒီ ဖာကို အသင့်ပါလာတဲ့ လှံတိုတွေ ၊ ဓားရှည်တွေ နဲ့ နေရာအနှံ့ထိုးတော့ တာဗျာ၊ ပရိသတ်အသက်တောင် မရှူရဲတော့ဘူး၊ အားလုံးပေါင်း ဓားနဲ့ လှံတို ဆယ့်ငါးချောင်း လောက်ရှိမယ်. . .

နောက်သူက ဒီလို သူ့တပည့်ကို အော်ခေါ်ပြန်ရော၊ ဓားချက်ပေါင်းများ စွာ ထိုးထားတဲ့ ဖာကြီးက လှုပ်လာပြန်ရော၊ သုံးလေးခွန်းခေါ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တော့ သူ့တပည့်ဟာ ဓားပြီး လှံပြီး နေတာတဲ့၊ ဓားနဲ့ထိုးရင် ဓားကျိုးသတဲ့၊ လှံနဲ့ထိုးရင် လှံခွေသတဲ့. . .
.

နောက်သူက ဒီလို ဓားလှံပြီးဘို့ သူ့ဆရာရသေ့က အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ နေ့နံသချာရွေးပြီး ထုထား တဲ့ ရှင်သီဝလိ ရုပ်ကလေး သူ့မှာ ပါလာတယ်တဲ့၊ အခု သူ့တပည့်ဟာ အဲဒီ ရှင်သီဝလိရုပ်ကလေး တွေ ကို ညာဘက်ပါးစောင်မှာ ငုံထားသတဲ့. . .

ပရိသတ်ကြီးမှာ ဒီ ရှင်သီဝလိရုပ်တွေ ကို အလကားရဘို့ ကံဇာတာ ပါလာသတဲ့ဗျာ၊ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ ကတော့ အနှစ် တရာစောင့်လည်း မရနိုင်ဘူးတဲ့၊ အရုပ်ကလေးတွေ က အိမ်တွေ နဲ့ ဘုရားပလ္လင်အောက်မှာ စီထည့်ထားတတ်တဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်ကတွေ အရွယ် တကယ့် သေးသေးလေးတွေ ဗျ. . .

သူကပြောသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က မင်းပစ္စည်းအတွက်က် တို့က ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ လို့ မေးကြမယ်၊ ငါးပြားစေ့ကို လွှနဲ့တိုက် ကျလာတဲ့အမှုန့်တောင်

ပေးဖို့ မလိုဘူးတဲ့ဗျာ၊ ပြောလည်း ပြော လျှောက်လည်းဝေပေါ့ဗျာ၊ လူကုန်သလောက် လျှောက်ဝေတော့ ကျနော်လည်း လိုချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျနော် ကလေးဆိုတော့ သူက မပေးဘူး၊ ဒီတော့ မရဘူးပေါ့၊ အေးဗျာ မရတာ လည်း ခပ်ကောင်းကောင်းဗျ၊ ဘာလို့လဲ ဟုတ်လား. . .

ဝေးလည်းပြီးရော ရှင်သီဝလိရုပ်ကလေးတွေ ကို ထားချင်သလိုထားလို့ ကတော့ ကုန်းသွား ကုန်းဘေး၊ ရေသွားရေဘေး၊ ခြင်ထောင်ထဲ ထိုင်နေရင်တောင် မြွေပေကွေးကိုမတဲ့ဗျား။ ဟာ ပရိ သတ်လည်း ရှင်သီဝလိရုပ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ငိုင်ကုန်တာပေါ့ အလ ကားဆိုလို့ ယူမိတာတော့ ငါးပါးမှော က်ပြီဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးတွေ နဲ့ပေါ့. . .

မျက်လှည့်ဆရာက ဆက်ပြောတယ်၊ မပူကြပါနဲ့တဲ့၊ သူ့မှာ ပါလာတဲ့ ပန်းပေါင်းတစ်ထောင်နဲ့ ဖော်စပ်ထားတဲ့ ရေမွှေးပုလင်းလေးတော့ ပါသတဲ့၊ တကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိသမျှရေမွှေးတွေ က အယ်လကို ဟော ပါသတဲ့၊ ဒီတော့ တခြားရေမွှေးပုလင်းထဲ ထည့်လို့ ကတော့ ကျိန်စာအမိပဲတဲ့၊ အဲဒီ ရေမွှေး ပုလင်းတွေ ထဲမှာ ထည့်ပြီး ကိုးကွယ်မှ မူလထက် ဆယ်ဆလောက် အစွမ်းထက်သတဲ့၊ နောက် အဲဒီ ရေမွှေးပုလင်းအတွက်လည်း ငွေတပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူးတဲ့၊ လူတွေ ရဲ့ မျက်နှာတွေ လည်း ဒီတော့မှ ပြန်ရွှင်လာကြတယ်. . .

နောက်သူက သူ့မှာ ရေမွှေးပုလင်းက အများ ကြီးမပါဘူးတဲ့၊ ဝေထားတဲ့ အရုပ်နဲ့ဆိုလောက် ငှမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ လူတွေ စိတ်ရှုပ်သွားပြန်ရောပေါ့ဗျာ. . .

ဒီတော့ သူက ဒီလိုလုပ်ပါဗျာတဲ့၊ အခု သူ့မှာပါလာတဲ့ မြွေတွေ ကို အစာကျွေးဖို့ မြွေစာဖိုး လှူနိုင်တဲ့သူကိုတော့ ရေမွှေးပုလင်းကို လက်ဆောင်အ ဖြစ် ပေးပါမယ်တဲ့ဗျာ. . .

အေးပေါ့ဗျာ၊ လူတွေ က မရရင်တော့ ဒုက္ခပဲလို့ တွေ းထင်တယ်ပေါ့၊ သူ့စကားထဲမှာ ပေါ်သေးတယ်လေ၊ သူ့ဆရာရသေ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ လုပ်ထားတာမို့ သဒ္ဓါတရားမရှိသူကိုင်မိရင် ကျိန် စာသင့်မယ်လည်းဆိုတယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်သူမှ ပြန်မပေးရဲတော့ဘူးပေါ့ဗျာ. . .

တိုတိုပြောကြပါစို့ဗျာ၊ အလုအယက်ဝယ်လိုက်ကြတာ မျက်လှည့်ဆရာလည်း အိတ်ဖောင်း သွားရောဆိုပါတော့၊ ဖာထဲက လူလား၊ တနာရီလောက်အကြာ ဆေးလည်းရောင်းပြီး ဓားတွေ လှံ တွေ တချောင်းချင်းချွတ်လိုက်တော့ အကောင်းပကတိ ပြန်ထွက်လာတာပေ့ါ. . .

မိုးပေါ်တက်မယ့် ကြိုး ခွေလား၊ ဒီကြိုး မိုးပေါ်တက်ဘို့ အနှစ် ငါးဆယ်လောက်မှ တခါ နက္ခ ကြုံတာတဲ့၊ ဝိုင်းစတုန်းက ကြုံနေတဲ့ နက္ခတ်ဟာ အခု ဝိုင်းထဲက မသမာတဲ့ လူ တစ်ယောက် ကြောင့် စည်းပေါက်သွားလို့တဲ့၊ လူတွေ ကလည်း ဖာထဲက လူပြန်ထွက်လာတာကို အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေတော့ ကြိုး ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးထင်ပ့ါ၊ နှစ် နာရီနီးပါးဆိုတော့လည်း ညောင်းညာ နေလောက်ပြီလေ. . .

အဲဒီ လို အလားတူမျက်လှည့်ဝိုင်းပေါင်း များ စွာ ကို ကြည့်ခဲ့တယ်၊ သရက်စေ့ကို မြေကြီးထဲ မြုပ်ပြီး တထောင်လောက် သရက်ပင် တနာရီလောက်အတွင်း ထွက်လာတာ၊ တိုင်ကီထဲကို လူ ထည့်၊ ရေနံဆီလောင်းပြီး မီးရှို့တာ၊ သေတ္တာပုံးသေးသေးလေးထဲက ဘဲလေးတွေ ကြက်လေး တွေ ထွက်လာတာ၊ အစုံပါပဲဗျာ. . .

အကြိမ်ပေါင်းများ လာတော့ ကျနော်လည်း ဒါတွေ ဘယ်လိုလိမ်တယ်၊ လိမ့်တယ်ဆိုတာ အကုန်သိလာတယ်၊ အခုတောင် ဖာတခုထဲထည့်ပြီး လှံတွေ ဓားတွေ နဲ့ ကျနော်ထိုးပြနိုင်တယ်၊ အထဲက လူကသာ ကျနော့်စကား နားထောင်. . .

မခက်ပါဘူးဗျာ. . . ဖာက ဘယ်လောက်ကြပ်ကြပ် ဓားတချောင်း လှံတချောင်း ထိုးနိုင်တဲ့ လွတ်ကွက်တွေ အများ ကြီး၊ ပေါင်ကြား ချိုင်းကြား နံဘေးစောင်း၊ ကျနော့်စိတ်ထင် အချောင်းငါး ဆယ်ထိုးတောင် မထိနိုင်ဘူး၊ နောက်အထဲက မောင်က ဓားချက်လွတ်တယ် မလွတ်ဘူးဆိုတာ ဓားဖျားကိုင်ပြီး အချက်ပေးရတယ်၊ ဒါ ကတော့ ပညာပဲ၊ အချက်ပေးတာနဲ့ အားစိုက်ထိုးလိုက်ပေ တော့. . .

သေချာ ဘာလို့သိလဲ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဓားထိုးခံတဲ့ကောင်လေးက ကျနော်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း၊ နောက်တော့ သီရိမြို့ မှာ နေတာမို့ ကျနော်နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားလို့

အကုန်သိတာပေါ့၊ သိရုံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ အမေအညာက တက်လာတုန်းက ယူလာတဲ့ အိမ်က ထန်းခေါက်ဖာကြီးနဲ့ ကျနော် ကိုယ်တိုင် စမ်းတာပေါ့၊ မျက်လှည့်ဝိုင်းမှာ လိုတော့ ဘယ်စွတ်ထိုးမလဲ၊ သူက အထဲကနေ ဘယ်နေ ရာကို စထိုး၊ နောက် ဒုတိယက တတိယအချက်တွေ ဘယ်နေရာထိုးပေါ့၊ ဖာကိုဟပြီး ထိုးကြည့် တာပေါ့. . .'

*

အခန်း (၁၃)

ခိုးသည်၊ ဆိုးသည်

'ခင်ဗျားစိတ်မှာ ကျနော်ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲလို့ တွေးတယ်မဟုတ်လား၊ လေ့လာရမယ်လေ၊ လူတွေ ကို မလှန်နိုင်အောင် ကျူးသွင်းတဲ့နည်းတွေ ကျနော်တတ်မှ ဖြစ်မယ်၊ သူများ မသိတာ အကုန်သိမှ ဖြစ်မယ်၊ သူများ ထက် ခေါင်းတလုံးပိုမြင့်နေမှ အနိမ်ခံ၊ အနိုင်ကျင့်ခံနေ ရတဲ့အဘဝက လွယ်မှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ဘယ်သိပ့်မလဲဗျာ၊ အခုမှ ဘဝနောက်ဆုံး အချိန်တွေ မှာ စေ့စေ့တွေ းလို့ပေါ်တာပါ. . .

ဒီလောက်နဲ့တော့ အဌာရသ တဆယ့်ရှစ်ရပ် ဘယ်စုံအုံးမလဲ၊ နောက် ကျနော်ဟာ ကြုံရင်ကြုံသလို ကြက်ဝိုင်းတွေ ဘက်လည်း ရောက်တယ်၊ ကျနော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ဦးလှရွှေက ကြက်ကြီးလှရေလို့ နာမည် တွေ င် လောက်အောင် ကြက်ဝါသနာပါတယ်၊ သူ့သားက မှတ်ကြီးတဲ့၊ သူလည်း လူဆိုးပဲ. . .

မှတ်ကြီး ကတော့ ကျနော့်ကို သိပ်အနိုင်မကျင့်လှဘူး၊ သူ့အဖေက ကြက်ဝိုင်းရှိရင် ကျနော့် ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်လာပြောတယ်၊ ကြက်ဝိုင်းက ခနိတောထဲမှာ ဗျ၊ တခါတခါ ကြက်ဝိုင်းကောင်း ရင် ကြက်ပွဲပရိသတ်က ရာချီရှိတယ်. . .

ကျနော်ကလေးဆိုတော့ လူကြီးတွေ ပြောတာလောက်ပဲ ဘေးကငေးပြီး

လိုက်စပ်စုရတာ ပေါ့၊ ဘယ်ကြွက်က ဇိမ်း၊ ဘယ်ကြွက်က ဖောင်း၊ ဘယ်နှစ် ပွဲ နိုင်ထားတယ်၊ အထက်ကြေးဘယ် လောက် အောက်ကြေးဘယ်လောက်၊ ဘယ်သူ ကြွက်ကိုင်တယ်၊ လောင်းကြေးဘယ်လောက်၊ နောက် ဝိုင်းစပြီးမှ လက်ဖျားခွဲတာ ဘယ်လောက် စတာတွေ ပေါ့ဗျာ. . .၏

ကြွက်ဆွဲက ရေး ပေးတာ၊ ကြွက်ပါးစပ်ထဲ ရေလောင်းထည့်၊ လည်ပင်းကိုရိုက်ပြီး ချွဲချတာ တွေ လည်း ကျနော် သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ်၊ သို့သော် ကြွက်နဲ့ ကျနော်နဲ့က သိပ်ရေစက်ရှိပုံ မရဘူး၊ ကြွက်ဝိုင်းထဲကို ကျနော်ဝင်မရတာ လည်း ပါမယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ ကြွက်ဝိုင်းကို ရဲဝင်ဖမ်းတာ နှစ် ခါ လောက်ကြုံတော့ ကျနော် ကြွက်ဝိုင်းမသွားရဲတော့ဘူး၊ ရဲကို ကျနော် ကြောက်တယ်ဗျ၊ လေးနှစ် သားအရွယ်လောက် ရန်ကုန်စတက်လာတဲ့နေ့က ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ ရထားဘူတကာက ကူလီ ထမ်းတဲ့လူကို အထက်အောက်ဝတ်စုံအပြာနဲ့ဆိုတော့ ကျနော့်ကို ဖမ်းမယ့်ရဲမှတ်ပြီး အမေ့နောက် ဆက်မလိုက်ရဲတော့ဘူလေ၊ အဲဒီ မှာ ကျနော် ကြွက်ကြမ်း မကြေလိုက်ဘူး ဆိုပါတော့. . .

အေးဗျာ၊ ကြွက်ဝိုင်းထဲကို လူကိုယ်တိုင်ဝင်မရတော့ ကိုယ်တိုင်ဝင်လို့ရတဲ့ ဖဲဝိုင်းဘက် လှည့်တာပေါ့၊ အစ ကတော့ တကယ့်ဖဲချပ်ကြီးတွေ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကျနော်တို့ ငယ်ငယ်က ပေါ်တဲ့ အရုပ်ကားချပ်တွေ က စတာပေါ့၊ တာဇံအရုပ်တို့၊ ဇောရိုးအရုပ်တို့၊ ဇောရိုးတို့ဆိုတာ မျက်နှာမှာ ငတတ်ပြားမျက်နှာဖုံးနဲ့လေ. . .

အရုပ်တွေ တစ်ယောက် တပြား တလှည့်စီထပ်ပြီး အရုပ်ချင်းတူရင်စား၊ မတူရင် ဆက်ထပ်၊ နောက်ကျတော့ လက်ထဲက ရှိသမျှအရုပ် ဖဲချက်တွေ ကို တဆက်တည်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ထပ်၊ တူတာတွေ ဘေးမှာ ဖယ်ထား၊ လက်ထဲမှာ ရှိတာ်လည်း ကုန်ရော၊ ဘေးချထားတဲ့ တူတဲ့ အကြိမ်ကိုမှတ်ထားတဲ့ ဖဲချပ်တွေ ကို ရေတွက်ကြည့် များ တဲ့သူက စားပေါ့ လွယ်ပါတယ်. . .

ကျောက်ဒိုးဝိုင်းတွေ ၊ မြောက်ပန်းဝိုင်းတွေ ၊ ပိုက်ဆံထောင်ပစ်တာလည်း ဘယ်ကင်းမလဲ၊ တကယ့်ကို လူကြီးတွေ စည်းစိမ်ပြုတ်လောက်အောင် ကစားကြတဲ့ မြောက်ပန်းဝိုင်းတွေ မှာ တောင် ကျနော်က နာမည် ကျော်၊ ကျော်မှာ ပေါ့ဗျ၊ လူရာဝင်အောင်

ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်နေတာကိုး၊ နောက်မကြာခင် မှတ်ကြီးက သူတို့အိမ် ကိုကြတ်ဝိုင်းကကျတဲ့ ဖဲထုပ်အဟောင်းတထုပ်ယူလာတယ်၊ အတော် နေရာကျသဗျာ၊ အရုပ်ကားတွေ နဲ့လည်း ဖဲရိုက်ဖူးတာပါပဲ...

သို့သော် အရုပ်ဖဲချပ်က အပေါ်ဘက်က ပွတ်တာ၊ ဘေးကပွတ်တာ လုပ်မရတော့ သိပ်ပညာမပါဘူး၊ တကယ့်ဖဲချပ်ကြီးကမှ ပွတ်လို့ရတော၊ ဒါကို ကျနော်သဘောကျတယ်။ ချွန်းလား၊ ဘေးကွက်လား၊ ဘေးစိတ်လား၊ သုံးတန်းလား၊ ပျောက်နေသလား၊ ဒါတွေ ကြည့်တတ် ရင် ကိုယ့်ဖဲ အနီးစပ်ဆုံး မှန်းနိုင်တာကိုး...

ဒီလိုပဲ တစတစနဲ့ ကျွန်တော် ဖဲသမား ဖြစ်လာတယ်။ ကျနော့် ပညာရေး လား၊ ဘယ်မေ့မလဲ ကျောင်းပညာကို ကျနော် ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ အခုလျှောက်လုပ်နေတာတွေ က အဖေလစ်ရင်လစ် သလို လျှောက်လုပ်နေတာ ပညာရေး မှတ်တမ်းက ဖတ်စ်၊ စက္ကင်း၊ သာ့ဒ်၊ တိုင်းအဆင့် လူရည်ချွန် ရွေးတဲ့စာရင်းတွေ ဘာတွေ မှာ ပါနေတာဆိုတော့ အဖေက ကျနော်လျှောက်လုပ်နေတာကို သိပ် ဂရုမစိုက်မိဘူး၊ မိဖူးတာပေါ့၊ အဖေမိလို့ကတော့ အမေ ကျနော့်ကို နန္ဒင်းနဲ့ ကြပ်ထုတ်ထိုးပေ တော့ပဲ၊ အဖေကလည်း ဈေးကြီးထဲမှာ ခြောက်ခန်းတွဲ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးနဲ့ပ အလုပ်ရှုပ်နေတော့ ကျနော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ ကို သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး...

အဖေ့ဆိုင်က ကျနော့်အတွက် ပဒေသာပင်ဗျ၊ လောင်းကစားလုပ်ပါတယ်ဆိုမှ ရှုံးချည်း တခါ နိုင်တလှည့်၊ ဘာတဲ့ နဲ့သမားပါးစပ် ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက်ပေါ့၊ ရှုံးတဲ့အခါ ပိုဆံလိုတော့ တိုတာ လျှိုတာ လုပ်ရတာ ပေါ့၊ တိုတယ်၊ လျှိုတယ် ဆိုတာ ပိုက်ဆံခိုးတာကို ပြောတာဗျ၊ အဖေ့ဆိုင်က ပိုက်ဆံကို အဆင့်မြင့်နည်းပညာတွေ နဲ့ ခိုးတာ၊ အဖေဘယ်လောက် ကျနော့်အိပ်ကပ်နဲ့ ပုဆိုးကြား ကို စစ်စစ် ဘယ်တော့မှ မမိဘူး...

ဘယ်လို ခိုးသလဲဟုတ်လား၊ မိဘပိုက်ဆံခိုးတယ်ဆိုတာ မိဘကို ဒုက္ခပေးတာဗျ၊ ကျနော် သူတပါးပစ္စည်းတော့ မခိုးပါဘူး၊ ဒီအလုပ်တွေ ကို ကျနော် နောင်တနဲ့ပြောနေတာ၊ အားကျစေချင် လို့ မဟုတ်ဘူး...

ကျနော် မိဘပိုက်ဆံကို အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ နည်းပေါင်းများ စွာ နဲ့ ခိုးဖူးတယ်၊

ဒိုင်ယာ ဘောလစ်လိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ ကလေးဘဝဆိုတော့ ကလေးခိုးနည်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကွက် ပျောက်နည်းတွေ သိချင်ရင် ပြောပါ့မယ်၊ အတုတော့ မခိုးလေနဲ့. . .

ကျောင်းမသါးခင်နဲ့ ကျောင်းပြန်ဆင်းချိန်တွေ မှာ ဈေးဆိုင်မှာ ဝိုင်းကူရတယ်ဗျ၊ ပစ္စည်း ထုပ်ပိုးပေးတာ၊ ကားပေါ် ဆိုက်ကားပေါ် လိုက်တင်ပေးတာ၊ ဈေးဝိုင်းရောင်းတာ၊ ကျနော်က ငွေ အမြဲတမ်းလိုနေတာဆိုတော့ အချိန်တိုင်းလို ဘယ်လို ပိုက်ဆံခိုးရမယ်ဆိုတာ ချောင်းနေတာ၊ ဘာလို့ငွေလိုသလဲ ဟုတ်လား. . .

ကျနော် ငွေလိုတဲ့အချက် နှစ် ချက်ရှိတယ် ကျနော် ငွေများများ သုံးနိုင်ရင် ဘော်ဒါများ မယ်၊ ငွေရှိရင် လူမိုက်တွေ ကအစ မျက်နှာချိုသွေးလို့၊ နောက်တခုက ဖဲရိုက်၊ မြောက်ပန်းလှန်စတဲ့ လောင်းကစားလုပ်ဖို့၊ ခိုးနည်းလား၊ ရှပ်အင်္ကျီနဲ့ ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတန်း အောက်တည့်တည့် အဆုံး လက်လေးလုံးလောက်အထက်မှာ ဘရိတ်ဓားလေးနဲ့ ဖြဲလိုက်ရင် ပိုက်ဆံထည့်လို့ရတယ်၊ တချို့ အင်္ကျီတွေ က အဆင်သင့်ပါတယ်၊ တချို့အင်္ကျီက ဘေးလိုင်း ချုပ်မထားဘူး၊ ဒါလည်း လွယ်ပါ တယ်၊ အပ်ချိန်နဲ့ တွယ်လိုက်ရုံပဲ. . .

နောက် အင်္ကျီလက်ဖျားမှာ လည်း ဓားလေးနဲ့ မသိမသာခွဲပြီး ထည့်လို့ရတယ်၊ ဂုတ်ပိုး ကော် လံနောက်ဖက်မှာ လည်း ရတယ်၊ ဒီနည်းတွေ က အစတော့ အဆင်ပြေတယ်၊ နောက်ပိုင်း အဖေ ရိပ်မိပြီး အရှုံးရာထပ်အောင် ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ကြိမ်ဒဏ်ခတ်ခံရတာ နဲ့ အသေချာဆုံးနည်း လမ်းကို ရှာရတယ်၊ ပိုက်ဆံ မရှိလို့ မ ဖြစ်ဘူးလေ . . .

လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ ဆိုသမို့လား၊ ကျနော်တို့ကျောင်း မုန့်ဈေးတန်းမှာ ကုလားပဲသုပ် ရောင်းတဲ့ စကီနာဆိုတဲ့ ကုလားမကြီးကို ကျနော်စည်းရုံးတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ကျနော် တို့ဈေးဆိုင်မှာ နေ့တိုင်း ဈေးလာဝယ်နေကျလေ၊ သူ့ဝယ်တဲ့ ဈေးဖိုးကျသင့်ငွေကို ကျနော်မယူဘူး၊ ကျောင်းကျမှ ယူတယ်၊ တခါတခါ ဈေးမဝယ်ရင် အဖေအလစ်မှာ ပိုက်ဆံသေတ္တာထဲက ငါးကျပ် ဖြစ် ဖြစ် ဆယ်တန် ဖြစ် ဖြစ် လိပ်ပြီး သူ့ဆီကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်၊ သူကလည်း ဝယ်စရာမရှိရင်တောင် ဆိုင်မှာ ဟိုဟာကိုင်ကြည့် ဒီဟာကိုင်ကြည့်နဲ့ လူမိုက်အားပေးပေါ့၊ အဲ သူခိုးအားပေးပေါ့. . .

ကျောင်းရောက်ရင် စာရင်းရှင်းတယ်၊ အားလုံးတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါးကျပ်တန်ပေးလိုက်ရင် တကျပ်ဖိုးလောက်တော့ သူ့ပဲသုပ်ဝယ်ရတယ်၊ နေ့တိုင်း ပဲချည်း ဘယ်စားနိုင်ပါ့မလဲဗျ၊ ဘော်ဒါ ဘော်ဂျတ်တွေ ကို ဝေစား ဝါးစေသတည်းပေါ့. . .

အဲဒီ အချိန်မျိုးမှာ အပေါင်းအသင်း ကတော့ ဘာပေါ်သလဲ မမေးနဲ့ပ၊ အေးဗျာ ရွှေတကျပ် သားကို လေးရာပဲပေးရတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ ကျနော်အိမ်က ပိုက်ဆံကို တနေ့ အစိတ်သုံးဆယ် ခိုးနေ ခဲ့တာ. . . အခု ပြန်စဉ်းစားမိရင် နောင်တရလို့ မဆုံးဘူးဗျာ၊ ဖဲရိုက်တာကလည်း လေးငါးကျပ်နဲ့ မရဘူးလေ၊ ဖဲဝိုင်းအနည်းဆုံး အစိတ်တန်တရွက်ချလိုက်မှ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ ဖြစ်တာကလား. . .

ဖဲကစားတယ် ဆိုတာလည်း ဆရာလိုတယ်ဗျ၊ အူကြောင်ကြောင် ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်ကစား လို့မရဘူး၊ ကျနော်တို့ ရပ်ကွက်မှာ က ဂျင်ပေါ်ကထုံးဆိုတဲ့ ဖဲသမားတွေ ချည်းပဲ၊ လှိုင်မြို့ နယ်ဆိုတာ ကိုမြဟန်၊ ကိုတိုး၊ ကိုနီ၊ တင်ထွေး၊ ကိုကျော်ဦးစတဲ့ တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ ဖဲသမားတွေ ပေါ်ထွန်းခဲ့ တဲ့ ဘူမိနက်သန်၊ ကျော်ဦးဆိုတာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲက ကျောင်းသားတွေ ကိုတောင် ဖဲလိမ်ရိုက်နည်း သင်တန်းပေးနိုင်တဲ့အထိ ဆရာတစ်ဆူ. . .

သူ့တပည့်ထဲမှာ ရဟတ်ယာဉ်ပျက်ကျပြီး ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အတွင် းရေး မှူး နစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ဦးရဲ့ ညီအရင် ကိုလှမြင့်တောင်ပါသေး၊ သူလည်း တကယ့်ဖဲသမား၊ နောင်တော့ ကျနော့် ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာ ဝင်လုပ်သေးတယ်၊ ကျော်ဦးက ဖဲပဲ တသက်လုံး ရိုက်စားတာ၊ သူ့အိမ်မှာ တော့ ကျော်ဦးတေလာဆိုပြီး အပ်ချုပ်ဆိုင် ဖွင့်ထားပေမယ့် သူ့မိန်းမနဲ့ပဲ လွှဲထားတာ၊ ကိုလှမြင့် ဖဲလိမ်ကောင်းလို့ စိုးမြတ်အုပ်စုက ကောင်တွေ နဲ့ ငြိလို့ ကျနော်တောင် ဝင်းရှင်းပေးခဲ့ရဖူးသေး တယ်၊ ဒါတွေ ထားပါဗျာ၊ နောင်ကြုံရင် ပြောပါအုံးမယ်၊ အခုက ကျနော့် ဖဲသမားဘဝ ပြန်စရ အောင်. . .

ကျနော်က အတော် ဆုံးဖဲသမား ကျော်ဦးဆီမှာ တပည့်ခံတယ်၊ ကုလားဖန်ထိုးတာ၊ ဖဲကောက်တာ၊ နပ်ကြောင်းပေးတာ၊ အပေါ်ထဲ အောက်ဖဲကို ဘယ်သူမှမသိအောင်လဲပြီးဆွဲတာ၊ ဖဲကောင်းတယ်ဆိုတာ လိမ်ဖို့ဖဲကို ဝိုင်းတဝိုင်းပြီးလို့ ဖဲတွေ ပြန်မသိမ်းမှာ ကောက်တာကို ပြောတာ၊ ကောက်ပြီးတာနဲ့ လိမ်ဘို့စီပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ.

. .

နောက် ရှိုးဝိုင်းတွေ မှာ အောက်ဖဲကို ကိုယ့်လက်လှန်သိအောင် အချက်ပေးတာ၊ တချပ် မှော က်က အောက်ဖဲအရေး ကြီးတယ်လေ၊ အေးလို့ အသံထွက်ရင် တစ်၊ နှာတယ်ကွာဆို ကိုး၊ ဖဲချပ်ကို လက်နဲ့ထောက်ရင် ကင်း၊ နှာခေါင်းကိုင်ပြရင် ဘာ၊ နားရွက်ကိုင်ပြရင် ဘာ၊ မျိုးစုံလို့ဆိုပါ တော့၊ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်အဆင့်ဟာ နတ်အဆင့်မရောက်ခဲ့ဘူးဗျ၊ နတ်ဆိုတာ လည်မှန်းမသိအောင်၊ လိမ်မှန်းမသိအောင် လိမ်နိုင်တဲ့အဆင့်၊ နတ်ချဉ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ သူများ လိမ်မလိမ်တော့ သိ တယ်၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းလိမ်တယ်ဆိုတာ အသေးစိတ်မသိဘူးဆိုတဲ့ အဆင့်ကို နတ်ချဉ်လို့ခေါ် တယ်. . .

နေအုံးဗျ၊ ကျော်ဦးက ကျနော့်ကို တပည့်အ ဖြစ်သင်ပေးတာ ကျနော့်အဖေကို လေးစားတာ ပါတယ်ဗျ၊ ဖဲနဲ့ပတ်သက်လို့ အဖေ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့အ ဖြစ်ကို ကျနော်တခါ ကြုံ ဖူးတယ်၊ အဖေဟာ ရွာ မှာ ကေဌ မန္တလေးမှာ ပါ ဖဲကို သဲသဲမဲမဲရိုက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ပါလာတဲ့ လှည်းတွေ နွားတွေ ပါ ဖဲဝိုင်းမှာ ချပေါင်တဲ့ထိ တဇွတ်ထိုး စွတ်လုပ်တယ်၊ ဖဲသမားလောကမှာ နတ်မောက်တနယ်လုံး အဖေ့သြဇာ ရှိတယ်. . .

ကျနော့်အကိုဆုံးတော့ သူ နောင်တ အကြီးကျယ်ရပြီး ဖဲဆို ကိုင်တောင်မကြည့်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့. . . တနေ့ဗျာ၊ လမ်းထဲက ဦးကိုကြီးဆိုတဲ့ အဖေ့မိတ်ဆွေ လူကြီး တစ်ယောက် လေဖြတ်ပြီး ရုတ်တရက်ဆုံးသွားတယ်၊ လူစုစုရှိတဲ့ နေရာတွေ ကို ရှောင်လေ့ရှိတဲ့ အဖေဟာ ဦးကိုကြီးကို လေး စားရင်းစွဲ ရှိတယ်ထင်ပ့ါ၊ ဦးကိုကြီး အသုဘကိုသွားတယ်၊ ကျနော်လည်း အဆန်းပဲဆိုပြီး နောက်က လိုက်သွားတာပေ့ါ၊ အသုဘအိမ်ဆိုတော့ ဖဲဝိုင်းရှိတာပေ့ါဗျ၊ ဒါက ကျနော်တို့ရပ်ကွက်ရဲ့ ယဉ်ကျေး မှု ၊ ဦးကိုကြီးအိမ်လည်း ရောက်ရော နာမည် ကျော်ဖဲသမားတွေ ကွင်းလယ်ခေါင်မှာ အဆင်သင့် နေရာယူထားပြီးကြပြီ၊ အဖေ့ကိုမြင်တော့ ကျော်ဦးက ဦးလေးရာ ဝင်ကစားပါလား၊ ကျနော်တို့ လည်း အသုဘအစောင့်သဘောနဲ့ပ အပျော်တမ်းလုပ်နေတာပါတဲ့၊ အဖေက ပြုံး ပြီး ငြင်းတယ်၊ ငါ့တူတို့ပဲ လုပ်ကြပါကွာတဲ့၊ မရဘူးဗျ၊ မြဟန်ကော၊ ကျော်ဦးကော၊ ကိုနီကော

ဖွတ်အတင်း အဖေ့ကိုဝိုင်းထဲဝင်ဘို့ ထပ်ခါတလဲလဲ အပူတိုက်နေတယ်၊ နာရီဝက်လောက်ကို ရှိမယ်၊ နောက် အဖေက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားတယ် မသိဘူး၊ ထသွားတဲ့ပြီး ဖဲဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ် . . .

ငါ ဒိုင်ကိုင်မယ် မင်းတို့ထိုးကါ့တဲ့၊ အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ဝိုင်းပြီး ထိုးကြတာ ပေါ့၊ အဖေက ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန် လေးငါးချက် ထိုးလိုက်တယ်၊ ဖဲတွေ ဝေပြီး ထိုးသားအိမ်တွေ ကို လျှောက်ကြည့်တယ်၊ သူ့ဖဲကို သူမကြည့်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်စားတယ်၊ ဒီအိမ်စားတယ်၊ ဒီအိမ်လည်းစားတယ်၊ နောက်တအိမ်ကျတော့ မင်းကို လျော်မယ်တဲ့၊ သူ့ဖဲကို လှန်မကြည့်ဘဲ လျှောက်ပြီး လျော်တယ် စားတယ် လုပ်နေတယ်၊ အလျော်အစားပြီးတော့မှ သူ့ဖဲကို ထိုးသားတွေ ရှေ့ ပစ်ချလိုက်တယ်။ သူပြောတဲ့ အလျော်အစား ကွက်တိပဲဗျာ. . .

အဖေက ဖဲကောက်တာ ကုလားဖန်ထိုးတာ ဖဲဝေတာကို ဝိုင်းထဲက ဖဲရှိုးတွေ က မျက် တောင် မခတ်ဘဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်. . . အဖေ သုံးလှည့်တိတိ ဒိုင်ကိုင်ခဲ့တယ်. . . ထိုးသား တွေ ဆီက ငွေတော် တော် များများ အဖေ့ရှေ့ ရောက်လာတယ်၊ အဖေက တော် ပြီလို့ ပြောလိုက် တယ်. . .

ကျော်ဦးတို့အုပ်စုက ဟာ ဦးလေးကလည်းဆိုရော မဟာနဲ့ မင်းတို့ ပိုက်ဆံတွေ အားလုံး မင်းတို့ ပြန်ယူလိုက်၊ မင်းတို့က ပျော်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခဏဝင်ထိုင်တာ ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်၊ နာမည် ကျော်ဖဲသမားတွေ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကျန်ခဲ့သဗျာ၊ ကျနော်လည်း အဖေ့နောက်က ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ပြန်ရတာ ပေါ့. . .

ကျနော့်တသက်မှာ အဖေ ဖဲထုပ်ကိုင်တာကို ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးမြင်ဖူးတာပဲဗျာ. . . လမ်းတဝက်လောက်ရောက်တော့ အဖေက ကျနော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်. . . သက်ခိုင် မဟုတ် တာကို အားမကျနဲ့ ခွေး ဖြစ်မယ့် အလုပ်တွေ တဲ့. . .

အေးဗျ၊ ကျနော်ဟာ ဖဲသမားလိုင်းမှာ တကယ့်ပါရဂူတွေ ရဲ့ အန္တေဝါသိက ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကျိတ်ဝိုင်းတွေ မသာအိမ်ဝိုင်းတွေ မှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ တော့ တိုးခဲ့ပါရဲ့ ၊

မာစတာအဆင့် ကို့စ် မကုန်ခင်ဘဲ ဖဲဝိုင်းကို ကျောခိုင်းခဲ့ရပြန်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ ကျနော်ဟာ ခွေးမ ဖြစ်တော့ဘဲ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်လာတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘဝဆိုတာ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာတွေ နဲ့ ပြည့်နေတာ ကလား၊ ကျနော့်ရဲ့ အခြေအနေပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တာ မ ဖြစ်ခဲ့ပြန်ဘူး၊ ဘာလို့လဲ ဟုတ်လား၊ အဖေ ကားတိုက်ခံရပြီး ရုတ်တရက် ဆုံးသွားလို့ဗျ. . .

ကျောင်းဆက်မတတ်နိုင်အောင် ကျနော်တို့ မချို့တဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျနော်က ဘဝကို စိန်ခေါ်ရတာ ကို နှစ်သက် ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဆယ်တန်းအောင်တော့ တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်ဘဲ ဆရာအတက်သင် သွားလိုက်တယ်. . .

ကျနော်တို့ငယ်ငယ်က ခေတ်စားခဲ့တဲ့ စကားတောင် ရှိသေးတယ် life is challenge ဆို လား. . .

*

အခန်း (၁၄)

မယ်တော့ကို အတိုးပေးသူများ

ထိုနေ့က စခန်းခွဲသို့ နိုင်ငံတကာ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ (အိုင်စီအာစီ) လာသည်။

အိုင်စီအာစီလာမည် ဟု သတင်းရသည့် လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်ကပင် ပင်မစခန်းရော၊ စခန်းခွဲတွေ အားလုံးပါ၊ ပဒူအုံ တုတ်နှင့် ထိုးသလို လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်၊ ဆေးတွေ သုတ်၊ ဆိုင်းဘုတ်တွေ အသစ်ပြန်ရေး၊ ဆေးနားလူနာတွေ သီးသန့်နေရာတွေ ရွှေးပို့ လူတွေ၊ ကားတွေ၊ လှေတွေ၊ စက်ဘီးတွေ ပါ မနားနိုင်တော့၊ ထုံးစံအတိုင်း ကိုသက်ခိုင်လည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်၊ သူက ကနော့်ကိုပါ ချောဆွဲထားသည်။

'ကိုမင်းဒင် ကျနော့်အထင် အိုင်စီအာစီလာရင် စခန်းတခုလုံး ပြဿ နာ တတ်လိမ့်မယ်'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ကိုသက်ခိုင်'

'လူမမာရုပ်ပေါက်နေတဲ့ ရဲဘက်မှန်သမျှ မြွေခေါင်းဆိုတဲ့နေရာကို ပို့ထားတယ်တဲ့၊ ပို့တာမှ တစ်ယောက် မကျန် ပို့တာတဲ့'

'ဘာ ဖြစ်လို့ ပို့တာလဲဗျာ'

'အားလုံးကောင်းပါသည် ခင်ဗျားလို့ ထောင်ပိုင်က ပြချင်နေတာ'

'အားလုံးကောင်းတယ်လို့ ထင်သွားရင် မကောင်းဘူးလားဗျ'

'မကောင်းဘူးဗျ'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ကိုသက်ခိုင်'

'အသေးစိတ် ရှင်းပြရင်တော့ ကြာနေမယ်၊ လောလောဆယ် ခင်ဗျားပါ ပါမသွားအောင် သတိထားပေတော့၊ လိုင်းဝင်ထားတဲ့ ရဲဘက်တွေ ပါသွားရင် ပေးထားတဲ့ငွေ၊ ဝင်ထားတဲ့လိုင်းတွေ အကုန်ပျောက်ကုန်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ကဲပါ ခင်ဗျား စောင့်သာကြည့်၊ ပြဿ နာက အကြီးအသေးပဲ ကွာမယ် တက်ကို တက်လိမ့်မယ်'

ကိုသက်ခိုင် ဟောကိန်းကား သွေးထွက်အောင်မှန်လေသည်။ နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် အိုင်စီအာစီမှ အဖွဲ့ဝင်လေးဦး စခန်းခွဲ (၁) သို့ ရောက်လာသည်။ ခေါင်းဆောင်ကား မြန်မာပြည် အိုင်စီအာစီတာဝန်ခံ မစ္စတာ ဘထရန်ဟု ဆိုသည်။ မြန်မာစကားပြန် အမျိုးသားတစ်ဦး ပါသည်။ နောက် တစ်ယောက် က ရဲဘက်တို့၏ ကျန်းမာရေး အတွက် မေးမြန်းစစ်ဆေးမည့် ပြင်သစ် အမျိုးသမီး ဖြစ်ပြီး ကျန်တယောက် မှာ အိမ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသော ရဲဘက်တို့အတွက် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးမည် သူဟုဆို၏ ။ သူကား ဩစတြေးလျနိုင်ငံသူဟု မိတ်ဆက်စကားအရ သိရသည်။

အဦးဆုံး ထမင်းချက် ဖိုကြီးကို စစ်သည်။ မြန်မာစကားပြန်က ဒယ်အိုးအတွင်း းမှ

ဆီပြန်နေ သော ဟင်းတွေ ကို ကြည့်ပြီး 'ကျနော်တောင် ဒီမှာ နေချင်လာပြီ' ဟု ရယ်ကျဲကျဲဆိုသည်။ အဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးနှစ် ယောက် က ဗိုက်ကိုလက်နှင့် ပွတ်ပြီး တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ နောက်နေပုံရသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ဤဆီပြန်ဟင်းသည် အိုင်စီအာစီလာမည် ဆိုသော ကြောင့် ချက်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူတို့လည်း သိနေကြဟန်တူသည်။

ပြီးတော့ ရဲဘက် ဆယ့်ငါးဦးလောက်ကို ကိုသက်ခိုင်တဲရှေ့မှာ သီးခြားခေါ်ယူမေးမြန်းနေ သည်။ အိုင်စီအာစီလေးယောက် က နှစ် ယောက် စီ နှစ် ဖွဲ့ခွဲပြီး မေးမြန်းနေခြင်း ဖြစ်၏ ။ နောက် ကိုသက်ခိုင်ကို ခေါ်သည်။ ကိုသက်ခိုင်ကို မေးနေသည်မှာ တော် တော် နှင့် မပြီး၊ကျန်ရဲဘက်တွေ နှင့် စကားပြောရာတွင် စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ပြောသော် လည်း ကိုသက်ခိုင်နှင့် ဘာထရန် နှစ် ယောက် တည်းပြောနေသည်မှာ တနာရီခန့်ရှိမည် ။

မွန်းလွဲနှစ် နာရီလောက်တွင် ဘာထရန်တို့ အဖွဲ့စခန်းခွဲက ပြင်ဆင်ထားသော နေ့လည်စာ ကိုပင်မစားတော့ပြန်ထွက်သွားသည်၊ စခန်းခွဲတာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် နောက်လှေနှင့် လိုက်သွားသည်။

ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် ဦးအေးနိုင်ပြန်ရောက်လာပြီး ကိုသက်ခိုင်ကိုခေါ်ကာ ရဲဘက် အားလုံးကို တန်းဖြုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

'ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ကိုသက်ခိုင်'

'အိုင်စီအာစီက ဒီစခန်းကို ဆက်မစစ်တော့ဘူးတဲ့၊ စာရင်းထဲမှာ ပါတဲ့ အကျဉ်းသားတချို့ ဟာ ဘာအကြောင်းကြောင့် မှန်း မသိရပဲ ပျောက်ဆုံးနေတယ်တဲ့'

'ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားက ဒီပြဿ နာ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားလျက်နဲ့ ဦးအေးနိုင်ကို မပြောပြဘူးလား'

'ပြောပါသော် ကောဗျာ၊ သူလည်း ထောင်ပိုင်ဦးမြင့်သော င်းလုပ်တာဆိုတော့ မပြောရဲဘူး ထင်ပါ့'

'ကိုသက်ခိုင် ရဲဘက်စခန်းတွေ က နံရံတွေ ၊ နားတွေ ဟာ အရမ်းပါးတယ်နော်၊ ဒီကိစ္စကို အိုင်စီအာစီသိအောင် ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တာလို့ ထင်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ခင်ဗျား ပြောလိုက်တာ လားဗျ'

'အော် ခက်နေပါလား ကိုမင်းဒင်၊ ထောင်ပိုင်ပြတဲ့ အကျဉ်းသားစာရင်းက မှင်တောင် မခြောက်သေးဘူးတဲ့၊ သူတို့ရုံးချုပ်က ယူလာတဲ့စာရင်းနဲ့ လွဲနေတယ်တဲ့၊ အိုင်စီအာစီက ဒီကို မလာခင် တပြည်လုံး ရဲဘက်စခန်းတွေ ရဲ့ လူစာရင်း၊ ထောင်ပြန်ပို့စာရင်း၊ သေဆုံးတဲ့စာရင်း၊ ကြိုပြုစုပြီးသားတဲ့၊ နောက်တစ်ခုကဗျာ၊ ဒီလောက်အဆက်သွယ်ပြတ်တောက်ပြီး ငရဲခန်းလိုနေရာ ရဲဘက်ငါးယာလောက်မှာ တစ်ယောက် မှ မဖျားမနာဘူးဆိုတာ ယုတ္တိရှိပါ့မလားဗျာ၊ အခု ပိုဆိုးတာ က ဘာထရန်က ပျောက်နေတဲ့သူတွေ အကုန် သေကုန်ပြီ ထင်နေတာ၊ အဲဒါ ကျနော့်ကို ထပ်တလဲလဲ မေးနေတာ၊ သေကုန်တာလား၊ နှိပ်စက်ထားတာ အရမ်းရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပြီ လား၊ သေမကုန်သေးရင်လည်း အဲဒီ ရဲဘက်လူမမာတွေ ကို ဘယ်မှာ ထားသလဲပေါ့. . .'

'သေကုန်ပြီ ထင်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ပိုတောင်ဆိုးနေပါလားဗျာ၊ ဘယ်လို ရှင်းကြမလဲဗျ'

'အင်း ချစ်တီးဘုရားကျောင်းက ဂေါပက ဖြေသလို မယ်တော် ကို အတိုးပေးထားပါတယ် လို့သာဖြေရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့'

'ဘာလဲဗျ မယ်တော် ကို အတိုးပေးထားတယ် ဆိုတာ'

'ပြောချင်တာ ကတော့ ပြဿနာ ဖြစ်လာပြီဆိုမှတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ မရှိရှိ ရရာဆင်ခြေကို ပေးပေတော့ဆိုတဲ့ သဘောပါ၊ မယ်တော် ကို အတိုးပေးတဲ့ မူရင်းဇာတ်လမ်း ကတော့ ဒီလိုဗျ. . .

ကျနော်နေခဲ့တဲ့ လှိုင်မြို့ နယ် အင်းစိန်လမ်းမကြီး ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်း ဘတ်စ်ကားမှတ် တိုင်နားက သျှီရီမာရီယာမန်ဆိုတဲ့ ချစ်တီးဘုရားကျောင်းကြီးရှိတယ်၊ ကနုတ်လက်ရာတွေ ပန်း တမော့လက်ရာတွေ နဲ့ တော် တော် ကြီးတဲ့ကျောင်းပေ၊ မြင့်လည်း

အတော် မြင့်တယ်၊ မြန်မာပြည် ချစ်တီးဘုရားကျောင်းတွေ ထဲမှာ တွံတေးဘက်က ကျောင်းနဲ့ ကမာရွတ် ချစ်တီးဘုရားကျောင်း နှစ် ကျောင်းဟာ အကြီးဆုံးပဲတဲ့. . .

သျှရီမာရီယာမန်တင်ပ်ဆိုတော့ မင်တော် ရဲ့ ကျောင်းပေါ့။ အာနန္ဒာဘုရားလို ဂူကျောင်းပုံစံ အတွင်း းက လိုဏ်ခေါင်းနဲ့ အထဲမှာ အလယ်ခေါင်တည့်တည့်က သံဘာဂျာတံခါးနဲ့ လုံခြုံရေး တင်း ကြပ်ထားတဲ့ မယ်တော် ရုပ်တုရှိတယ်၊ ရုပ်တုပုံကလား၊ လက်တွေ အများ ကြီးနဲ့ တဘက်သော လက်က သွေးစွန်းနေတဲ့ ဓားကို ကိုင်ထားပြီး နောက်လက်တဘက်က ခေါင်းပြတ်ကြီးတစ်ခုကို ဆံပင်ကနေ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်၊ မယ်တော့ မျက်လုံးကလည်း ပြူး နေတယ်။ ခေါင်းပြတ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကလည်း ကြောက်စရာကြီးဗျ. . .

ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ တခြားချစ်တီးဘုရား သျှီဝတို့ ဗိသျှနိုးတို့ ရုပ်တုတွေ အများ ကြီးပဲ၊ ချစ်တီးဘုရားပွဲ တစ်နှစ် တခါလုပ်တော့ ဘုရားတင်တဲ့ မြင်းရုပ်ကြီးတွေ လည်း ရှိတယ်။ နောက်ဘာ တဲ့ မယားကြီး မယားငယ်ဆိုလား နတ်ဘုရား ရုပ်တုတွေ လည်း ရှိတယ်. . .

ချစ်တီးဘုရားလှည့်ရင် ဆယ်ရက်လောက်လှည့်တာ၊ တရက်ကို ရုပ်တုတမျိုးနဲ့၊ နောက် မီးအိုးပိုက်တဲ့ရက်တွေ ဘာတွေ လည်း ရှိသေးဗျာ၊ ကျနော်အကုန်သိနေတာက ငယ်ငယ်တည်းက အဲဒီ ချစ်တီးဘုရားကျောင်းထဲမှာ သွားကစားနေကျ၊ နောက် ကိုးတန်းလောက်ရောက်တော့ ချစ်တီး ဘုရားလှည့်ရင် လိုက်တီးတဲ့ ဒိုးပိုင်းတွေ မှာ လည်း လိုက်ဖူးတယ်. . .

ကဲ ဒါတွေ ထားပါတော့၊ ကျနော်ပြောမယ့် မယ်တော် ကို အတိုးပေးတယ်ဆိုတာက စောစောက ဓားနဲ့ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ကိုင်ထားတဲ့ မယ်တော် ရဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး ကိစ္စ. . .

အဲဒီ မယ်တော် ရဲ့ ရုပ်တုမှာ ရွှေအစစ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုး ကြီးတစ်ကုံး ဆင်ထားတယ်ဗျ၊ အလေးချိန်က လေးဆယ်သားလောက်ရှိတယ်တဲ့၊ အေးလေ၊ ဘုရားကျောင်းပိုင်ပေါ့၊ လာလာသမျှ ဘုရားဖူးဧည့်သည်တွေ လှူဒါန်းသွားတာကို ပေါင်းပြီး လုပ်ထားသလား၊ တစ်ယောက် တည်းကပဲ လာလှူထားသလား၊ ဒါတော့ ကျနော်မသိဘူး၊

ငွေသားအလှူရှင်တွေ လည်း အတော် များ တယ်၊ တချို့သံရုံးတွေ ကလည်း အဲဒီ ချစ်တီးဘုရားကျောင်းကို လာကြတယ်. . .

အေးပေါ့လေ အလှူငွေ အများ ကြီးရတဲ့ကျောင်းဆိုတော့ ဂေါပကလုပ်ချင်တဲ့သူ များ တာ ပေါ့၊ တနှစ် တခါ ဂေါပကရွေးပွဲလုပ်ရင် ကုလားလူမိုက်အုပ်စုတွေ က ကျောင်းအပြင်ဘက်က အဆင်သင့်စောင့်နေကြတာ၊ သူတို့လူ အရွေးမခံရရင် ဒါမှမဟုတ် သူတို့လူကို ယှဉ်ပြိုင်အရွေးခံလို့ နိုင်သွားရင် စောင့်ရိုက်ဖို့ ပြင်ထားတာ၊ ဘာသာရေး ဆိုတော့ မြို့ နယ်ကောင်စီကလည်း ကြီးကြပ် ရုံလောက်ပဲ၊ တိုက်ရိုက်ဝင်စွက်ဖက်ဟန် မတူဘူး. . .

တနေ့တော့ မြို့ နယ်ကောင်စီကို ဟိန္ဒူလူမျိုးတစုရဲ့ တိုင်စာရောက်လာတယ်၊ အဲဒီ တိုင်စာ ကတော့ မယ်တော် ရဲ့ လေးဆယ်သားလောက်ရှိတဲ့ ဆွဲကြိုး ကြီးကို ဂေါပကအဖွဲ့က ပေါင်သုံးထား တယ်၊ ရွှေရည်စိမ်အတုကြီးနဲ့ လဲထားတာ စစ်ဆေးပေးပါဆိုတဲ့ တိုင်စာ၊ မြို့ နယ်ကောင်စီကလည်း ဘယ်ယုံမလဲ တိုင်စာပို့တဲ့အဖွဲ့ခေါ်ပြီး 'မင်းတို့ဥစ္စာ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ၊ လူကြားမကောင်းပါ ဘူး' ဆိုတော့ တိုင်သူတွေ က အခု ချက်ချင်း လိုက်စစ်ပါ၊ မမှန်ရင် သူတို့ကိုဖမ်းပါဆိုတော့ မြို့ နယ် ကောင်စီက မနေသာဘဲ လိုက်စစ်တယ်. . .

ဂေါပကအဖွဲ့ အတွင် းလူက မကျေနပ်လို့ တိုင်တာဆိုတော့ တိုင်တဲ့အတိုင်းမလွဲဘူး၊ မယ် တော် ရဲ့ ရုပ်တု တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆွဲကြိုး ကိုစစ်လိုက်တော့ ရွှေရည်စိမ်အတုကြီး၊ ဒါနဲ့ တာဝန်ရှိ ဂေါ ပကတွေ ကို မြို့ နယ်ကောင်စီက ခေါ်ပြီးမေးတော့ ဂေါပကတွေ က 'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ကျနော်တို့ သဘောနဲ့ချည်း လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မလုပ်ခင်မယ်တော် ကိုလျှောက်တော့ မယ်တော် က ဘာမှ ပြန်မပြောဘူးတဲ့၊ မကျေနပ်တဲ့အကြောင်း အိပ်မက်လည်း မပေးဘူး၊ ဝင်ပူးပြီးလည်း မပြောဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ နှစ် ကျပ်တိုး မယ်တော် ကိုလှူပါမယ့်ဆိုတော့လည်း မယ်တော် က ငြိမ်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ဂေါပကအဖွဲ့က ရံပုံငွေလည်း တိုးအောင်၊ မရှိတဲ့သူတွေ လည်း စီးပွားလုပ်နိုင်အောင် အကျိုးရှိရှိ လုပ်လိုက်တာ မယ်တော် ကိုလည်း အတိုးမှန်မှန်ပေးပါသတဲ့'. . .'

'ကြံကြံဖန်ဖန် ကိုသက်ခိုင်ရာ ခင်ဗျားနောက်ပြောနေတာလား'

‘ဩော် ဒါနောက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဂေါပက အဆက်ဆက် ကျနော်နဲ့ မကင်းတာ များ တယ်၊ သူများ ဘာသာရေး မဟုတ်တာ ကျနော်ပြောပ့ါမလား၊ ကဲ အခုလည်း ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးမြင့်သော င်း မယ်တော့ကို အတိုးပေးထားတယ်လို့သာ ဖြေပေတော့၊ ငြင်းရင် သတ်ပစ်တယ် ထင်နေတာ ပိုဆိုးလာမယ်’

‘အရေး ထဲ ခင်ဗျားက နောက်နေပြန်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ကိုသက်ခိုင် စခန်းခွဲမှာ ပွဲဆူနေတုန်း ဒါလေး ချလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလားဗျ’

ကျနော်က လက်မကို ပါးစပ်ဝ တေ့ပြလိုက်သည်။

‘ကျနော် မလုပ်တော့ဘူး ကိုမင်းဒင်၊ ကျနော် လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု လုပ်နေတယ်’

‘မသိပါဘူး၊ ယမကာပုလင်းလေးတွေ ကိုသက်ခိုင် အိတ်ထဲမှာ တွေ့မိသလားလို့’

‘ဟိုတုန်းက လိုရင်အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ဆောင်ထားတယ်၊ အခုတော့ မင်းနောင်ကို လက်ကျန် အကုန်ပေးပစ်လိုက်တယ်၊ အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားနည်းခင်ဗျားဟန်နဲ့ ဖန်တီးနိုင်ရင်တော့ ခင် ဗျားသဘောပဲ၊ ကျနော်တားလည်း မတားဘူး၊ အားလည်းမပေးဘူး၊ ကျနော်လည်း အလွန်အကျွံ လုပ်ခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ နစ်စကားထွက်သလို ဖြစ်နေတယ်. . .

သို့သော် တခုတော့ သတိပေးပါရစေ၊ အရက်ဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ သတိလက်မလွတ် စေနဲ့၊ အရက်သောက်တာဟာ အပ်ချည်ကြိုး လေးတွေ နဲ့ ကြိုး ဆွဲချနေတာ၊ ပထမ တပင်တည်းဆို တော့ ကြိုး ပြတ်တာပေ့ါ၊ အပင်ပေါင်းများ လာတော့ လျှာထွက်လာတာပေ့ါ၊ ကံမကောင်း အကြောင်း မလှရင် အရက်ကြောင့် မဂ်တား ဖိုလ်တားတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ဘာလဲဗျ၊ မဂ်တား ဖိုလ်တား ဆိုတာ’

*

အခန်း (၁၅)

အဇာတသတ်နဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း

'မဂ်ဖိုနီဗ္ဘာန် ဆိုတာကို ဘယ်လိုပဲ အားထုတ်အားထုတ် မရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့'

'အရက်သောက်ရုံလေးနဲ့တော့ ဒါလောက်မ ဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ကိုသက်ခိုင်'

'ရော၊ ခက်ပါလား၊ အရက်သောက်ပြီး နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာမရှိတဲ့လူ ရှားတယ်ဗျ'

'ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာမရှိတဲ့လူ ရှားတယ်ဗျ'

'ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာမို့ မဂ်ဖိုတားရတာ လဲဗျာ. . .'

'ကိုယ့်အဖေ ကိုယ်ပြန်သတ်ပစ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ လူက ကျနော်နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတယ်၊ သူ့နာမည် က ကိုအေးသောင်တဲ့. . .

ကိုအေးသောင်လို့ စလိုက်တာနဲ့ ကျနော်ပြေးသတိရတဲ့ ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့ သီချင်းရှိတယ်၊ ဘာတဲ့ 'တဦးမေတ္တာ တဦးမှာ ၊ ကူးကာဆက်စပ် ဆုံပြန်ပါသည်။ ဧကန်မလွဲ အမှန်ပါပဲ အတည်၊ ရွှေမန်းမောင်တင်၊ ကြည်လင်သော မေတ္တာဓာတ်ကို သိမှတ်ကြပေလိမ့်မည် ၊ သောတ ဆင်ကြတဲ့လူထုပရိသတ်ကြီးက စုံညီ၊ မွှန်မွှန်မြတ်မြတ်နဲ့သာ အားပေးမယ်လို့ ကျနော်ယုံကြည်' ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ၊ အဲဒါ ကိုအေးသော အမြဲဆိုနေကျ သီချင်းဗျ. . .

ကိုအေးသောင်အကြောင်းပြောတာ သူ့ကို သိက္ခာကျစေတော့လို့ ကျနော့်စိတ်ထဲ မရှိရိုး အမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေ သိစေချင်တယ်၊ သူ့လို မမှားကြအောင်လို့၊ ကိုအေးသောင်ရဲ့ မူလစိတ်က တကယ်ခင်မင်စရာကောင်းတာဗျ၊ လူကလည်း လူပုံချော၊ ကျနော်တို့ခေတ်က တောင်သူလယ် သမားကြိုက် ရပ်ရှင်မင်းသားကြီး ရွှေဘနဲ့ ချွတ်စွတ်၊ သူ့အိမ်ဧည့်ခန်းမှာ သူ

ရွှေဘစတိုင်နဲ့ ရိုက် ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ချိတ်ထားတယ်။ သူကတောင် ပိုချောသေး ထင်ပါ့ဗျာ. . .

သူ့အိမ်ရောက်ဖူးဆို ကျနော်တို့အိမ်အဟောင်းနဲ့ ကပ်လျက်ဗျ၊ သူ့အမေက ဒေါ်ဝါနု၊ တကယ့်ကို မိန်းမချော မိန်းမခန့်ကြီး၊ မာနလည်း ကြီးပုံရတယ်၊ ကမာရွတ်ဈေးကြီးထဲမှာ အထည် ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားတယ်၊ ကိုအေးသော င် မယ်မယ်ရရ အလုပ်တော့မလုပ်ဘူးဗျ၊ ကျတော် သတိ ထားမိသလောက် အားအားရှိ ဝိတ်မနေတာများ တယ်၊ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း တကယ့် ကို လူငယ်တွေ အားကျစရာ၊ ကျနော်တောင် သူ့အားကျပြီး သူဝိတ်မတဲ့ ရုံထဲမှာ ဝင်ကျင့်ဖူးသေး တယ်။ တပတ်နှစ် ပတ်တည်းဆိုတော့ ဘာမှ မထူးခဲ့ပါဘူး၊ နံပိန်က နံပိန်ပါပဲ၊ ကျနော်ငယ်ငယ်က လူဖလံလေးဗျ. . .

သူ့ညီကို ကိုဟန်တင်ဗျ၊ သူလည်း တသက်လုံး ဖဲပဲရိုက်နေတာ၊ ကိုဟန်တင် မုဒိန်းမှု ဖြစ်တယ်လည်းကြားဖူးတယ်၊ သေချာတော့ မသိဘူး၊ သို့သော် ကျနော်တို့ခေတ်က မုဒိမ်းမှု ဆိုတာ လူတွေ အရမ်းအံ့သြကြတဲ့အမှု မို့ ကျနော်လည်း အံ့သြပြီး မှတ်မိနေတာပါ၊ နောက် ဒေါ်ဝါနု မွေးစား တဲ့ မြင့်မြင့်အေးဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ သူက ယောက်ျားလျှာ၊ ကိုအေးသော င်အမေက ချမ်းသာ တော့ ကိုအေးသော င်ဟာ အမေ့စည်းစိမ်နဲ့ပဲ ရှိုးထုတ်နေတာများ တယ်၊ သူ့မိန်းမ မခင်သန်း ကတော့ ငါးရောင် းတယ်။ ကလေးတွေ ရှိတာပေါ့၊ ဝင်းဝင်းမော်၊ စိုးသန်း၊ အေးအေးမော် သုံးယောက် တောင်၊

ကိုအေးသော င်က အရက်မသောက်ရင် တကယ့်လူကောင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ အရက်သောက်တဲ့ အခါ လူတကာကို လျှောက်ရမ်းတော့တာပဲ၊ ရမ်းရင်လည်း လမ်းမပေါ် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်ပြီး တရက်ကွက်လုံးကို ချလင့်တောင်း တော့တာပဲ၊ လက်ထဲမှာ လည်း လက်စွဲတော် မိုန်း လုံကြီးနဲ့ ကျနော်လည်း အဲဒီ လုံကြီးနဲ့ ဘယ်ကင်းခဲ့မလဲ၊ သူမူးပြီး ကျနော့်ကို လာရမ်းလို့ ကျနော်က စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတာနဲ့ ခင်ဗျားထိုးရဲရင် ထိုးလိုက်စမ်းဗျာဆိုပြီး လုံကိုင်ထားတဲ့ သူ့ရှေ့မှာ အင်္ကျီရင်ဘတ်ဖြဲပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပြန်တွေ းရင် အသည်းယားသဗျာ၊ အဲဒီ လုံပေါ့ဗျာ၊ သူ့အဖေ ဦးသိန်းမောင်ကို ထိုးသတ်ခဲ့တဲ့လုံ. . .

ကိုအေးသောင်နဲ့ ကိုဟန်တင် နှစ် ယောက် စလုံး မလိမ္မာတော့ ဦးသိန်းမောင်ဟာ စိတ်ပျက် ပြီး ရဟန်းဘောင် ဝင်သွားသေးတယ်၊ သုံးလေးနှစ် နေမှ လူပြန်ထွက်လာတယ်၊ အမှန်က သားအရင်းလက်ချက်နဲ့ သေရမယ့်ဝဋ်ကြွေးပါလာတယ် ထင်ပါ့ဗျာ၊ လောကကြီးက တော် တော် ဆန်းကြယ်တာဗျ၊ ကိုအေးသောင် သူ့အဖေကို မသတ်ခင် ကမာရွတ်ဈေးကြီးပိုင်းက လူမိုက်တွေ နဲ့ ဓားချင်းခုတ်ကြတာ ကိုအေးသောင် မသေရုံတမည် ခံလိုက်ရသေးတယ်. . .

ဇေယျဝတီကျောင်းရှေ့မှာ အထည်စတွေ ခင်းရောင်းတဲ့ သူ့ညီမ (ဒေါ်ဝါနု မွေးစားသမီး) ကို နောင်ရပြောင်ရပ့်မလားဆိုပြီး ဓားပွဲ ဖြစ်ကုန်တာပဲ၊ ကိုအေးသောင် အတွင်းလူနာအ ဖြစ် တော် တော် ကြာ ဆေးရုံတက်လိုက်ရသေးတယ်၊ သူ့လက်မောင်းမှာ သေရာပါ ဓားခုတ်ရာကြီးကို ကျနော် အခုထိ မြင်ယောင်နေတုန်း၊ အေးလေ၊ ဒီတုန်းက သူသေသွားရင် သူ့အဖေကို သူ ပြန်မသတ် ဖြစ် တော့ဘူးပေါ့ဗျာ. . .

နောက်တစ်ခုက ကိုအေးသောင်မှာ ဝက်ရူးပြန် ရောဂါ လို့ခေါ်တဲ့ တက်တတ်တဲ့ ရောဂါ ရှိ တယ်ဗျ၊ အထူးသဖြင့် အရက်သောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်နှစ် ရက်ဆို သူ တတ်တော့တာပဲ။ တခါ တခါ လူမသိ သူမသိ တက်နေတာလည်း ရှိတယ်၊ ကျနော် သူ့ကို နှစ် ခါကယ်ဖူးတယ်၊ တခါက အိပ် နေရင်း တက်ပြီး ခေါင်းရင်းအပေါက်က ပြုတ်ကျ၊ အိမ်အောက် ရွှံ့ဗွက်ထဲမှာ တခူးခူးနဲ့ တက်နေ တာ၊ မနက် ကိုးနာရီလောက် ကျနော်အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေတုန်း ကြားရတဲ့အသံကြီးက ထူးဆန်းပါတယ်ဆိုပြီး ကျနော် သူ့အိမ်အောက် ငုံ့ကြည့်ရာက တွေ့တာပေါ့ဗျာ၊ နောက်တခါက သူ့အိမ်ပေါ်မှာ ဆားအိုးထဲလက်နှိုက်ရင်း ‘တက်’ သွားတော့ အိုးနဲ့ မျက်နှာဆောင့်မိပြီး မှေ့နေတာ၊ ကျနော်က သူ့အိမ်ရှေ့ ဝိတ်ရုံမှာ ရောက်နေတုန်းမို့ ကယ်လိုက်နိုင်တာ၊ ဒီကျေးဇူးထင်ပါရဲ့ ၊ ကျနော့် ရင်ဘတ်ကို လုံးစာမကျွေးလိုက်တာ၊ သူက အရက်သောက် ဝက်ရူးပြန်ပြီး ဆရာဝန်တွေ ဘာတွေ နဲ့ ပြပြီးရင် တကယ့်လူကောင်း ပြန် ဖြစ်သွားပြန်ရောဗျ၊ တလမ်းလုံး တအိမ်ဝင် တအိမ်ထွက် သူမူး တုန်းက မှားခဲ့ ရိုင်းခဲ့တာတွေ ဗွေမယူဘို့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ လျှောက်တောင်းပန်တော့တာပဲ၊ ကျနော့် လည်း ပြောပါ့ဗျာ. . .

'ငါ့တူ ဦးလေးကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ငါ့ဝိတ်ပြားတွေ မင်းယူထား၊ ဝိတ်မတယ်ဆိုတာ ခြေ သလုံး၊ နောက်ကြော၊ လက်ဖျံ ခါး သူ့နေရာနဲ့သူ ကြီးလာအောင် လုပ်ရတာ ၊ တနေရာတည်း စွတ် မလုပ်နဲ့ အရမ်းပင်ပန်းအောင်လည်း မလုပ်နဲ့' ဘာညာပေ့ါဗျာ၊ ကျနော်လည်း ကျေနပ်တာပေ့ါဗျာ၊ သူက တောင်းပန်နေပြီပဲ၊ နောက်ဆို ကျနော် အကင်းပါးသွားတယ်၊ သူမူးလာရင် ကျနော်ရှောင် နေလိုက်တယ်လေ. . .

အဲဒီ ရက်ပိုင်းက သူ့မိန်းမ မခင်သန်း ဈေးရင်းဖို့ ငွေထပ်လိုသလိုလိုတော့ ကြားတယ်၊ အိမ် ချင်းကပ်နေတာကိုး၊ ခါတိုင်းလည်း ကိုအေးသော င် သူ့အမေဆီ သွားတောင်းနေကျ ရနေကျပါ၊ ဒီ တခါအသံထွက်လာတာက သူ့အဖေ ဦးသိန်းမောင် လူထွက်လာပြီး ကြားထဲကနေ ဟန့်နေလို့ ဒေါ်ဝါနုကြီးက ထုတ်မပေးဘူးလို့လည်း အသံသဲ့သဲ့ကြားတယ်. . .

နောက်တစ်ရက် နှစ် ရက်နေတော့ ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက်မှာ ကိုအေးသော င် မူးပြန်ရော ဗျာ၊ ထုံးစံအတိုင်း လက်စွဲတော် အရိန္ဒမာလှံကြီးနဲ့ပေ့ါ၊ ကျနော်လည်း နပ်နေပြီဆိုတော့ လမ်းထိပ် ဖက်ထွက်သွားလိုက်တယ်၊ လမ်းထိပ်က တံတားပေါ်မှာ သူ့ညီ ကိုဟန်တင် ရပ်နေတယ်၊ ကျနော့် ကိုတောင် လှမ်းပြောသေးတယ်၊ လူမိုက်ကြီး မူးနေပြန်ပြီ မဟုတ်လားတဲ့၊ မကြာဘူးဗျာ ကိုအေး သော င် လမ်းထိပ်ထွက်လာတယ်၊ ပါးစပ်ကလည်း အော်ကျယ်အော်ကျယ် ကြိမ်းမောင်းပြီး သူ့အဖေအိမ်ဘက် ထွက်သွားတယ်၊ ဘာတဲ့ ငါ - းမသားကြီးကို သတ်ပစ်မှ အေးမယ်တဲ့၊ ကျနော်က သူ့အဖေကကို ကြိမ်းတယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ကိုဟန်တင် ကတော့ သိပုံရတယ်. . .

'သက်ခိုင် အေးသော င် သူ့အစ်ကိုနဲ့ ဘာငြိနေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး' တဲ့၊ သူ့အစ်ကိုဆိုတာ ဦးသိန်းမောင်ကို ရွဲ့ပြောနေတာဗျ၊ ကျနော်အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နာရီဝက်တောင် မရှိတတ်သေးဘူး ထင်ပါ့ဗျာ၊ တရပ်ကွက်လုံးက ကမာရွတ်တနယ်လုံး သတင်းဆိုးကြီးတခု ပျံ့လာတော့တာပါပဲ၊ ကိုအေးသော င် သူ့အဖေ ဦးသိန်းမာင်ကို လှံနဲ့ထိုးသတ်လိုက်တာ သေပြီတဲ့ဗျာ. . .

ကျနော် ဒေါ်ဝါနုတို့အိမ်ရှေ့ ပြေးကြည့်မိသေးတယ်၊ ရဲတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီ၊

ဒေါ်ဝါန လည်း အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ငိုနေတယ် ကိုသိန်းမောင်ရေ့၊ ရှင်သေတွင်း ရှင်ပြန်လာတာလား၊ ရှင့်သားအလိမ္မာကြီးလက်ချက်နဲ့ သေရပါပေါ့လား၊ နောက်ပါသေးတယ် 'ကျမသား ရောဂါ သည် အရူးကို မဖမ်းကြပါနဲ့' တဲ့. . .

အေးဗျာ၊ တော် တော် စိတ်မချမ်းသာစရာမြင်ကွင်းနဲ့ အသံတွေ ချည်းပဲ၊ ဘေးအိမ်က လူတွေ ကလည်း အမျိုးမျိုးပြောကြ၊ ကိုအေးသော င်အဖေက ကိုအေးသော င် လုံနဲ့ဝင်လာတော့ ထမင်း စားနေတုန်း တန်းလန်းကြီးတဲ့၊ ခင်ဗျားကို သတ်မယ်၊ ခင်ဗျားကို သတ်မယ်လို့ ကိုအေးသော င်က လုံတဆဆ၊ ထိုးမယ်တကဲကဲနဲ့ရွယ်လိုက် ကြိမ်လိုက်လုပ်နေတော့ ဦးသိန်းမောင်က 'ငါ့သားရယ် အဖေ့ကို မသတ်ပါနဲ့' လို့ တောင်းပန်ပြီး ကိုအေးသော င်ကို ဦးချကန်တော့သတဲ့. . .

ကန်တော့ နေတုန်း ဦးသိန်းမောင်ရင်ဝကို ကိုအေးသော င် လုံချက်ဝင်သွားတော့တာပါပဲဗျာ၊ ပြောရင်းတောင် ကြက်သီးထသဗျာ. . .

နောက် ကိုအေးသော င်ကို ရုံးတင်တရားစွဲတယ်၊ ဝက်ရူးပြန်ရောဂါသည်ဖြစ်ကြောင်း မူးနေလို့ ဖြစ်ရကြောင်း တရားရုံးမှာ ထုချေတယ်လို့လည်း သူ့သား စိုးသန်းဆီက သိရတယ်၊ နောက်တော့ ကိုအေးသော င် ထောင်ဆယ်နှစ် ကျသွားတယ်၊ ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူးဗျ. . .

နှစ် တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားခဲ့သလဲတော့ မသိတော့ဘူး၊ ခန့်မှန်းခြေ ခြောက်နှစ် ၊ ခုနစ်နှစ် လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်၊ စိုးသန်းလေးက ကျနော်အိမ်ရှေ့မှာ ရေချ ုးနေတုန်း 'ဆရာ နောက်တလဆို အဖေ လွတ်တော့မယ်' တဲ့၊ ကျနော်လည်း 'အေးကွာ လွတ်လာရင် ကောင်းတာ ပေါ့' လို့ မှတ်ချက်ပေးလိုက်မိတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ တော့ ကျနော်က ကျောင်းဆရာ ဖြစ်နေပြီ. . .

ဒါကို ခဏထားပါ၊ နောက် သိပ်မကြာဘူး၊ ဆယ်ရက်ဝန်းကျင်မှာ စိုးသန်း ရောက်လာပြန် တယ်၊ 'ဆရာ အဖေ ထောင်ထဲမှာ သေသွားပြီ' တဲ့၊ ကျနော်လည်း 'ဟ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ မင်း ပြောတော့ ကျန်းကျန်းမာမာဆို၊ နောက်တလကြာရင် ထွက်တော့မယ်ဆို'

ဆိုတော့ စိုးသန်းက အဖေ့ကို ‘ထောင်ထဲက လူမိုက်တွေ က လွတ်ခါနီး မှာ စောင်နဲ့အုပ်ပြီး ဝိုင်းရိုက်ကြတာတဲ့၊ လူရုပ် မပေါ်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အရိုက်ခံထားရလို့ ကျနော်တို့ မိသားစုတောင် အလောင်းကို မကြည့်လိုက်ရဘူး’ တဲ့. . .

အေးဗျာ၊ တွေ းလိုက်ရင် မနေ့တနေ့ကလိုပဲ၊ ကိုအေးသော င် ဆက်ဆိုဆိုနေတာ ရှိပါသေး တယ်၊ ‘စီးပွားရေး ရယ်၊ ကြီးပွားရေး ရယ် သမီးရည်းစားအရေး လည်း အောင်ပါစေ၊ ပြည်တဝှမ်းမှာ လှူဒါန်းတဲ့သူတွေ အောင်ပါစေ၊ မင်္ဂလာရက်မြတ် လက်ထပ်မယ့်သူတွေ အောင်ပါစေ၊ မြန်ပြည် တိုင်းမှာ ကြံ့စည်တိုင်း အောင်ပါစေ’ တဲ့ဗျာ. . .

၏ နားထဲ ကြားနေတုန်းပဲ၊ သူ ကတော့ အရက်ကြောင့် ဘာတခုမှ အောင်မသွားခဲ့ဘူး၊ ကဲ အဲ၏ါ ကျနော့်ကိုယ်တွေ ့ အဇာတသတ်ဇာတ်လမ်းပါပဲဗျာ. . .

တက်တတ်တဲ့ ရောဂါ က ဆေးဝါးတွေ နဲ့ကုရင် သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ရောဂါ ပါ၊ အခုက အရက်ဝင်ရှုပ်တာနဲ့ ပိုရှုပ်ကုန်တယ် ထင်တာပဲ၊ အမိအဘ သတ်တဲ့သူဟာ ဒီဘဝမှာ ဘယ် လောက်အားထုတ် အားထုတ် တရားထူးမရနိုင်ဘူးလို့ ဗုဒ္ဓစာပေမှာ ဖော်ပြထားတယ်၊ ကျနော်လား အဲဒီ အချိန်က အရက်သောက်တတ်နေပြီ. . .

ကျောင်းဆရာ ဆိုတော့ ခွက်ပုန်းပေ့ါ၊ ဒီလို အသိဉာဏ်တွေ လည်း မပေါ်သေးဘူးလေ. . .